

OSMAN BALCIGİL

İZCİLİK

Bir Memleket Meselesi

1967

2020

Türkiye'de izcilik 108 yaşında!

Osman Balcigil bu uzun soluklu gençlik hareketinin 53 yılına bizzat tanıklık etti.

Sadece bu nedenle bile, *İzcilik: Bir Memleket Meselesi* büyük önem taşıyor.

Kimileri spor zannetse de 38 milyon üyesiyle izcilik, dünyanın üzerine titrediği bir kurum. Beraberinde, kuşkusuz dünyanın en anlamlı yıllık hareketi. İzcilik, kurulduğu 1907 yılından bu yana, sıradan çocuk ve gençleri becerikli, yetenekli, ahlaklı, vicdanlı, adalet duygusu olan bireyler haline getiriyor.

Osman Balcigil, *İzcilik: Bir Memleket Meselesi* isimli kitabında geçen yirmi yıl boyunca Türkiye'de izciliğin yaşadığı savruluşları ve bir avuç genç izci liderinin verdiği "değerleri koruma mücadelesini" anlatıyor.

Ülkemizin güzide kurumlarının başında gelen izcilik için kendinizi üzülmeye, kızmaya, kaygılanmaya ve beraberinde sevinmeye, umuda kapılmaya hazırlayın.

OSMAN BALCIĞİL

İZCİLİK

DESTEK @ ARASTIRMA

OSMAN BALCIĞIL

İZCİLİK

Bir Memleket Meselesi

DESTEK YAYINLARI: 1392

ARAŞTIRMA: 321

OSMAN BALCIGİL / İZCİLİK: BİR MEMLEKET MESELESİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: Melike Doğan

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Aralık 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-044-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

OSMAN BALCIGİL

İZCİLİK

Bir Memleket Meselesi

İÇİNDEKİLER

OSMAN BALCIGİL (WB4) / 9
ÖNSÖZ / 11
SONDAN BAŞLAMAK / 14
TÜM İZCİLER DİKKAT / 17
BİZ Mİ YOKSA İZCİLİK Mİ? / 20
HASTALIKLARIMIZ, KÖKENLERİ / 23
İZCİLİĞİMİZİN RÜŞTÜ / 29
WOOD BADGE'DEN KALANLAR / 31
ÜZÜM YEMEK, BAĞCI DÖVMEK / 35
TÜRKİYE İZCİLİĞİNDE BİR “MİLAT” / 40
GERÇEK İZCİLİKTE BULUŞALIM / 43
UMUT ÇALIŞTAYI VE ÇALIŞMA / 46
21. YÜZYIL HAVA İZCİLİĞİ / 50
“GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ...” / 53
BİR SERZENİŞ / 54
RUHU GÖRÜNÜR KILMAK / 58
BİRLİKTELİĞİMİZ NE ANLAM İFADE EDİYOR? / 62
HALIYI SİLKELEYELİM / 66
ATA'NIN HUZURUNDA / 69
İZCİLİK VE MİLİTARİZM / 72

BEŞ YÜZ İZCİ İLE ANITKABİR'DE / 75	
ŞİMDİ İŞİMİZ İKİ KAT DAHA ZOR / 77	
KÜÇÜKKUYU'NUN ÖNEMİ / 80	
NEREDEN NEREYE? / 85	
TÜRKİYE İZCİLİĞİ'NDE YENİ DÖNEM / 92	
YURTDIŞINA AÇILMAK / 100	
DÜNYADA AKTİF OLMAK / 104	
GENÇLİĞİN BAŞARI ÖYKÜSÜ / 106	
FOTOĞRAFLARI İYİ OKUMAK / 109	
“EY VATAN, GÖZYAŞLARIN...” / 112	
DOĞUM YAPMAK GÜZELDİR / 116	
İLK İNDABA TOPLANTIMIZ / 120	
İZCİLİK VE SİYASET / 125	
BAŞKA BİR İNSAN FORMU: İZCİ LİDERİ / 131	
HİÇBİR KAMP ATEŞİNDEN BU KADAR ZEVK ALMAMIŞTIM / 135	
UZUN, DİKENLİ, TAŞLI YOL / 138	
İZCİLİK BÜYÜK BİR MACERADIR / 143	
BİRBİRİMİZE BAĞLAYAN NEHİR / 147	

Selahattin Soysal Ağabey'imın değeri anısına.

OSMAN BALCIGİL (WB4)

1955 yılında İstanbul'da doğdu. Ekonomi eğitimi aldı. Mesleği gazetecilik, televizyonculuk ve yazarlık.

1975 yılından itibaren medya sektöründe çalışan Balcıgil, *Hürriyet*, *Cumhuriyet* gazetelerinde ve Show, ATV, Star, Kanal 6, HBB televizyonlarında muhabir, editör, genel yayın yönetmeni ve anchorman olarak otuz yıldan fazla görev yaptı. 1988 yılında Gazeteciler Cemiyeti tarafından "Yılın Gazetecisi" seçilen Balcıgil pek çok ödül aldı. Sürekli Basın Kartı sahibi. Osman Balcıgil'in araştırma ve roman dallarında yirminin üzerinde kitabı var.

Balcıgil izciliğe, Muallimler Birliği İzci Oymağı'nda, 12 yaşında (1967) aday izci olarak başladı. Obabaşı, Oymakbaşı Yardımcısı, Başkurt, Oymakbaşı, Ocakbaşı olarak uzun yıllar faaliyet gösterdi. Pek çok ulusal kampta ve kursta görev aldı. 1955 yılında kurulan Türkiye İzçiler Birliği (TİB) askeri darbe ile kapatılırken (1980) yönetim kurulundaydı.

Balcıgil 90'lı yılların sonunda Türkiye İzcilik Federasyonu'nda (TİF) aktif görev aldı. Türkiye İzcilik Federasyonu'nun Medya ve İletişim Komisyonu Başkanı'ydı. Türkiye'yi Avrupada temsil etti. TİF tarafından Balcıgil'e "Uzun Hizmet Nişanı" verildi.

Sonra, pek çok alanda olduğu gibi izcilikte de zor bir dönem başladı. Bunun üzerine, Balcıgil İzcilik Gönüllüleri Derneği'nin kuruluşunda bulundu. İkinci Başkanlık yaptı.

Balcıgil, izciliğin sorunlarını hem kendi ülkemizin yetkililerine hem de WOSM'un (World Organization Scout Movement) yöneticilerine bıkmadan usanmadan anlatmaya çalıştı. Başarılı olma ihtimali kalmayınca, Türkiye İzcilği'ne "taze kan" olsun diye kurulan yeni Trakya İzçiler Birliği Federasyonu'nun gelişip yaygınlaşması için çaba gösterdi. Ardından Anadolu İzcilik Federasyonu'nun (AİF) kuruluşuna katkı verdi.

Balcıgil, World Organization Independent Scouts (WOIS) Dünya Merkez Yönetim Kurulu Üyeliği yaptı. Aynı kuruluşun Avrupa Bölge Sorumlusu ve Uluslararası Daimi Baş İzci Lideri Eğitimcisi'dir.

ÖNSÖZ

Ülkemizin bütün kurumları/diğerleri geride bırakmakta olduğumuz yirmi yılı, şapkalarını önlere koyarak kendi açlarından değerlendirmek durumunda.

Çünkü, çok özel bir dönemin nihayetine yaklaşıyoruz.

Umarım ve dilerim öyle olsun.

Rotası 1923 yılında “muasır medeniyetler düzeyini yakalamak” üzere çizilmiş olan Türkiye, tarihi boyunca ilk kez, son yirmi yılda olduğu kadar radikal bir “yol değişimi” yaşadı.

Siyasal İslamcı düşünce tarzının, belediyelerden başlayarak yirmi yıl boyunca bütün ülkeyi tek başına yönetmesinin birtakım sonuçları olacaktı, oldu.

Ülke anlamında ve tek tek kurumlar açısından bu altüst oluşun ne manaya geldiği kuşkusuz uzun yıllar tartışılacak.

Mensubu olduğum, elli üç yıldır üzerine titredığım izcilik kurumunu/diğerini bir başka deyişle “bizim mahalle”yi, *değişime zorlandığı son yirmi yıl boyunca* yakından izlemek ve üzerine tartışmak fırsatı buldum.

Bütün olumsuzluklar bir yana, kendi başına bu tanıklığın bile bir dönemi anlamak açısından imkân yaratacağı, fırsat sağlayacağı düşüncesindeyim.

İzcilik, kuşkusuz dünyanın en önemli gençlik hareketi.

Kimilerinin spor zannetmesine karşın, izcilik gençlik hareketi olmanın yanı sıra muhteşem bir *iyilik hareketi*.

Düşünsenize, sıradan çocuk ve gençleri alıyor, onlardan becerikli, yetenekli, daha da önemlisi “iyi bireyler” yetiştiriyorsunuz.

Söyler misiniz lütfen bana, bundan daha önemli ne olabilir?

Böyleyse, “iyi” kelimesinin üzerinde durulması, bir mutabakat sağlanması farz.

Öyle ya, nedir “iyi” olan? Kime “iyi” denir?

Yirmi yıl öncesine kadar Türkiye İzcilığı’nın “iyi” tarifiyle dünyanınki aynıydı. Bir başka deyişle ülkemizin izcilığı, evrensel izciliğin paralelinde yürüyordu.

Sonra en başta sözünü ettiğim değişiklik oldu. Türkiye yolunu modern dünyanın yoluyla ayırdı.

Bu kitabı okurken, geçen yirmi yıl boyunca izciliğin neden ve nasıl değiştirilmeye çalışıldığına, buna karşılık bir avuç genç İzci Lideri’nin gerçek izciliği nasıl savunduğuna tanık olacaksınız.

Çocukluğumdan itibaren hayatımı çok olumlu bir biçimde etkilemiş olan izcilik üzerine, son yirmi yıldır dertleniyor, elimden geldiğince daha iyisi olsun diye mücadele ediyor, konuşuyorum.

Son dört yıldır düşüncelerimi yazarak da ifade ediyorum.

Bu kitaptaki yazılarımın, özellikle de ilerleyen yıllarda, izcilikle ilgili çalışmalar yapacak yeni kuşaklara veri sağlayacağını umut ediyor, onlar için izciliğin tarihine küçücük de olsa bir not düşmüş oluyorum.

Ülkemin çocukları, her şeyin olduğu gibi izciliğin de en iyisine layık.

“Yollar uzun, dikenli, taşlı olsa da gülerek yürüyen...” ve gerçek izcilikte ayak direyen, bir başka deyişle bu kitabın hazırlanmasına ilham veren genç izci kardeşlerime, bu vesileyle bir kez daha teşekkür ediyorum.

İlerleyen sayfalarda kahramanlıklarına tanık olacağınız o bir avuç aslan parçası olmasaydı, bu kitap yazılamazdı.

En iyi izcilik dileklerimle.

Osman Balcıgil (WB4)

SONDAN BAŞLAMAK

YEŞİLKÖY

ARALIK 2020

Söze bazen sondan başlamak gerekebilir. Tıpkı benim şimdi yapacağım gibi.

Bütün yazılarımın kronolojik olarak ilerleyecek olmasına karşın en son yazdığım bu yazımın önsözden hemen sonra gelmesinin önemli bir nedeni var:

Beş altı yıl gibi zamanlar ülkelerin hayatlarında çok küçük zaman dilimleri gibi değerlendirilebilir. Bir anlamda öyledir de.

Hatta, organizasyonların hayatları için bile böyle olduğu düşünülür. Bana soracak olursanız, öyle değildir.

İnsan hayatındaki önemi içinse hiç mi hiç öyle değildir. Mesela “üniversite okuma süresi” diyeceğim ve derhal anlayacaksınız ne demek istediğimi. Ya da çocuğunuzun doğumundan beş yaşına gelene kadar geçirdiği evreler...

İzciliğimiz açısından, bugün, yazılarımı yazmaya başladığım 2017’nin ortalarından çok farklı bir noktadayız.

Okurken de göreceğiniz gibi, beş yıl kadar önce büyük bir enerji ve sinerjiyle başlattığımız hamle “ülkemizin insanına özgü” diyebileceğim nedenlerle, çok kısa bir süre için bile olsa akamete uğradı.

Özeleştiriyi yapmayan toplumlar ileriye gidemezler! Tıpkı özeleştiriyi yapmayan insanların ya da toplulukların ileri gide-meyeceği gibi.

Özgüveni aşırı yüksek kişilerden oluşan bir ülkeyiz. Bunun kuşkusuz iyi olan yanları da kötü olan yanları da var. Tarih boyunca kurduğumuz devletlerin sayısına, kurulma ve yıkılma nedenlerine baktığımızda da bunun farkına varabiliriz.

Derdim ne tarih anlatmak, ne coğrafya dersi vermek, ne de yurttaşlık bilgisinin önemine değinmek.

Derdim izcilik!

Beş yıl kadar önce başlattığımız büyük hamle, ne yazık ki bir noktaya gelince sorunlarla karşılaştı. Bunun nedenleri üzerine sizlerle kısacık da olsa “ahbablık” etmek istiyorum.

Organizasyon kurarken, zamana dayanıklı olmasını istiyor-sanız kriterlerini çok iyi oturtmanız gerekiyor.

Bana soracak olursanız, adanmış hayatlar bile bu öneminin altını çizeceğim meseleden (kriterler) sonra geliyor.

Geriye doğru baktığımda, kriterleri tam olarak yerine oturtulmayan yapıların zaman içinde sorunlar üretir hale gelmesinin kaçınılmaz olduğunu daha iyi görüyorum.

Bugün maalesef “Keşke kriterler üzerine daha çok düşünseydik!” demekten başka elimden bir şey gelemiyor.

Kriterlerden kastım şu:

Konu ne olursa olsun, eğer birçok kişi ya da kurum bir arada bir iş yapmak üzere toplanıyorsa, niyetlere bakılmaksızın “kurallar” üzerinde sözleşmek, bunu dikkatle yazıya dökmek gerekiyor.

Gelecekte karşılaşılabilecek çok özel durumlar önceden hesaplanmadan, tedbirler en baştan alınmadan “Haydi başlıyoruz!” demek, sonradan sorunlarla boğuşulacağını önceden kabul etmek demek.

Bugün, batılıların deyişiyile “regülasyonlarını” bizim tabiri-mizle yönetmeliklerini, tüzüklerini her türlü olumsuzluğu düşünerek hazırlamış bir organizasyonumuz var ama keşke buna en başta, daha ilk adımı atarken yapabilmiş olsaydık.

Böyle olsaydı, ömrümüzün altı ayını “her şeyi sil baştan” yeniden yapmak yerine “ateşi beslemekle” değerlendirebilirdik.

Derin bir nefes alıp “Geçmişe mazi denir!” diyerek koca bir “Of!” çekmekten başka çaremiz yok.

Olan oldu.

Bugün derneklerin sahip çıktığı ve yönettiği organizasyonumuz Anadolu İzcilik Federasyonu (AİF) geçmişten edindiği bu tecrübeyle hareket ediyor. Önceki eksikliğimiz “kriter yoksunluğunu” aşmış olarak, aynı hedefe koşuyor.

Bu konuda konuşulacak, söylenecek daha çok söz var ama lafın uzatılacağı yer burası değil.

Bu yazı, İzciliğimiz içinde de yaşanabilecek bir “meseleye”, “kriter yoksunluğuna” vurgu yapmak, öz eleştiride bulunmak için tasarlandı o kadar.

Yoksa, tartışmaları geçtiğimiz aylarda uzun boylu yapıldı. Yanlışlıklar tespit edildi. Daha iyiye, daha güzele nasıl ulaşılacağı üzerinde mutabakata varıldı...

“Bir musibet¹ bin nasihatten iyidir” diye bir atasözümüz var ya hani, tıpkı onun gibi, uğursuzluğu savuşturduk, aynı ufuklara ama bu sefer kriterlerini oluşturmuş bir organizasyon olarak koşuyoruz.

¹ Beklenmedik bir zamanda gelen kötülük, sıkıntı veren durum. Uğursuzluk.

TÜM İZCİLER DİKKAT ²

Önünde ve sonunda
Şimdi ve geçmişte
Ve tabii ki gelecekte
Mükemmel olmak için
Dikkat!

*

Ben, sen ve o
Biz, siz ve onlar!
Yapmadık mı?
Yoksa yapamadık mı?
Dikkat!
Şafak sökerken
Güne başlarken
Sürerken gün
Ve tabii ki gece
Dikkat!

Hazır mıyız?
Her şey tam ve mükemmel mi?
Çoraplar temiz, botlar bakımlı mı?

² Rudyard Kipling'in 1913 yılında yazdığı "İzci Oymağı Şarkısı" isimli şiirden esinlenilerek, O. Balcıgil tarafından yazıldı.

Değilse, ayıkla pirincin taşını!
Dikkat!

Havadaki kuşlara
Ormandaki hayvanlara dikkat!
Kazandım derken
Düşmemek için yanılığa
Dikkat!

Arkana bakmadan
Atılma ileriye!
Gördüğünden değil
Görmediğinden kork!
Dikkat!

Yolum açık diye, dikkatten düşme
Dönülmez yola girersen bir gün
Ayakların çeker akılsız başının cezasını
Unutma!
Dikkat!

Kaybettiysen
Kızgınsan
Suçlama kimseyi
Kendinden başka.
Dikkat!

En zor kural bu
Dikkat!

Tüm izciler dikkat!
Tüm obalar dikkat!
Tüm oymaklar dikkat!

11 EKİM 2020

BİZ Mİ YOKSA İZCİLİK Mİ?

15 TEMMUZ 2017

Özellikle benim kuşağım (50'li 60'lı yaşlar) ve benim kuşağımın yönlendirmesinde yetişen görece genç kuşak (30'lu 40'lı yaşlar) izcilerde, yaygın yaşanan bir sorun görüyorum.

Bir kısım İzci Lideri, izciliğin kendileri için var olduğunu zannediyor.

Söylediğimin biraz karışık bir laf olduğunun, açıklamaya ihtiyaç gösterdiğinin farkındayım. Bu nedenle açmaya çalışayım:

İzcilik, çocuk ve gençleri, hayata daha iyi kalpli/yetenekli/bilgili (özellikle kısa tutuyorum) insanlar olarak hazırlamayı hedefleyen bir gençlik hareketi.

Bu tanımda kabaca anlaşıyorsak, şunda da anlaşılmamız gerekiyor:

İzcilik çocuklar ve gençler için gerekli bir eğitim metodu. İzci liderleri ise, bunu uygulatmakla görevli yetişkinler.

Epeydir, İzci Liderlerinin izci yetiştirmek yerine izcilik yapmaya çalıştıklarını görüyor, şaşıyorum. Bence, bu kendilerini hâlâ izci olarak görmelerinden kaynaklanıyor.

Ama öyle değil!

Liderlik ile izcilik arasında ince, hassas bir çizgi var. Bu hassas çizgi görülmediğinde, kocaman çocuklar izcilik oynuyormuş gibi oluyor.

Bir zararı var mı bunun? Evet var!

Eğer kocaman çocuklar izcilik oynarsa, liderlik eksik kalır. Çocuk ve gençler de bizi yanlış anlar, yanlış öğrenir.

Meselenin bir başka yönü de şu:

Bir ünite nasıl çalışacak? Ünitinin yıllık programı nasıl hazırlanacak? Mahalli ve milli kamplar nasıl organize olacak? Seminerler, kurslar nasıl düzenlenecek?

Bütün bu sorulara, çocuk ve genç perspektifinden bakmak başka, yaşını başını almış liderler perspektifinden bakmak başka.

Diyelim ki yaz kampı düzenleyeceğiz, bunu kimler için yapacağız?

Eğer yetişkinler için yapacaksak gereksinimler ve program farklı, çocuklar ve gençler için ise farklı.

Öte yandan, hepimiz “bir şeyler yaparak ve yaşayarak” (izciliğin metodu) sosyalleşme ihtiyacı içindeyiz.

Ama bunu tatmin etme yerimiz izcilik olmamalı.

Şunu demek istiyorum:

İki ya da daha çok lider, bir arada bulunmaktan zevk alıyorsa bir arada bulunmalı, eski günleri yâd etmeli, etkinlikler yapmalı.

Çocuk ve gençlere izcilik yaptırmak bahanesiyle “sosyalleşme”, içinde sayamayacağım kadar çok sakıncayı bir arada barındıran bir davranış.

Hele ki egoları tam olarak tatmin olmamış (maalesef her alanda olduğu gibi izcilikte de bu sorun var) “sosyalleşme” ihtiyacı duyan bir ya da birkaç liderin katılacağı etkinliklerde, sakıncanın tavan yapması neredeyse Allah’ın emri gibi.

Hepimizin dünya kadar İzci Lideri arkadaşı var. Tabii ki bir-birimizi seviyoruz, özlüyoruz.

Ama bunun karşılanma yeri, çocuk ve gençlerin eğitim alanı olan kurslar, kamplar, ünite çalışmaları filan değil.

“İzcilikten yetişenlerin buluşmaları/kampları” tam da bunun için var.

Demek istediğim özetle şu:

Lider olduktan sonra, biz izcilik için var oluyoruz. İzçiliğin bizim için var olduğu yanılgısı ise, sosyalleşme ihtiyacının bir dışavurumundan başka bir şey değil.

HASTALIKLARIMIZ, KÖKENLERİ

31 TEMMUZ 2017

“Ne alakası var izcilikle hastalığın, sağlığın?” dediğinizi duyar gibi oluyorum.

Çok alakası var ve bu yazıyı kaleme alma nedenim de zaten bu.

Diplomat bir millet olmamamızın nedeni daha çok tarihimizde ve çokça da eğitim eksikliğimizde yatıyor.

Önce eğitim eksikliğimize bir göz atalım, sonra “tarihimize” geri döneceğiz...

Eğer felsefeden nasibimizi almadıysak dünya meselelerini kavramamız güç, hatta imkânsızdır.

Eğer tarih okumadıysak, “bugün nelerin, neden böyle olduğunu” öldürseler anlayamayız.

Eğer siyaset bizim için bir anlam ifade etmiyorsa, bir başka deyişle, günümüz dünyasında neler olduğunu ve ülkemize yansımalarını izlemiyorsak, toplumumuzu oluşturan küçük boyutta organizmaları (mesela izciliği) yerli yerine oturtmamız olanaksız.

Şimdi isterseniz önce “tarihe”, sonra da “eğitime” kısaca göz atalım.

“Kısaca” diyorum çünkü uzun yazmaya kalkarsam kitap olur. Buna hacet yok.

Çünkü bu düşünceler, çeşitli zamanlarda tarihçilerimiz ve eğitimcilerimiz tarafından da enine boyuna ele alındı.

Bu vesileyle, okuma eksikliğimiz olduğuna vurgu yapmış oluyorum.

Ayrıca, yazacaklarımı havada bırakmayacağım. Güncel olarak birkaç noktaya da temas edeceğim.

Maalesef Aydınlanma’yı es geçmiş bir ülkenin çocuklarıyız.

Tabii ki Birinci Meşrutiyet, İkinci Meşrutiyet, Tanzimat gibi “Batılılaşma hamlelerimiz” var ama alabildiğine cılız.

Neyse ki Atatürk’ün altın bir tepsi içinde armağan ettiği Cumhuriyet’e sahibiz ama ona da layığıncaya sahip çıktığımız söylenemez.

Aydınlanma, ortaçağın karanlığından uyanan Avrupa’da, bilim, felsefe, sanat, din, eğitim gibi birçok meselenin yanında “organize bir toplum” oluşmasının da yolunu açtı.

Üniversiteler, sivil toplum örgütleri vs. gelişti...

En çok da bu nedenle, organizasyonların bizde bugüne kadar kişiler üzerinden yürümesine karşılık Batı’da kurumlaşmaya gidildi.

Sözelimi İngiltere’de Bilimler Akademisi (Royal Society) 1660’ların ortalarında kuruldu. Buna karşılık bizdeki muadili olan TÜBİTAK’ın kurulmasının tarihi 1963’tür.

Aramızda tam 300 yıl var!

İzcilik gibi bazı konularda daha atak davranmış olabiliriz (kurulduktan beş yıl sonra) belki ama onların içini de yanlış doldurduk.

Tabiatıyla izcilik örneğinden ilerleyeceğiz.

Batılı ülkelerde “bir şeyler yapmak isteyen” bireyler ortaya “Birlikte ne yapabiliriz?” diyerek çıkarlar.

Bizim ülkemizde ise “Benim etrafımda toplanın, ben size ne yapacağınızı söylerim” diyerek sahne alınır.

Etrafımıza bir bakalım, sadece izcilikte değil, bütün başka organizasyonlarda da aynı “hastalığı” görürüz.

Kendimizi bir türlü “davet eden olsak da icabet eden” duruma getiremeyiz.

DNA'larımıza işlemiştir bu duygu! Yüzlerce yıllık kültürümüz, geleneklerimiz böyle olmasını emreder.

Öte yandan her gelenek ve görenek iyi değildir. Kan davası, kız kaçırma, çocuk yaşta gelin... Ve daha binlerce örnek...

Bu konuyu çok uzatmak istemiyorum ama birkaç laf daha etmeden geçemeyeceğim.

Batılı ülkelerde kurumları yönetenler yerlerini arkalarından gelen yeni kuşaklara aktarmakta zerrece tereddüt etmezler. Dönemlerini doldurunca, kurumlarında daha mütevazı görevler yapmayı sürdürürler. Bu da o kurumlara güç verir.

Türkiye’de, kurumların başındaki insanlar ancak kavga gü-rültüyle gider. Gittikten sonra da kurumuna küser. Çünkü on-ları tatmin eden, sadece ama sadece başta olma halidir. Sonraki hayatlarını da aynı kurumda, yeniden başkan olmanın hayalini kurarak, görevdekileri kötüleyerek, altlarını oyararak geçirirler.

Bir yolunu bulup herhangi bir kurumun başına gelememiş olanlar için de durum aşağı yukarı aynıdır. Bir yolunu bulup, “muhteşem” kapasiteleriyle “tarih yazma” isteğiyle yanıp tutuşarak ama tek başlarına (tabii ki onları destekleyen küçük bir grup hep vardır) iktidara gelip, olabilecek en uzun süre iktidar-da kalmanın yollarını ararlar.

İzcilik örneğinden hareket edersek, bu “arayış” ve “bekleme” hali, bazı örneklerde hayat boyu bile sürebilir.

(İsterseniz sorun, bu tür örneklerden onlarcasının ismini lahzada sıralayıvereyim!)

Oysa önemli olan kurum oluşturabilmek ve onun kültürünü yaratabilmektir.

Başta da belirttiğim gibi felsefe, tarih ve siyaset kavramları yerli yerine oturtulmadan, mesela izcilik gibi kurumlara aklı başında yaklaşımlarda bulunmak imkânsızdır.

Felsefe, bireyler olarak her birimizin dünyaya nasıl baktığını gösterir. Dünyayı yorumlarken yanında ya da karşısında olduğumuz, hazzettiğimiz ya da nefret ettiğimiz düşünceleri ve yaşam tarzlarını ifade eder.

Bu düşüncelerimiz de kuracağımız ya da içinde çalıştığımız yapılara yaklaşımımızı belirler.

Mesela eğer “hep birlikte yönetme” yerine “tek başına yönetme” fikrinden hareket ediyorsak (ki bunların ikisi birbirine zıt iki ayrı dünya görüşünün ifadesidir) “dediğim dedik çaldığım düdük” bir yönetim tarzına sahibiz demektir.

Aydınlanmasını tamamlamış ülkeler bu iki düşünce tarzından ilkinin tercih ederler.

Fikirler, kurumların kuruluş günlerinden itibaren büyük önem taşır.

Birileri söyleyip ötekilerinin yaptığı organizasyonlara “askerlik” ya da “şirket” denir.

Ne yazık ki Türkiye’de siyasi partiler de ağırlıklı olarak bu kıvamdadır.

Oysa aydınlanmasını tamamlamış ülkelerde, kurumlarının sadece kuruluşlarında değil, tüm organlarının çalışmasında, seçimlerin layıkıyla yapılmasında “birlikte karar vermek” büyük önem taşır.

Ayrıca, sadece merkezden değil yörelerden de kontrole, temsile büyük önem verilir.

Bu tür ülkelerde, eğer çok gerekmiyorsa kimse kalkıp bir organizasyon kurmaz. Kurulacak olanlar çoktan kurulmuştur.

Eğer kurulacaksa, bir ihtiyaç ve birçok insanın aynı ihtiyacı duymasıyla, bir düşünce üzerinde anlaşarak kurumsallaşmaya gidilir.

Bir kişinin etrafında toplanılmaz!

Ne yazık ki bizde işler böyle yürümez.

Bizim dukalıklarımız vardır.

Her kendisinde yöneticilik nosyonu olduğuna inanan İzci Lideri, etrafına bir küçük grup toplar ve iktidarını ilan eder.

Aydınlanmasını tamamlamış ülkelerde yaşayan bireyler, bu tür davranışları yüz yıldan fazla bir süredir göstermiyorlar.

Ancak gelişen ihtiyaçlar olunca, mesela küresel ısınma, denizlerin kirlenmesi gibi nedenlerle bir araya geliyor ve öteki örneklerden hareketle bunlarda da kurumsallaşıyorlar.

Tarih, kurumların nereden gelip nereye gittiğini söylediği gibi, ülkelerin ve dünyanın gidişatını da anlatır.

Dikkatli bir gözlem ve okuma yapıldığında, Türkiye'nin, genel olarak ve izcilik özelinde, son elli yılda dünyadan koptuğu- nu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bunun baş müsebbipleri, az önce tanımını yapmaya çalıştığım ve ileride de yapacağım kifayetsiz siyaset insanları, bürokratlar ve İzci Liderlerinden başkası değildir.

Tabii ki bu kadrolar, haldeki durumun yegâne suçluları olarak gösterilemez.

Ülkenin en yukarıdan en aşağıya kadar kötü yönetilmesi başta eğitim olmak üzere sonuçlarını her alanda olumsuz vermiş, bu durum kısır bir döngüye yol açmıştır, o kadar.

Öyle ya da böyle, bundan siyaset insanları, bürokratlar ve İzci Liderleri de hem nasiplerini almış hem de sorumlusu olmuşlardır.

Bugün çok kızdığımız WOSM'un Türkiye İzcilığı'ne gereken değeri vermemesinin ardında, ülkemiz izciliğinin ehil ellerde yönetilememiş ve yönetilemiyor olmasının hatırı sayılır payı vardır.

Bunu dert yanmak için söylemiyorum!

Düştüğümüz hatayı sürdürmesek...

İZCİLİĞİMİZİN RÜŞTÜ

3 AĞUSTOS 2017

Benim çocukluk ve gençlik yıllarımda, izcilikle ilgili dünya kadar yayın vardı.

Hatta *İzcilik ve Gençlik* diye bir dergi çıkardı ve ben de bu derginin muhabiriydim. İlk gazetecilik deneyimime böyle başladım. Giderek mesleğim oldu.

Sonra ne olduysa oldu, hani ünlü sözdür, “Önce ekmekler bozuldu” denir. (Oktay Akbal’ın kitabının adıdır.)

Tam da öyle oldu!

Taassup ve bağnazlık tüm Türkiye toplumunun ve izciliğin üzerine de kara bir bulut gibi çöktü.

Yeminli bir kuruluş mensubu olan izcilerin teslim olması mümkün değildi. Biraz yolumuzu bulmakta bocaladık belki ama aklımızdan “teslim olmak” asla geçmedi...

Yan yana geldik, el ele verdik...

Ateşi besledik...

Tam da o esnada gördük ki, Türkiye’nin iyi insanları ve vefakâr toplum önderleri sadece bir işarete bakıyormuş!

Onların desteğiyle yaktığımız ateş, şimdi etrafına ısı ve ışık saçıyor...

Ateş büyüyecek!

Bu kesin!

Nereden mi biliyorum?

Durmadan örnekler veriyorum... Ve işte onlardan biri daha!

Beylikdüzü İzçileri'nden Yavrukurtlara ve Aday Küçük İzçilere bir armağan...

Şahane bir kapak ve birbirinden alımlı resimlerle, Küçük İzci ve Yavrukurtlar için hazırlanan broşür dizimiz bugün bas-kıya girdi. Çok yakında çocuklarımızın elinde olacak.

Harika resimlerle bezenmiş kitap, alelade bir kampın izci kampına dönüşmesinin hikâyesini anlatıyor.

İzcilerin hazırladığı bir dizi bu.

Arkası da gelecek ve 10 kitaptan oluşacak bir seri oluşacak...

Dediğim gibi, Türkiye'de izcilik küllerinden yeniden doğdu.

Bakın, yapıyoruz oluyor.

Gelin onu hep beraber yaşatalım, büyütelim.

WOOD BADGE'DEN KALANLAR

7 AĞUSTOS 2017

Hafta sonunda, Beylikdüzü'nde gerçekleşen Wood Badge seminerini ziyaret ettim.

Yirmi iki genç İzci Lideri'ni çalışırken ve eğlenirken izledim.

Malumunuz, her kampın ya da kursun sonunda bir kamp ateşi düzenlenir, bu etkinliğe katıldım.

Bütün bir gün boyunca ne hissettiğimi ve gördüğümü, neler düşündüğümü sizlerle paylaşmak istiyorum:

Pozitif, Kucaklayıcı, İçten

Yöneticilerin de kursiyerlerin de alabildiğine pozitif, kucaklayıcı, içten olduklarını öncelikle söylemem gerekiyor.

Bana göre bu hal ve tavırlar, zaten izciliğin olmazsa olmazı.

Eğer, izcilikle ilgili herhangi bir aktivitede etrafınıza pozitif enerji yaymıyorsanız, herkesi bütün içtenliğinizle kucaklamıyorsanız derhal belli olur. İnsanların yüzü gülmez, keyifleri yerinde olmaz.

Olumlu da olumsuz da “durumlar” genellikle yönetimin “işlere” nasıl yaklaştığına, organizasyonu nasıl kurguladığına bağlıdır.

Derneklerimiz baştan bu yana güler yüzlü izcilik uygulamaya çalışıyor.

Tabii ki sorabilirsiniz “Nedir bu güler yüzlü izcilik?” diye. Cevaplamaya çalışayım.

Yüz On Yılda Köprülerin Altında Çok Sular Aktı

Dünya değişiyor.

Temel prensipleri aynı kalsa da yetişkinlerin, gençlerin, çocukların düşünce, davranış biçimleri de buna uygun olarak farklılaşıyor.

İzcilikten hareket edecek olursak, eskinin o yanına yaklaşamayan, çadırlarını bir tepeye kurup kampı ya da kursu yardımcıları vasıtasıyla yöneten, “küçük dünyaları ben yarattım” edasındaki liderlik zihniyeti, tunç baltayla çıkırık yanında yerlerini çoktan aldı.

(Yanlış anlaşılmamak için buraya bir açıklık getirmem lazım: İyi kalpli olmak, çocuklar ve gençler için en iyisini istemek başka bir şeydir, iyi yönetmek, çağdaş dünyanın gereksinimlerini göz önünde bulundurabilmek, çocukları ve gençliği yakalayabilmek ayrı bir şey. Maalesef ülkemiz pek çok konuda olduğu gibi izcilik konusunda da bu açıdan iyi bir sınav vermedi. Bu konuyu da uzun uzun tartışmamız gerekiyor.)

En azından, bizim için bu tam olarak böyle!

Derneklerimizin içinde eğer bir “üstünlük” varsa o sadece bilgidен geliyor. Kesinlikle “mevki-makamdan” değil.

Tabii ki izciler liderlerine, kamp ya da seminer yöneticilerine saygıyla yaklaşıyorlar ama bu saygı, onun teşkilat içindeki konumu ya da “tahta sayısından” değil, fazladan sahip olduğu “bilgidен” kaynaklanıyor.

Doğrusu da bu!

En başta dedim ya hani “Dünya değişiyor ve düşünce, davranış biçimlerimiz de bunun paralelinde değişikliğe uğruyor” diye, işte tam da böyle oluyor.

Mevki, Makam Sahibi Lider Değil, Yaşlı Arkadaş

Yeni yetişen çocuk ve gençlerin, kendilerine yukarıdan bakan, günde on kere “Bilmem kaç senesinde biz bilmem nerede...” filan diye başlayıp aynı hikâyeleri “dön baba dönelim” misali anlatan, dünyanın gelişiminden bihaber “dede ve babaannelere” değil, onlarla aynı dünyada yaşayan daha da önemlisi aynı dili konuşan yaşlı arkadaşlara ihtiyaçları var.

Bu yaşlı arkadaş lafının üzerinde önemle duruyorum.

Derneklerimiz geleceklelerini işte bu tür kavramlar üzerine inşa ediyor.

Hani en başta dedim ya güler yüzlü izcilik diye, bu da işte öyle bir kavram.

Nereden Çıkıyor Bu İcatlar Böyle?

Evet, doğru, icat çıkartıyoruz!

En önemli iddialarımızdan biri tam olarak bu!

Küllerinden yeniden doğan Türkiye İzciliği’ni sağlam bir düşünce yapısı (felsefe) üzerine yeniden temellendirmek.

(Bu konuya ileride de çokça değineceğimiz için bu yazıda burada bırakıyorum.)

Çağdaş Dünya İnsanı Olma Hali

Dün katıldığım Wood Badge seminerinde, geleneğin yenilikle harmanlandığını gördüm ve çok sevindim.

Semineri büyük bir başarıyla yöneten Yaşar Ünal Ağabey'i-min seminere hâkim kıldığı yukarıda anlatmaya çalıştığım duygu tabii ki çok önemli.

Öte yandan, seminere katılan genç kardeşlerimin gelirirken beraberlerinde getirdikleri çağdaş dünya insanı olma halini hafife almamak gerekiyor.

Dahası, galiba en önemli olan bu hal.

Wood Badge'e katılan genç liderlerin (ki bu seminerle birlikte kendileri de eğitimciliğe adım atmış oldular) bana göre ortak özellikleri modern dünyanın bireyleri olmaları.

Giyimleri, kuşamları, konuşma tarzları, rahatlıkları, dağarcıklarındaki sözleri dile getirirkenki hal ve hareketleriyle, hepsi birer dünya vatandaşı ve hiçbirisi lokal değil.

(Lokal olmakla, lokal kalmak arasındaki farkı bir ara konuşmalı, üzerine kafa yormalıyız...)

ÜZÜM YEMEK, BAĞCI DÖVMEK

12 AĞUSTOS 2017

Kendimi bildim bileli izciyim.

Geçen elli yıl zarfında, yolum dünya kadar izciyle kesişti.

Tabii ki kesişmeyenler de olmuştur. Büyük bir camiayız.

Yirmi yıla yakın bir süredir, “izciliğin sorunları” üzerine konuşuyoruz.

Buraya kadar anlaşılmayacak bir şey yok değil mi?

Eğer sevdiğiniz, üzerine titredığınız bir kurum varsa, olumsuzluk halinde dertlenir, konuşursunuz.

Tabii bunun bir adım ilerisi de var: Bir şeyler yapmaya çalışırsınız.

İşte zurnanın zırt dediği nokta da tam burası!

Laflar işe dönüşmeye başlayacağı anda, insanların kişilikleri, kapasiteleri, eteklerindeki taşlar, bilgileri, hırsları, kaprisleri, kompleksleri de zuhur ediveriyor.

Birden görüyorsunuz ki *en çok konuşanlar* aslında *iş yapmaya en az niyeti olanlar*.

Garip ama gerçek. Böyle!

Yapılacak işler birer ikişer ortaya döküldüğünde, en çok konuşanlar bir bakıyorsunuz ki ayakkabılar koltuk altı.

İşler zamana yayılıp zaman içinde hiçbir şey yapılmayınca, yeniden boru sesi: “Bir araya gelelim, sorunlarımızı konuşalım, çare üretelim!”

Bir, iki, beş, on, yüz, be kardeşim insanlar yüz kere bir araya gelip de “çare” üretemezler mi?

Üretemezler!

Hani yukarıya yazdım ya “Laflar işe dönüşmeye başlayacağı anda, insanların kişilikleri, kapasiteleri, eteklerindeki taşlar, bilgileri, hırsları, kaprisleri, kompleksleri de zuhur ediveriyor” diye.

İşte tam da bu nedenle, laf üretiliyor ama iş üretilmiyor!

Bu hastalıkların her birine tek tek değinmek gerekir belki ama bunu ne benim yazma takatim var ne de okuyacak olanların vakti bu kadar kıymetsiz.

Bu nedenle, en tipik olan birkaçını “Yapmayın artık böyle bayanlar ve baylar! Kötü misal emsal değildir!” demek amacıyla gözler önüne sermeye çalışacağım.

Bakarsınız birilerinin kulağına hoş gelir, aynı yanlışları tekrarlamazlar.

Bayanlar ve baylar, dikkat edin, lafların işe dönüşme aşaması geldiğinde, işin engellenmesini büyük bir başarıyla “sağlayanların” başında, işi kendi etrafında “tezgâhlamaya” çalışanlar gelir.

Hep böyle oldu.

Tam tüm enstrümanlar bir araya gelecek, orkestra prova yapmaya başlayacak, hazret ortada!

“Ben yokum! Böyle olmaz! O niye onu yapıyor? Ben niye bunu yapmıyorum?”

Bu kadarla yetinse, bunu orta yerde söylese, arkadan bin çeşit dolap çevirerek, verilen tüm emeği boşa çıkartmak için kendini paralamasa, neyse...

Emin olun değerli kardeşlerim, bu zihniyet, tarih karşısında en büyük sorumluluğu taşıyor.

Mesele esasen şu:

Dernek kurulacaksa başkanı o olacak, federasyon kurulacaksa başkanı o olacak, konfederasyon kurulacaksa başkanı o olacak.

Yahu kardeşim ol! Sen ol! Ama öte yandan yap da...

Buna da ne imkân var ne ihtimal...

Hazret, konuşma kısmında var da tam yapma aşamasına gelince “Ooooo, o kadar işi kim yapacak!” korkusu, endişesi, bir başka deyişle “iş yükünü taşımaya” dair yan çizme işaretleri...

Ve ayakkabılar yine koltuk altı!

“Yahu kardeşim sen yap biz sana yardımcı olalım!”

– Yok olmaz! Her şeyi ben mi yapacağım?

“Tamam canım kardeşim, o halde biz yapalım sen bize yardımcı ol!”

– Olur mu öyle şey, en iyi ben yaparım...

Böyle on beş yıl geçirdik...

Yalanım ya da yanlışım varsa birisi çıkıp söylesin.

“Ben onu demiştim, o bunu demişti, biz bilmem ne yapmıştık, o bizim projemizdi, o varsa ben yokum, benim olduğum yerde o olmaz...”

Yahu birader, biz üzüm mü yiyeceğiz bağcıyı mı döveceğiz?

Tamam güzel hatırın için bir kere, iki kere, on kere bağcıyı dövelim de yahu Allah rızası için, bırak bu memleketin çocukları bir kere üzüm yesinler!

Çok mu?

Şimdi ortada bir iş var.

Arkadaşta bir kızgınlık, bir tafra, bir endişe, küstahlaştıkça küstahlaşıyor.

Sen iş yapmaya çalışıyorsun, o senin sırtında!

Nefes alışını izliyor, attığın adımı sayıyor...

Facebook'a yapışmış adeta! Ne yapsan, tersini söylüyor...

Bir, iki, üç, beş, yüz...

Yeter be!

“Yahu kardeşim bırak sen başkalarının ne yaptığını, kendin bir şeyler yap.”

– Yok olmaz!

“Neden?”

– O yalancı, bu düzenbaz, beriki benim projemi çaldı... Kaldı ki, sen kimsin ki bu işi yapacaksın?

“Yahu kardeşim, bak insanlar yapıyorlar, oluyor, sen de tut bir ucundan.”

– Olur mu? İmkânsız, olmaz!

Olmaz, arkadaş ne yapar ne yaptırır.

İşte birkaç örnek:

Eski bir Türkiye İzciler Birliği Lideri kardeşimiz vefat ediyor (rahmetli Üret Engin), arkadaşlarımız siyah bir çerçeve içinde fotoğrafiyla birlikte taziye mesajı yayınlıyor!

Lütfen söyleyin, ne zararı olabilir bunun?

“Kimse bundan kendine çıkar devşirmesin” manasında bir laf.

Daha cenazemiz defnedilmemiş hani...

Nasıl bir ruh hali yaptırır insana bunu?

Ayıptır, günahtır!

Atatürk'ün İzcileri Ödülü vermeye kalkıyorsun, bu sefer de “O benim projemdi çaldılar!” diye veryansın.

Atatürk senin babanın malı mı birader?

Kaldı ki, ne kadar çok kişi ya da kurum Atatürk'ün adını kullanırsa o kadar iyi olacak günlerden geçmiyor muyuz?

İzciler Atatürk'le buluşuyorlarsa, bununla iftihar etmen, sevinmen gerekmiyor mu?

Neden böyle?

Söyleyeyim: Sen yapamıyorsun, başkaları yapıyor diye deli oluyorsun da ondan!

Böyle bir hayat geçirdin, geri kalanında yapma bari bunu kardeşim.

Tut bir işin ucundan. Tutamıyorsan, tutanlara yardımcı ol. Dünya kadar insan dişini tırnağına takmış çalışıyor, sen tezvirat üretiyor, dedikodu yapıyorsun.

Yakışıyor mu?

Al bir örnek daha:

Hepimizin ortak problemi olan TİF'le ilgili bir beyanat veriyoruz basına, hazret yine küplere binmiş durumda:

“Biz bunu on beş yıldır söylüyoruz. O zaman siz neredeydiniz? Engel oldunuz...” falan filan...

On beş yıldır biz yan yana değil miydik kardeşim?

Yüz kere bir araya gelip konuşmadık mı bu konuyu?

Bir kere farklı bir laf ettik mi birbirimizden?

Baştan bu yana olan ve muhtemelen olmaya devam edecek olan da şu:

On beş yıldır biz bir şeyler olsun diye uğraştık, sen de her olma-ya başlayanı bir şekilde berhava ettin!

Bu sefer yağma yok birader!

Ben buna izin vermeyeceğim!

Kim miyim ben?

Elli yıldır tanıdığın Osman, İzci Osman!

TÜRKİYE İZCİLİĞİ'NDE BİR “MİLAT”

16 EYLÜL 2017

Hepinizin bildiği gibi, WOIS'in TTT Semineri'ni İstanbul'da gerçekleştirdik.

Yabancı ülkelerden katılımcılar da dahil olmak üzere 41 Wood Badge'li lider bu seminerle birlikte “Eğitimcilerin Eğitimcisi” olmaya hak kazandı.

Tabii ki bu hakkı kazanmaları “olmaları” anlamına gelmiyor.

Ancak bu yolda çaba sarf etmeleri halinde kendilerine “eğitimcilerin eğitimcisi” denilecek.

Bu WOIS'in prensiplerinden sadece birisi.

İstanbul Beylikdüzü'nde, beş gün boyunca, Türkiye İzciliği'nin tarihinde çok önemli bir dönüm noktası, bir anlamda milat anlamına gelen konuşmalar yaptık, dinledik.

Bunların neler olduğunu burada uzun uzun yazacak değilim.

Ama dikkat çekmek istediğim bir husus var:

Derneklerimiz bu seminerle birlikte yeni bir döneme girmiş bulunuyor. Bundan böyle, “felsefesini ve bu felsefeyi hayata nasıl geçireceğini bilen birer izcilik kuruluşu” olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz.

“Bundan evvel bilmiyor muydunuz?” diye sorulacak olursa, cevabım şudur:

Tabii ki biliyorduk. Ama bir organizasyonun bütün kademelerinin, “ana felsefeyi ve uygulama prensiplerini” layıkıyla anlayıp hayata geçirir hale gelmesi kolay bir iş değildir.

Bir orkestranın konser vermeye başlamasından önce, tüm enstrümanları çalacak olanların akortlarını, piyanoya göre gözden geçirmeleri gibi bir durumdan bahsediyorum.

WOIS dokuz yıl önce kuruldu.

Kurulma nedeni WOSM’un eksikliklerini, özellikle de izcilikle ilgili sorunlar yaşayan ülkelere karşı duyarsızlığını gidermekti.

Biz Türkiye İzçileri olarak bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyoruz.

Bu nedenle yolumuz WOIS ile kesişti.

Bu kurumun dünyanın diğer ülkelerinde neler yaptığını, nasıl çalıştığını değerlendirdikten sonra, kendimiz için “uygun bir yol” olacağına karar vererek birlikte çalışma kararı aldık.

Yaklaşık üç yıldır WOIS’in bir parçası olarak çalışıyoruz.

Ve son seminere Dünya Başkanı Augustin Soto’nun bizzat gelmesi ve bundan sonra izciliğimizi taşıyacak olan, ülkemizin en değerli Wood Badge’li liderleriyle “temel prensipler” üzerine muhtelif beyin fırtınaları yapması ile artık rahatlıkla, “fine tuning (ince ayar) tamamlandı” diyebiliyoruz.

Artık konser başlayabilir!

Biz konseri vermeye başlarken, tüm izleyiciler arkalarına yaslanıp, orkestrayı yönetecek olan şefin ve enstrümanları çalacak olan birbirinden değerli İzci Liderleri’nin ve eğitimcilerinin gerçekleştireceği performansı izlemeye başlayabilir.

Tabii ki salonda öksürmeler-tıksırmalar olacaktır.

Buna karşılık “seslendireceğimiz senfoninin” notaları kâğıda dökülmüş, başta da dediğim gibi, ince ayar yapılmış durumdadır.

Üç yıldır aralıksız eğitim gören ve bu esnada birbirleriyle olan dostluk ve kardeşliklerini zirveye taşımış olan İzci Liderleri eminim bundan sonrasını başarıyla getireceklerdir.

Bu nedenle bu yazının başlığını *Türkiye İzciliği'nde Bir "Millet"* olarak koydum.

Herkese bu yolda, başarılar dilerim.

GERÇEK İZCİLİKTE BULUŞALIM

27 OCAK 2018

WOIS'in Merkez Komite Üyesi ve Avrupa Sorumlusu olarak işim ağır ama çok da zevkli.

Dünya Bağımsız İzcilik Örgütü'nü Avrupa'da yaygınlaştırmaktan sorumluyum. İngiltere izciliğin doğduğu yer ve Avrupa da WOSM'un (Dünya İzcilik Hareketi Örgütü) örgütlü olmadığı yer yok gibi. İşim bunun için zor. Öte yandan, eğer bir organizasyon "Ben her şeyi bilirim", "Her şey benden sorulur" diyorsa, alternatiflerini kendi elleriyle yaratmış demektir.

WOIS işte tam da bu nedenle, WOSM'un, kendi çocuğu olan "gerçek izciliği" yine kendi elleriyle "boğması" sonucunda, yani ihtiyaçların karşılanamaması nedeniyle doğdu.

Türkiye İzcileri olarak, WOSM'a bağlı faaliyet gösteren TİF'in (Türkiye İzcilik Federasyonu) Türkiye'de gerçek anlamda izciliğin yapılmadığını, bu kuruluşun çocuk ve gençlere izci gibi değil, misyoner bir örgüte katılacak insanlar gibi yaklaştıklarını defalarca anlattım ve anlattık.

İzcilik din, mezhep, dil, ırk, cinsiyet ayrımı yapmaması gereken bir kuruluştur. Gelin görün ki, Türkiye'de izcilik son 15 yıldır amacından sapmış, kamplarında, kurslarında "Tekbir: Allahüekber!" diye bağırılan bir organizasyon haline getirilmiş durumda.

Takdir edersiniz ki gerçek izciler olarak bu duruma kayıtsız kalamazdık. Kalmadık.

Yeni ulusal federasyonumuzu üç yıl gibi kısa bir süre içinde, Türkiye'nin mümkün olabilen her yerinde yeşerttik. Bazılarımız bu görevi haftada yedi gün ve günde yirmi dört saat olmak üzere sürdürdü. İnandık, çalıştık ve başardık. Şimdi övünerek “İşte izcilik!” diyebileceğimiz yüz ağartan bir ulusal izcilik kuruluşuna sahibiz.

Sonra etrafımıza baktık. WOSM'la ilgili problemleri olan başka ülkelerle birlikte WOIS'e katıldık. UNESCO'nun WOIS'i tanımmasını sağladık.

WOIS Avrupa Bölgesi'ne bizimle birlikte girdi. Latin Amerika'nın tamamı, Orta Amerika, Meksika, Hindistan, Nepal, bazı Afrika ülkeleri, ağırlıklı olarak WOIS'e bağlı. Çünkü WOSM bu ülkeler için “lokal” çözümler üretmekte âciz kalmış durumda.

Düşünün, Nepal'de bir kişi (eğer işi varsa) ayda on dolar kazanıyor ve çocuğunu izci yapmak istiyor, sizin ondan beklentiniz İngiltere'de ayda üç bin sterlin kazanan biriyle aynı... Ya da Kıbrıs'ta, “Ben Ada'da bir tane teşkilat tanırım, o da güneydeki!” diyen bir “çatı örgüt”le nereye kadar yürüyebilirsiniz?

Öte yandan, Avrupa'nın her yerinde, göçmen olarak bulunan ailelerin dünya kadar sorunları var. WOSM'un bu ailelerin çocuklarına yönelik de çalışmalar yapması gerekirken, umurunda değil. İstiflerini bozmuyorlar.

Bu durumda devreye benim mensubu olduğum WOIS giriyor işte!

Bakın, İngiltere örneği bunun en güzel ifadesi. İngiltere'de Türkiye'den göç etmiş üç yüz bin civarında yurttaşımız yaşıyor. Bu topluluk ve öteki göçmen topluluklar için WOSM'un çözümler üretmesi gerekiyordu. Üretmediler. Konforlarını bozmadılar.

Öte yandan sosyal meseleler boşluk kabul etmez. Bir yetkili ya da ilgilinin ihmal ettiği bir görev başkaları tarafından görev olarak benimsenir ve yapılmaya başlanır.

İngiltere’de WOIS olarak işte tam da bunu yaptık!

WOIS olarak Birleşik Krallık’ta da çalışmalarımıza başladık.

Göreceksiniz bu ülkeyi Avrupa’nın diğer ülkeleri takip edecek.

Hedefimizde sadece Türkiye’nin göçmenleri yok. Bütün ülkelerin göçmenleri ve WOSM mutsuzları üzerinde çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Eğer başka bir ülkede yaşıyor ve izcilikle ilgileniyorsanız, lütfen benimle ya da WOIS’ten yakınlık duyduğunuz herhangi bir izci kardeşimle temas kurun. O sizi gerçek izciliğin adresine WOIS’e taşısın.

Gelin hep beraber gerçek izcilik yapalım.

UMUT ÇALIŞTAYI VE ÇALIŞMA

4 MART 2018

Genellikle liderlerle arada bir de izcilerle birlikte oluyorum.

Atatürk'ün İzcisi Nişanı ve Umut Çalıştayı vesilesiyle, yaşları 16-26 olan ve çeşitli illerden gelen bir grup “lider adayıyla” ilk kez birlikte olma fırsatı yakaladım.

Bir başka deyişle umut depoladım!

Burada uzun uzun çalıştayda neler olduğunu anlatacak değilim. Bildirgesi, raporları zaten yayınlanır.

Burada bir gözlemimi sizlerle paylaşmak istiyorum.

“Neden çok çalışmamız gerektiği!” üzerine de birkaç lafım olacak.

Üç çeşit lidere sahibiz:

İlk grup izciliğe WOIS çatısı altında başlayanlar.

İkinci grup izciliği başka yerlerde denemiş ama mutsuz olup WOIS’de karar kılmış olanlar.

Üçüncü grup ak saçlılar.

Bu üçüncü grupta şüphesiz ben de varım.

Türkiye’de İzciliğin durumu malum ve ak saçlıların da elleri ni taşın altına sokmaları şart. Bu nedenle WOIS’deyiz.

Bizde bir “seferberlik halı” söz konusu ve bu nedenle görece yaşlı olan biz eski ağabey ve ablaların da sel, çığ ve ateşe karşı, dikenli, taşlı yolda gülerek yürümemiz gerekiyor.

Malumunuz, ülkemizin İzciliğini asıl koşturması gereken kurum (TİF) İzcilik dışında ne gerekiyorsa (!) yapıyor.

Bir tek İzcilik yapmıyor!

Bu durumda, yaşlısıyla genciyle hepimize İzciliğin kendi haline bırakılırsa sönecek ateşini körüklemek düşüyor.

İkinci lider grubumuz, yani İzci liderliğini başka yerlerde denemiş olanlar lider profilimizin ağırlığını taşıyor.

Galiba en çok da onlar farkında “İzciliğin ne olduğunun ve ne olmadığını.”

Bu nedenle canlarını dişlerine takmış çalışıyorlar.

Bu kardeşlerimiz gerçek İzciliği yaratabilecek tek kurumun yeni oluşumumuz olduğunun gayet farkındalar.

Çünkü geldikleri yerlerde (TİF ya da OBESİD) işlerin nasıl birkaç insanın iki dudağının arasında olduğunu biliyorlar.

Oysa bir sivil toplum kurumu içinde bulunuyor olmanın avantajını kullanarak, organizasyonlarına yön ve şekil verebiliyorlar.

Bir başka deyişle yeni oluşumumuzda İzcilik, gerçek İzci-liğin kuralları, kendisini bu önemli göreve adanmış liderlerin eliyle, aşağıdan yukarıya doğru uygulanıyor. Hatalı yerlerden dersler çıkartılıyor, gerekli düzeltmeler yapılıyor.

Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki sivil oluşum, kendisini her gün yeniden üreten ve en doğruyu yakalayabilmek için birbirinin sözlerini dikkate alan, yönetim kademesiyle rahatlıkla temas kurup olumsuzlukları eleştirebilen, daha iyisini gerçekleştirebilmek için yetki isteyen bir yapılanma.

Bu anlamda, tam ve gerçek bir sivil toplum örgütü.

Önceleri başka yerlerde izcilik yapmış ama sonunda kararı WOIS'te kılmış liderler bunun ne kadar değerli bir erdem olduğunun gayet iyi farkındalar.

İzci Liderliği'ne WOIS'in içinde yetişerek gelen ya da gönüllü olarak katılanlar için durum çok farklı.

Onlar burada, sınır tanımayan bir izcilik organizasyonunun avantajlarını kullanarak yetişiyorlar.

İzciliğin sadece “devlet eliyle” yapıldığı yıllarda yaşadığı hastalıklardan habersizler.

Bir bakanın, daire başkanının, şube başkanının ya da kendisini düşmez kalkmaz Ulu Manitu zanneden bir federasyon başkanının varlığından, olabileceğinden bile haberleri yok.

Değerli Liderler ve Kardeşlerim,

Bu hafta gerçekleşen çalıştayımıza isim olarak “umut”un seçilmiş olmasını ben çok önemsiyorum.

Umut olmayınca kazanmak mümkün değil.

Tabii ki sadece umutlu olarak kazanamayız. Bunun için çalışmamız gerekiyor.

Sadece kendi adımıza da değil, öteki çalışması gerekirken çalışmayanların yerine de çalışmalıyız.

Umudu geliştirmek gerekirken sadece ama sadece laf üretmeyi marifet sayanların,

Her işe ve herkese burun kıvrarak, izciliğin sorunlarını çözebileceğini zannedenlerin,

Her girişimi aşağılayarak, küçümseyerek akamete uğratmaya çalışanların,

Başkalarının başarısızlıklarının üzerine başarı inşa etmeyi kendilerine yakıştıranların,

Bir köşede oturup, “Hele bir görelim ne olacak?” diyen şark kurnazlarının,

Ve daha pek çok müzmin hastalıkla mücadele etmekte olan kardeşlerimizin yerine de çalışmamız, çok çalışmamız gerekiyor.

21. YÜZYIL HAVA İZCİLİĞİ

15 NİSAN 2018

Dün İstanbul Üniversitesi'nde Kartal Hava İzci Oymağı'nın fular takma töreni vardı.

“Aday İzçiler”, yemin edip “İzci” oldular.

Böylelikle dünyada sayıları 30 milyonu bulan İzci Kardeşliği'nin birer üyesi halini aldılar.

Eminiz, bu çocuklar yarının pilotları, astronotları, bilimadamları olacak!

Geçtiğimiz sekiz hafta süreyle, Hava İzci Liderlerimiz (Hakan Külâh ve Nihal Delibay Polat Liderler) çok çalıştı. Ülkenin her yanından “hava izciliğini” portföyüne katmak isteyen liderler de onlara katıldı. İstanbul Üniversitesi ve İstanbul Teknik Üniversitesi'nin havacılık, astronomi, uzay bilimleri, meteoroloji gibi bölümleriyle planlanan bir pilot programı denediler.

Çok önem verdiğimiz bir çalışmaydı ve sonuçları WOIS'e büyük bir bilgi birikimi, 21. Yüzyıl Hava İzçiliği Programı olarak geri döndü.

Bu yüzyılda, hiçbir şey geçen yüzyılda olduğu gibi olmayacak. Her konuda yaklaşımlarımızı evrensel gelişmelere uygun gerçekleştirmemiz gerekiyor. Yoksa, geçen yüzyılda olduğu gibi, yine sınıfta kalırız.

Sizi bilmiyoruz ama en azından biz, Türkiye İzcileri böyle düşünüyoruz. Antenlerimiz gelişmiş ülkelerde olup bitenlere açık. Hurafeler, söylenceler, hikâyeler, masallardan değil bilimden beslenmemiz gerektiğinin farkındayız.

Bu nedenle iki üniversiteyle işbirliğine gittik. Devlet Hava Meydanları'nın teknik altyapısını tanımaya çalıştık. Hava İzci Önderliğimiz ve İzcilerimiz, günler boyu laboratuvarlarda, planetaryumlarda, hava tahmin ünitelerinde bunun için zaman geçirdi.

Yoksa çok kolay “Kamp demek neşe demek, lay lay lay lom” diye şarkı söyleyip her şeyi kolayından, güzelinden ve tozpembesinden almak...

Tabii eğleneceğiz, güleceğiz, hayatın keyfini de çıkartacağız ama dediğimiz gibi, dünya 21. yüzyılı yaşarken biz 20. yüzyılda, yani yerimizde sayamayız.

Görüyoruz ki bugün, devletin tüm imkânlarını kullanan Türkiye İzcilik Federasyonu, 20. yüzyılın da gerisinde.

Bu durumda bize düşen, bir sivil toplum inisiyatifi olarak izciliği aydınlık yarınlara taşımak.

Lafı uzatmayacağım: Yeni jenerasyon izciler işbaşında! Bunu bilin istiyorum.

Hava İzciliği özelinde 21. yüzyıla dair bir projeyi layıkıyla başardıktan sonra, bu önemli etkinlikten dağarcığımıza kattıklarımızla yepyeni bir 21. Yüzyıl Hava İzciliği Programı hazırladık.

İstanbul Üniversitesi'nin ve İstanbul Teknik Üniversitesi'nin çok değerli biliminsanları bu programı hazırlarken bizimle birlikteydiler. Gelecek için de “Arkanızdayız!” dediler.

Bugünden tezi yok yine çok çalışacağız.

Çorak topraklarda yaşadığımızı biliyoruz. İzciler olarak, elimizdeki bir avuç imkânı (bir atımlık barut da diyebiliriz) çok iyi kullanmamız gerektiğinin farkındayız.

Bunu yalnız yapamayız. Sizlerin de desteğimize ihtiyacımız var.

Havacılıkla ilgileniyorsanız, doğayı seviyorsanız, çocuklarınızın 21. yüzyılda yaşamasını istiyorsanız bizden bilgi alın.

Gönlünüzde yatan aslan denizcilik ise, bu konuda da çalışmalarımız sürüyor. Çalışmalarımıza katılın. Geleceğin Türkiye'sini birlikte kuralım.

“GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ...”

21 MAYIS 2018

Perşembeden bu yana Londra'daydım.

WOIS Avrupa olarak İngiltere'nin başkentinde İleri Liderlik Kursu açtık.

Yirmi civarında lider, bu kursun sonunda sertifikalarını alarak işbaşı yaptılar.

İzleyenler biliyorlar hani denilir ya “Koptu gidiyor!” diye, tam öyle.

Yine izleyenler biliyorlar ama izlemeyenler için söyleyeyim, on beş yıldır Türkiye İzçiliği'ni yöneten Türkiye İzcilik Federasyonu (TİF), izçiliği izcilik olmaktan çıkarttı.

Gerçek izciler olarak bu gidişe müdahale etmemiz gerekiyordu. Ettik. Dünya Bağımsız İzçiler Örgütü (WOIS) bünyesinde yirmiye yakın ilde organize olduk, dernekler, üniteler kurduk ve çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Yurtiçinde gördüğümüz bu ilgi sonuçlarını yurtdışı olarak da verdi.

İngiltere buna bir örnek. Geçtiğimiz günlerde yetiştirdiğimiz liderler, Londra'dan başlayarak tüm İngiltere'de dernekler ve üniteler vasıtasıyla organize olacaklar ve gerçek izcilik zincirine katılacaklar.

İngiltere, Almanya gibi ülkelerde, önceliği Türkler ve öteki azınlıklara vererek çalışmalarımızı sürdürüceğiz.

Bizden haberler almaya devam edeceksiniz, aydınlık günlerde buluşmak dileğiyle.

BİR SERZENİŞ

21 MAYIS 2018

Biliyorsunuz, arada bir “İzci Osman” isimli Facebook sayfamdan düşüncelerimi, duygularımı paylaşıyorum.

Şimdi de böyle bir durum hasıl oldu.

Biliyorsunuz geçen haftayı İngiltere’de, orada yaşayan başta Türkler olmak üzere azınlıklar da kendi ihtiyaçları doğrultusunda izcilik yapabilsin diye geçirdik.

WOSM’la İlgili

WOSM’un “genel standartlara” dair davranışını, bizim ülkemizden hareketle eminim biliyorsunuzdur.

Yıllarca konuştuk bu tavrı!

Artık iyice farkındayız ki, WOSM ülkelerde izcilik yapıyor olmasıyla ilgili ama nasıl yapıldığıyla ilgili değil.

“Nasil yapılıyorsa yapılıyor! Bize bağlılar mı? Bağlılar! Paralarını ödüyorlar mı? Ödüyorlar. O halde gerisi kendilerinin bileceği iş!”

WOSM’un ülkelerde yapılan izciliğe ilişkin yaklaşımı tam olarak işte bu.

Bir açıdan bakıldığında, ülkelerin içişlerine karışmamak gibi “kutsal” bir davranışla karşı karşıyayız gibi görünüyorsa da zaman zaman bu davranışın yolu izciliğe çıkmayabiliyor.

Bunu uzun uzun konuşuruz... Başka bir zaman WOSM'un bu davranışında haklılık payının ne kadar olduğunu tartışırız... Bugünkü mevzumuz bu değil.

Neden İngiltere'ye Gittik?

WOIS'in "ölkelerin ihtiyaçlarına göre izcilik" tavrından hareketle üstlendiğimiz, Avrupada, özellikle de Türkçe ya da öteki dilleri konuşan topluluklara izciliğı götürme projesi üzerine ve bundan kalkarak "kimi izci kardeşlerim" üzerine yazmak istiyorum.

Evet, gelelim konuya!

Biliyorsunuz, bu projemizden uzunca bir süredir söz ediyorum, ediyoruz...

Sonunda gerçekleştirdik!

Ne mi yaptık?

Türkiye'den İngiltere'ye gittik ve burada İleri Liderlik Eğitimi (İLE) adı altında, yirmi civarında izcilik gönüllüsünü "lider" haline getirdik.

Gelecekte de onlara izcileriyle çalışırken yardımlarımız sürecektir.

Bunu WOIS, WOIS Avrupa adına ölkemizin izcileri olarak yaptık.

Ne yaptığımızı, çok ayrıntılı olmasa da bu sayfada ve öteki sayfamda paylaştım.

Şimdi burada yazmayacağım. Okuyanlar okudu, okumamış olanlar dönüp okur.

Gelelim Serzenişe

Facebook sayfalarımın biri olan “İzci Osman Balcıgil”de fazla arkadaşım olmasa da “Osman Balcıgil” isimli sayfamda beş bin arkadaşım var. Onların arasında, biliyorum ki onlarca lider kardeşim de yer alıyor.

Onlardan büyük bir kısmı, İngiltere’de, ülkemizin İzci Liderleri olarak ve izcilik için yaptığımız bu çalışmaya, alkışlarla dönüş yaptı.

Hepsine, hepimiz (İzcilik Camiası) adına çok ama çok teşekkür ediyorum.

Bu bir başarı! Ve kuşkusuz Türkiye İzçileri’nin bir başarısı.

Öte yandan fotoğrafları yayınladığım saatten bu yana ki yirmi dört saat dolmak üzere, bir kısım izci kardeşimden “tık” yok.

Tamam, yayınladığımız bir 19 Mayıs, 23 Nisan, herhangi bir kurs, sıradan bir kamp için, yapılan işi alkışlamak içlerinden gelmeyebilir.

Doğrusu ben, izcilik için yapılmış en küçük bir katkıyı bile en yüksek dozdan alkışlamayı seviyorum.

Nedenim belli: Zaten “gönüllülük” esasına dayanarak yapılan bir işten bahsediyorsak, “tebrik” dozunu az da olsa “abartmamızda” zarar değil yarar var.

Az önce söylediğim gibi, tamam “herhangi bir etkinlik” görmezden gelinebilir.

Özellikle de “kopup giden” ve desteklemediğiniz bir izcilik hareketini daha da ilerlemiş görmek istemiyorsanız, bu davranışınızı bir noktaya kadar anlayabilirim.

Ama, Türkiye İzçiliği’ni, Gilwell Park gibi bir yerde, kurs vererek temsil eden bir çalışmanın görmezden gelinmesini, yok sayılmasını kesinlikle anlayışla karşılayamıyorum.

Bayanlar ve baylar, biz yıllarca birlikte izcilik yaptık. İcinizde aynı çadırdı uyuduğum kardeşlerim var. Aynı davanın peşinde kimilerinizle 50 yıl birlikte koştuk. Son 17 sene içinde “Türkiye İzciliğı aman kötüye gitmesin” diye nereye davet edildiysem, kaç günlüğüne gitmem gerekiyse geldim. “Konuş” denildiğinde konuştum, “Sus” denildiğinde sustum.

Bayanlar ve baylar, ben sizin dostunuz, arkadaşınız, ağabeyiniz, kardeşiniz İzci Osman Balcıgil'im.

Eminim biliyorsunuzdur ve farkındasınızdır, son üç yıldır izcilik için yaptığım “iş”leri de tıpkı sizlerle birlikte olduğu zamanlarda olduğu gibi kendi adıma değil (bir başka deyişle para kazanmak, adımı yüceltmek, bir pozisyon kapmak, adam yerine konulmak için) ülkemın izciliğı ve izcileri daha iyi olsun diye yapıyorum.

Son olarak İngiltere'ye de bunun için gittim!

Şimdi, benim için önemli olan soruyu soracağım:

Acaba, ben ve benimle birlikte hayatlarından, ailelerinden, çocuklarından paralarından “çalarak” sözünü ettiğim eğitime giden kardeşlerim, sizden bir teşekkürü hak etmedik mi?

Daha açık soracak olursam:

Bayanlar ve baylar, nasıl bir İzcilik ve Kardeşlik bu!

RUHU GÖRÜNÜR KILMAK

30 TEMMUZ 2018

Peki ne anlama geliyor bu ruh?

Daha doğru bir şekilde soracak olursak, nedir İzcilik Ruhü?

Tabii ki, dünyayı daha yaşanır bir yer hale getirmek için çaba göstermektir.

Verdiğimiz eğitimlerin, oynadığımız oyunların, şarkılarımızın, bütün programlarımızın arkasındaki asıl neden budur: Dünyayı daha yaşanır hale getirmek!

Lamı cimi yok, böyledir!

Kabul edelim ki, dünyanın öteki ülkelerinde izcilik yapan kardeşlerimizden ayrı düştük.

Bugün, Dünya Fular Günü'ne bir anlam yükleyeceksek, öncelikle bunun üzerinde düşünelim derim. En azından ben, bugün bunu yapıyorum.

Ayrı düşmemizin, şüphesiz bir tane nedeni yok!

Ve en azından bu kez, işin kolayına kaçıp, suçu başkalarına atmayalım istiyorum. Derhal ve peşinen kabul edelim ki suçluyuz.

İzci olurken bir söz verdik ve yerine getiremedik.

Bugün ülkemiz büyük bir kaostun içinde kıvranıyor ve nefes aldığımız bütün köyler, kentler, sokaklar, caddeler, tarlalar, fabrikalar, okullar ve tek tek evlerde karamsarlık kol geziyorsa, izciler olarak bunda bizim de ve tabiatıyla olumsuz anlamda payımız var.

Gelin itiraf edelim:

İyi izciler olamadık!

Kendi kapımızın önünü süpürmedik!

Günlerimizi koltuk kavgalarıyla, böbürlenmelerle, suçlu hep başkalarının üzerine yükleyip sütten çıkmış ak kaşıkmiş gibi davranmalarla, küçük görmelerle, silip atmalarla geçirdik.

Küçük dağları biz yaratmıştık ya!

(Tabiatıyla bu lafları 40'ından gün almış, saçlarında ve sakallarında beyazlar peyda olmuşlarımıza söylüyorum.)

Koca bir İzcilik Camiası olarak, "O onu yaptı, bu bunu yapmadı, öteki şunu yanlış yaptı" demekle bir ömür geçti, gitti...

Ve geldik bugüne!

Neyse ki gençleri dirençli ve inatçı bir toplumuz.

İstiklal Savaşı'nı da onların sayesinde kazanmadık mı?

On dört yaşına bile varmamış çocuklarımız, sırtlarına koca bir imparatorluk tarafından yüklenmiş enkazı kaldırmak zorunda kaldı.

Başardılar!

Koca koca padişahlar, paşalar, beyler, ağalar birbirlerini arkalarından bıçaklarken, memleketin yiğit evlatları "Kazanılmaz!" denilen savaşı kazandı, yedi düveli dize getirdi.

Ve geldik bugüne!

Onların tertemiz alınlarından vurulma pahasına bize emanet ettiği topraklar, yeniden ve eskisinden çok daha büyük tehdit altında!

Zaman süratle akıyor...

Daha kaç fular günü yaşayacağız belli değil.

Her zaman söylediğim gibi izcilik bir memleket meselesidir.

Böyle olmasının nedeni izciliğin “çocuk ve genç eğitimi” yapıyor olmasında saklıdır.

Çocuğunu ve gencini ihmal eden, ehliyetsiz ya da art niyetli ellere teslim eden, edilmesine göz yuman uluslar, ne yazık ki tarihin derinliklerinde kaybolur gider.

Şöyle bir düşünelim bakalım, bugün bu noktaya doğru hızla savrulmuyor muyuz?

Hepimiz biliyoruz ki böyle!

Öte yandan, yıllar yılları kovalıyor...

Bir fular günü daha geçip gidiyor.

Sakın, birilerinin bir gün gelip sizlere altın bir tepsi içinde gerçek izciliği teslim edeceği umuduna kapılmayın.

Böyle bir şey olmayacak!

Hepimizin epeydir bildiğimiz gibi, karanlığa küfretmek yerine bir mum yakmak zorundayız.

Bu açmazdan kurtulabilmenin tek yolu bu.

Boynumuzda olmasından şeref duyduğumuz, her birinde bin bir anı saklı olan fularlarımızın hakkını ancak böyle vermiş oluruz.

İzcilik ruhu ancak böyle yaygınlaşır.

Bu arada, iyi şeyler de olmuyor değil...

Bugün, güzel ülkemizin yirmiye yakın ilinde, yirmiden fazla dernek ve yüze yakın üniteyle, karınca kararınca ama gerçek

izcilik yapmaya çalışan (en azından bu umudu diri tutan) bir yapıya sahibiz.

Neyse ki var!

İzciliğin ve ülkenin çivisinin çıkmasına yol açmasak da engel olmayı beceremeyen biz “ağabey ve ablalara” rağmen var.

Ahkâm kesmelere, ön almalara, arkadan dolaşmalara, burun kıvırmalara, yok saymalara rağmen var.

Ardı arkası kesilmeksizin davalar açmalara, şikâyet etmele-re, gözdağı vermeye rağmen var.

Gözleri parıldayan ateş gibi genç kızlar ve delikanlılar, ülkenin mümkün olabilecek her yerinde, kamplar, kurslar, eğitimler düzenliyor ve çağdaş dünyaya da örnek olacak izcilik için çelik çarık, çelik asa görev yapıyor.

(Emin olun, onları zaman zaman gözlerim yaşararak izliyorum!)

Tıpkı, İstiklal Savaşı'mızı gerçekleştirdiğimiz günlerde olduğu gibi, özverili ve çalışkanlar.

Ve hepimiz biliyoruz ki ülkeler, dirayetli, çalışkan bireylerin vücutları ve beyinleri üzerinde yükselir...

Sevgili İzci Kardeşlerim, bizim için büyük önem taşıyan fular gününde hepinizden ricam, çevrenizde bulunan bu genç izcilere en azından gülümsemeniz, uyarına gelirse sırtlarını sıvazlamanız...

Nice fular günlerinde görüşmek dileğiyle...

BİRLİKTELİĞİMİZ NE ANLAM İFADE EDİYOR?

2 AĞUSTOS 2018

Doğrusunu söylemek gerekirse, “meseleye” biraz “önce ve sonra” olarak bakıyorum.

TİF’in ve OBESİD’in birer izcilik kuruluşu olarak fonksiyonlarını icra edemez hale gelmesinden sonra, hepinizin bildiği gibi uzunca bir süre muallakta kaldık.

İzciliğin gerçek anlamda yapılabilmesini sağlamak üzere epey kafa yorduk ve bir çatı kuruluş olmak üzere WOIS’le işbirliğine gittik.

Bu “bir şey” demektir!

Böyle davranmakla, bir anlamda “başiboşluktan tanımlanmışa”, bir başka deyişle “kaostan düzene” dönmüş olduk.

Hepimizin bildiği gibi, izciler eğitim görmüş bir İzci Lideri önderliğinde bir araya gelir, üniteler kurarlar.

Tabiatıyla bu davranış, izcilik yapmak içindir.

Öte yandan bu amaçla çalışan daha birçok ünite olduğu için, bunların bir araya gelmeleri, güçlerini birleştirmeleri, imkânları ortaklaşa kullanmaları akıllıca bir iş olur.

“Bir araya gelmek”, “aynı doğrultuda yürümek” kolay iş değildir.

Öncelikle, dünya görüşümüzde (mümkün olduğunca fazla) fikir birliğine varmamız gerekir.

Malumunuz, birbirinden farklı düşünen dünya kadar insanla sokağımızı, okulumuzu, kentimizi, ülkemizi, dünyamızı paylaşıyoruz.

İzcilik de içlerinde olmak üzere, birçok konuda birbirine yakın düşünenler, bir araya gelip birlikte hareket etme isteğinde bulunuyorlar.

Böyle olunca, önce asgari müştereklerde, sonra daha sofistike düşüncelerde anlaşılıyor. Tek tek bireyler “ben” olmaktan çıkıyor “biz” halini alıyor.

Nihayetinde topluluklar, toplumlar, bölgeler birbirlerine en yakın düşüncede olanların bir araya gelmelerinden başlayarak “birlikte davranmak” temelinde bir araya geliyorlar.

Bir başka deyişle diyorlar ki: “Biz aşağıda imzası olan bireyler şu dernekte, biz aşağıda imzası olan dernekler şu federasyonda şunları yapmak için bir araya geldik.”

Bu tabiatıyla bir nizam doğrultusunda oluyor. Kurallar konuluyor, kurullar oluşturuluyor, fikrin icraata nasıl geçeceği tarif ediliyor.

Bütün bu söylediklerimden hareketle, eğer bir dernek ya da federasyon veya konfederasyon çatısı altında birleşmeye karar veriliyorsa, aynı zamanda ortaya “birlikte yaşamanın, üretmenin tarifi” de konulmuş oluyor.

Haklar ve sorumlulukların vücut bulduğu nokta işte tam burası!

Eğer izcilikten aynı şeyleri anlayıp, aynı şekilde uygulamak üzere bir araya geldiysek ve gerekli yönetsel organları oluşturduysak, bu artık buna uygun yaşayacağımız ve da davranacağımız anlamına geliyor.

Buna karar verdikten itibaren (söz konusu izcilik olduğu için) artık izcilikle ilgili olarak “tek tek bireylerin” yerini, topluluk olarak “dernek” ya da “federasyon” alıyor.

Bu çok özel ve önemli noktadan sonra, muallakta dolaşan bireyler, liderler, üniteler ortadan kalkmış oluyor.

Seçim sonucu oluşturulan kurullar eliyle kararlar alan, görüşler bildiren, aidiyet temelli bir oluşum ortaya çıkıyor.

Bağlayıcılığı olan bir organizasyon!

Hangi konuda? Tabiatıyla izcilik!

Bunun hayatımızdaki en önemli yeri “haklar” ve “sorumluluklar” meselesinde kendini gösteriyor.

Tarifi yapılmış bir yapıya sahibiz ve bu nedenle haklarımız var.

Tarifi yapılmış bir yapıya sahibiz ve bu nedenle sorumluluklar taşıyoruz.

Haklarımız o yapının bize sunduğu aidiyete dair... Eğitimle-rinden yararlanıyoruz, kamplarına katılıyoruz, ulusal ve ulus-lararası etkinliklerinde bulunuyoruz, yetkili organları içinde görev alıp kendimizi geliştiriyor, izciliğin geleceğine yön veriyoruz...

Sorumluluklarımız da o yapının bizden beklediği aidiyete dair... Kendimizi yönetsel organlarımızın görüşüne tabi kılıyoruz. Bizden beklenenleri yerine getiriyoruz...

Eğer aidiyet oluşturabildiysek ki bunu mümkün olabilecek en kısa zamanda sağlamamız gerekiyor, bundan sonrasında bizim “izciliğin gidişatına dair katkımız” ancak organlar vasıtasıyla olabiliyor.

Ünitemizdeki liderimizi beklentilerimizle ilgili bilgilendiriyoruz, liderimiz dernek başkanımızla bu konuları teati ediyor, dernek başkanımız bizim düşüncelerimizi Genel Kurul'da dillendiriyor. Hatta bizim görüşlerimizi yürürlüğe sokabilmek için yönetsel organlarda görev alıyor...

Sonra dönüp, gelişmelerle ilgili bizi bilgilendiriyor...

Bütün bunlarla anlatmaya çalıştığım, bir yapının üyesi olan bir İzci ya da İzci Lideri'yle, hiçbir aidiyeti olmayan İzci ya da İzci Lideri arasındaki fark!

Birisi kendini bağlı hissettiği yapının düşünceleri, kararları, duruşuna uygun davranışlarda bulunuyor, öteki rüzgâr nereden eserse ona göre davranıyor.

Gelişmelerin yazdırdığı bir not: Değerli olan, bir araya gelmenin yollarını araştırmak, bulmaktır. Başlangıçta tabiatıyla herkesin bire bir aynı fikri paylaşması, aynı davranış tarzını özümsemesi mümkün değildir. Öte yandan, kriterler layıkıyla oturtulmadan yola koyulmak da gelecekte çıkabilecek sorunları baştan kabul etmek olur. Zaman içinde, heyecanla kurulan, emekleyen ve koşan organizasyonumuzda bu eksikliğimizin farkına vardık. Gerekli düzeltmeleri yaptık. Bu özeleştirici yapılması gereken önemli bir durumdu. Burada bir kez daha tekrarlamak istedim. (9 Ekim 2020)

HALIYI SİLKELEYELİM

24 EYLÜL 2018

Perşembe ile pazar arasını Beylikdüzü'nde, belediyenin izcilere tahsis ettiği tesiste geçirdim. Temel Liderlik Eğitimle-ri'mizin dördüncüsünü gerçekleştirdik. WOIS'in çatısı altında üniteler kurmak ve izciler yetiştirmek üzere otuz genç adaya liderlik bilgilerini verdik.

Perşembe sabahı sırt çantamı omuzlayıp, heyecan içinde Beylikdüzü'nün yolunu tuttum.

Bu tür faaliyetlere katılırken heyecanlanıyorum çünkü güzel ülkemin dört bir tarafından gelen genç insanlarla tanışmak, onlarla “bir iyilik hareketi” olan izcilik üzerine konuşmak imkânı buluyorum.

Her defasında da dağarcığıma yeni bilgiler katmış, mutluluk içinde evime dönüyorum.

Bu defa da öyle oldu. Giresun'dan Balıkesir'e, Eskişehir'den Çanakkale'ye genç insanlarla söyleştim, bazen naçizane ben anlattım onlar dinledi, daha çok da ben onları dinledim, şahane düşüncelerinden istifade ettim.

Bayanlar, Baylar ve Çocuklar,
Sakın ülkenizden umudu kesmeyin!

Bu ülkenin ateş gibi, gözleri pırıl pırıl yanan, fedakâr gençleri var!

Hepsi de “lider” eğitimimizden, üstelik projeleri ve planları ile ayrıldılar.

Yörelere ilim, irfan götürecekler.

Arada bir söylüyorum, kendisini medeni dünyanın bir bireyi olarak kabul eden herkes, gençliğin eğitimi için zaman ayırmalı.

Sıkça tekrarladığım gibi, değerli olan karanlığa küfretmek değil bir mum yakmaktır.

Biz bunun fazlasını yapıyoruz!

Çelik çarık, çelik asa, ülkemizin dört bir yanını dolaşiyor, gençlerimizi, taassup ve bağnazlığın bataklığına sürüklenmelerini, medeni dünyanın bir parçası olmaları yolunda uyarıyoruz.

Biliyoruz ki eğer biz elimizi taşın altına sokmazsak birileri bunu “göbek atarak” gerçekleştiriyor.

Belki izciler olarak bizim işimiz biraz daha kolay: Çünkü elimizde yüz küsur yıllık, zaman içinde olgunlaşmış, kendisini zaman içinde çağdaştırmayı becermiş bir METOT var. Bu metot dünyanın her yerinde başarıyla uygulanıyor ve bugün otuz beş milyon gence ulaşıyor.

Geçen 4 yıl içinde, bütün yönetsel organlarımız, ihtiyaçlarımız tamamlandı, “Evrensel İzcilik Programı” çerçevesinde sıkı bir şekilde çalışıyoruz.

Dilimi ısırarak söylüyorum, bugün yedi binden fazla çocuk ve gence dokunuyoruz. Ulaştığımız ilçe, il sayısı her geçen gün artıyor.

Şu kadarını söyleyeyim siz mukayese edin:

Gençlik ve Spor Bakanlığı'na bağlı sportif federasyonun sadece on üç bin çocuk ve genç izcisi var.

Tam burada ülkemizde izciliğin 1912 yılında kurulduğunu eklemem, on beş yıl önce yüz binden fazlayken bu noktaya geldiğini de ifade etmem gerekiyor.

Büyük bir badire atlatmakta olan ülkemizde, izciliğin de aynı badireyi atlatıyor olmasını anlamak zor değil. Nedenlerini tahmin etmek için âlim olmak gerekmiyor.

Neyse ne!

Ülkeler terk edilmek için kurulmuş, alelade toprak parçaları değildir!

Eminim pek çoğunuz yapıyor ama yapmayanlar, sadece dertlenenler, üzülenler, kahrolanlar, ağıt yakanlar için söyleyeyim: “Bu vatan bizim!”

Lütfen çaylarınızı tazeleyin, “Güzel ülkem için ben nerede, kiminle, ne yapabilirim?” diye kendinize bir kez daha sorun, biz izciliğin ucundan tutuyoruz, siz de başka bir şeyin ucundan tutun.

Halıyı silkeleyelim, toz toprak uçuşsun! Çoluğumuz çocuğumuz hak ettikleri gibi medeni, temiz, yüzü aydınlığa dönük bir ülkede yaşasınlar.

ATA’NIN HUZURUNDA

3 KASIM 2018

Biliyorsunuz, yetişmemizde önemli bir rol oynayan izcilik büyük bir badire atlattı ve henüz etkilerinden tam olarak sıyrılabilmiş değiliz.

Buna karşılık, karanlık bulutlar sıyrılıyor ve güzel ülkemizin dört bir köşesinde izcilik yeniden ve gerçek anlamda boy veriyor.

Yeniden, sevdalısı olduğumuz ülkemizin dağlarında, bayırlarında, yaylalarında izci ateşleri yanmaya başladı.

İlkokullarımız, ortaokullarımız, liselerimiz ve üniversitemizde yine şarkılarımız, marşlarımız söyleniyor.

Okul dışındaki çocukların kalplerini izcilik ateşi sarıp sarımalıyor.

Güler yüzlü, sevecen, yüzü aydınlığa, çağdaş uygarlığa, gelişmeye dönük çocuklarımız, tıpkı eski günlerde olduğu gibi umut dolu, heyecanlı.

“Yeter sayıda mı?” diye soracak olursanız, kuşkusuz hayır.

Çünkü, Türkiye İzcilik Federasyonu adı altında çalışan ama bizim bildiğimiz, sevdiğimiz, uyguladığımız izciliği ucubeye çeviren bir anlayış, maalesef izciliği hem nicelik hem de nitelik olarak dumura uğrattı.

Kuşkusuz buna sessiz kalmadık, oluruna bırakmadık, devlet imkânlarından yoksun olsak da tıpkı ülkemizin yoksulluk günlerinde olduğu gibi kendi çadırlarımızı diktik, üniformalarımızı kendi ellerimizle süsledik. Cep harçlıklarımızı yan yana getirip kamp yerlerine ulaştık. Karnımızı değil, ruhumuzu doyurduk ve bu yaptıklarımızı büyük bir şevkle sürdürüyoruz.

Güzel ülkemizin dört bir yanında derneklerimiz, kulüpleri-miz var.

“Yeter sayıda mı?” diye soracak olursanız, kuşkusuz hayır.

Öte yandan söyler misiniz lütfen, “yeter sayı” ne demek?

Sevdamız Türkiye’mizin, en ücra köyünde, ismi hiç duyulmamış mezrasında, açlıkla yüz yüze olunan gecekondu-larında ki çocuklarımıza dokunmadıkça, kendimizi görevimizi yapmış, “İzci” gibi davranmış kabul edebilir miyiz?

Bu nedenle, “yeter sayı” diye bir kavram muhtemelen hiçbir zaman olmayacak!

Yine de bize yakışan, karaya vurmuş milyarlarca yengeçten birini alıp suya koyarken “Ama o yaşayacak” diyen yaşlı adam gibi davranmalı ve tıpkı andımızda söz verdiğimiz gibi “elimiz-den gelenin en iyisini yapmayı” her koşul altında sürdürmeliyiz.

Türkiye İzciliği’nin bugün kazanmış olduğu ivmeyi daha da yükseltmek, hepimizin en önemli görevi olmalı.

“İzciler herkesin arkadaşı, bütün izcilerin kardeşidir.”

Töremizin böyle buyurduğunu hepimiz biliyoruz.

Eğer böyleyse ve Kardeşler arasında ayrım yapılmayacaksa, eve ekmeği hangi Kardeş’in getirdiği/getirmediği sual edilmeyecekse ve makbul olan ekmeği büyütmekse, kayıtsız şartsız birlik olmalıyız.

Şimdi, tam da bugünlerde, Türkiye İzciliği önemli bir dönemeçte:

Ya zincirlerini koparıp az önce söylediğim gibi “son çocuğa da İzci şarkıları öğretece kadar” koşacak.

Ya da “Adım Hıdır, elimden gelen budur!” deyip var olanla yetinecek.

Evet Değerli Kardeşlerim,

Tam da marşımızda olduğu gibi: “Yollar uzun, dikenli ve taşlı...”

Ama biz de zaten bu nedenle İzci değil miyiz?

İsteğimiz, uzun, dikenli ve taşlı yolları aşmak, çocuklarımızı ve gençlerimizi dünyanın en yapıcı, aydınlık yolu olan izciliğin felsefesiyle buluşturmak değil mi?

İşte bu nedenle, tüm izciler olarak en büyük birleştirici Atatürk'ümüzün huzurunda buluşalım diyoruz.

11 Kasım 2018 Pazar günü, Saat: 13.00'te buluşalım ve İzci Andı'mızı en doğru yerde, yüksek sesle bir kez daha okuyalım.

İZCİLİK VE MİLİTARİZM

6 KASIM 2018

Medyada gördüğümüz eli silahlı, atış talimi yapan izci fotoğrafları tabiatıyla TİF kampında çekildi!

Sakin “Ne var bunda?” demeyin.

O fotoğrafların arkasında, biz gerçek izcilerin yıllardır mücadeleye ettiğimiz bir zihniyet var.

Neden mi bu kadar üzülyorum?

Bunun böyle olacağını tahmin etmiştik.

Başta rahmetli Selahattin (Soysal) Ağabey’imiz olmak üzere, izciliğe emek vermiş “eskiler” olarak doğruyu, düzgünü göstermeye, anlatmaya çalıştık.

Uyarma görevimizi fazlasıyla yerine getirdik.

Başarılı olamayınca karşı durduk.

Yıllarca uğraştık didindik. Hem kendi ülkemizin üst düzey yöneticilerini uyarmaya çalıştık hem de TİF’in bağlı olduğu WOSM’u yönetenleri.

Ya biz tam olarak anlatamadık ya da anlamak onların işine gelmedi.

Anladığım kadarıyla, hâlâ da gelmiyor...

Derneklerimizin kurulma ve bir araya gelme gerekçeleri tamamiyle TİF’in yanlış izcilik uygulamalarıdır.

Bütün dünyada izciliğin temel kuralları aynıdır: İzcilik bir barış, kardeşlik ve iyilik hareketidir.

Andımız ve Töremiz sağduyuyla okunduğunda bu anlaşılır.

Ama anlamak istemeyince elden çare gelmez.

TİF maalesef izciliği izcilik olmaktan çıkarttılar. Militarist, milliyetçi, dinci bir kimliğe soktular. Attıkları her adımda, yaptıkları her aktivitede bunu özellikle gerçekleştirdiler.

Ülkelerin militarist güçleri vardır. Ordu tam da bu demektir.

Ülkelerin milliyetçilikle ilgilenen kurumları da vardır. Milli-yetçi siyasi partiler, milliyetçilik dernekleri bu işler içindir.

Ülkelerin din üzerinden yürüyen organları vardır. Diyanet İşleri, imam hatip okulları bunlar için oluşturulmuştur.

İzcilik bütün bu işleri, üstelik hepsini birden gerçekleştirmek için kurulmuş bir organizasyon değildir.

Tersine izcilik, militarizmin, milliyetçiliğin, dinciliğin katı davranışlarını törpülemek, dünyada barış, dostluk, kardeşlik tohumları ekmek, din, ırk ve siyaset kaynaklı sertleşmeleri ortadan kaldırmak için vardır.

İzcilik her türlü ayrımcılığın yok olduğu bir dünyanın hayalini kurar.

Kadın erkek ayrımı, zengin fakir ayrımı, kuvvetli zayıf ayrımı gibi ayrımlar izcilik ve izcilik gibi iyilik hareketleri sayesinde yok olur.

Bunu ilk defa söylemiyoruz!

TİF'in her izciliğe aykırı adımı da bu lafları ettik.

Baktık ki olmuyor, kendi yolumuzda yürümeye karar verdik.

51 yıldır izcilikle haşır neşir olan bir izci olarak, 15 yıldır bunun kötü, art niyetli, yanlış bir uygulama olduğunu, ülkemize ihanet etmek anlamına geldiğini defalarca söyledim/söyledik!

TİF'in son 15 yılı, sadece ülkemiz değil, Dünya İzcilik Hareketi Organizasyonu (WOSM) için de verilmiş çok kötü bir sınavdır.

Ülkelerin izcilikleri, seçilmişler tarafından yönetilse de (ki seçilmiş değil, gasp edilmiştir) bu kadar başıboş bırakılamaz.

Bırakılırsa ne mi olur? Tıpkı Türkiye'de olduğu gibi, izcilik kamplarında çocuklar silaha özendirilir, izciler militarist birer birey olarak yetiştirilir, kardeşlik, dostluk gibi kavramlar bir kenara bırakılır...

Ne yazık!

Türkiye açısından ne utanç verici bir durum...

Meselenin bir boyutu da TİF tarafından 17 yıldır uygulanan bu yöntemler, yanlışlıklar bugün otuzlu yaşlarında olan ve on beş yaşından beri izcilik yapan liderleri tarafından da yanlış öğrenildi.

Önümüzde çok zor ve çok önemli bir iş var: İzciliğin gerçek, doğru tarifini bıkmadan, usanmadan yapmak.

Yollar sahiden çok uzun, çok dikenli ve çok taşlı.

Ama "İzci" olmak da kolay bir iş değil.

BEŞ YÜZ İZCİ İLE ANITKABİR'DE

12 KASIM 2018

Bu yıl da Anıtkabir'deydik.

Ata'mızı ziyaret ettik.

Büyük Atatürk'e bağlılıklarımızı bildirdik.

Esasen O'na vermiş olduğumuz sözü tekrarladık, idrak ettik!

Bu vesileyle, izciler olarak O'nun huzurunda kucaklaştık, hasret giderdik.

Kendimizi bir daha ölçtük, tarttık.

Mutlu olduk, gurur duyduk.

Yeni nesil liderler görevi devraldılar, izciliğin evrensel kültürünün yerli yorumuyla şahane izciler yetiştiriyorlar.

Sağlam adımlarla ve süratle büyüyoruz.

Ankara'dan bunu bizzat görmüş olmanın gururu ve huzuruyla ayrıldım.

Geçen dört yıl içinde, gece gündüz çalıştık.

Dişlerimizle, tırnaklarımızla yepyeni, muasır medeniyetler düzeyini hedefleyen bir sivil organizasyon kurduk.

Yüzü Batı'ya dönük, aydın İzci Liderleri olarak, bu bizim ülkemize borcumuzdu. Ödemek için tüm gücümüzle çalışıyoruz.

Kuşkusuz işin başındayız ve eminim hiçbir zaman yeterli değildir.

Buna karşılık, doğru yolda olduğumuzu da söylemem lazım.

Dört yıl gibi kısa bir zamanda, güzel ülkemizin karşısına, “İşte buna sahip çık Türkiye!” diyebileceğimiz bir nüve koyduk.

Bu çocuklar Türkiye’nin aydınlık yüzüdür.

Bugün sayıları sekiz bine yaklaşıyor.

Beş yüz İzci ile dün Ata’mızın huzurundaydık.

Öte yandan biliyoruz ki, güzel ülkemizin dört bir yanında, ulaşmamız gereken milyonlarca çocuğumuz daha bizi bekliyor.

ŞİMDİ İŞİMİZ İKİ KAT DAHA ZOR

13 KASIM 2018

Bu yıl Anıtkabir’de muhteşem bir başarıya imza attık.

Şimdi söyleyeceklerim, bu başarının devamına ilişkindir.

Türkiye toplumuna ve İzcilik Camiası’na, “güzel ülkemizin güzel çocuklarına ulaştığımızı” tartışmasız bir biçimde kanıtladık.

Sadece bir saatlik tören için, Türkiye’nin bazıları Ankara’ya bir gün uzaklıktaki ondan fazla şehirden gelmek hiç de kolay bir iş değildir.

Bilenler bilir.

Kaldı ki, bu çocukların bazıları parmak kadardı.

Bunun nasıl bir özveri olduğunu hepimiz biliyoruz.

Ayrıca, her biri aileleri için hayatlarından daha değerli olan bu çocukların liderlerimize “emanet” edilmesi de kolay sağlanacak bir güven değildir.

Anıtkabir ziyaretimizi öncelikle bu gözle okumamız gerekiyor.

Değerli Kardeşlerim,

Türkiye toplumu ve İzcilik Camiası’nın büyük bir kısmı, dört yıl önce bize, tarihte hiçbir İzcilik Hareketi’ne nasip olmayacak büyüklükte bir kredi açtı.

Ülkemizin içinden geçtiği çok özel koşullar kuşkusuz bunun en önemli nedenidir.

Biz İzci Liderleri de büyük fedakârlıklarla “özel koşullara özel davranış” göstererek karşılık verdik.

Gecemizi gündüzümüze kattık.

Doğurduğumuz çocuklarımızı ihmal etme pahasına, ülkemizin güzel çocuklarına koştuk.

Bazılarımız cebimizdeki son kuruşları da bu uğurda harcadı.

Bazılarımız zaten iyi gitmeyen işlerini bu önemli görev için ihmal etti.

Kuşkusuz pişman değiliz.

Özel dönemler özel davranışlara ihtiyaç gösterir.

Kurtuluş Savaşı’nda dedelerimizin, babaannelerimizin, anneannelerimizin gösterdiği fedakârlıkları hatırlayalım.

Onların bize altın bir tepsisi içinde sundukları büyük emanet için daha fazlası da gerekse yapardık.

Yaparız.

Yapacağız.

Bu çok önemli etkinliğimizden sonra, bana soracak olursanız işimiz kolaylaşmadı tersine iki kat daha zorlaştı.

Şimdi artık biliyoruz ki, ülkemizin desteği bizimle birlikte.

Bu durum omuzlarımıza büyük bir sorumluluk yüklüyor.

Çünkü, milli meselelerde, desteklenmek, aynı zamanda beklenti demektir.

Bilmemiz gerekir ki, yurttaşlar, sadece beklentilerine karşılık verebilecek olanları yürekten desteklerler.

Buna karşılık, destek görenler de karşılığını vermek zorundadırlar.

Unutmamamız gerekir ki, ulusal manada destekler, krediler, sayısız, sınırsız değildir. Hele bizim gibi imkânları son derece kısıtlı olan toplumlarda...

Emekledik, yürüdük ve şimdi koşma zamanı.

Bize açılan büyük kredinin karşılığını ödememiz gerekiyor.

Bundan böyle, zincirlerimizden boşanmış gibi koşmak durumundayız.

Ata'mızı ziyaretimiz sonrasında beni en çok düşündüren mevzu şu:

Bundan sonra, içinde yaşadığımız toplumun gözleri “Bizim çocuklar ne yapıyor?” diye hep üzerimizde olacak.

Ayrıca, şu anda bizimle birlikte olan, yakınımızda duran, kuşkuyla bakan, “Hadi canım sen de!” diyen tüm İzcilik Camiası da gözlerini üzerimizden ayırmayacak.

Bu kuşkusuz zor bir durum.

Aynı zamanda büyük de bir imkân.

İş ki büyük koşumuzu bir an için bile olsun akamete uğratmayalım.

Birbirimize dört elle sarılalım.

Birimizin başarısından hepimiz haz duyalım.

Bu vesileyle, Ankara’da gördüğüm, kucaklaştığım yedisinden yetmiş yedisine kadar tüm izci kardeşlerime, ağabeylerime ve ablalarım, yaşadığım bu çok özel ve güzel gün için teşekkür ediyorum.

KÜÇÜKKUYU'NUN ÖNEMİ

20 OCAK 2019

Hepimizin malumu, ülkemiz pek çok erdemini olduğu gibi, izciliğini de epeydir har vurup harman savurmaktaydı...

Beklenen sona ulaşıldı ve resmi makamlarca gerçekleştirilen izcilik, Türkiye'de dibe vurdu.

Milli Eğitim Bakanlığı'nda izciliğe son verildi, TİF ise izciliği andırmayan bir "işin" peşine düştü.

Bunu fark eden ilerici, aydın, kendisini ülkesinden sorumlu hisseden, genç ve dinamik İzci Liderleri'nin son derece özverili çalışmaları sonucunda, Türkiye İzciliği'ni küllerinden yeniden doğurdu.

Tıpkı Zümrüdüanka kuşunun kendisini küllerinden yaratması efsanesinde olduğu gibi.

Bu kuşun başka adları da var: Phoenix, Simurg...

Gelin isterseniz, önce bu efsaneye kısaca göz atalım:

Efsaneye göre kuşların hükümdarı olan ve Kafdağı'nda yaşayan Zümrüdüanka, Bilgi Ağacı'nın dallarında yaşar ve her şeyi bilir. Kuşlar Simurg'a inanır ve onun kendilerini kurtaracağını düşünürler. Ama içlerinden onu gören olmamış. Simurg ortada görünmedikçe kuşkulanır olmuşlar ve sonunda umudu kesmişler. Simurg'un yuvası, etekleri bulutların üzerinde olan Kafdağı'nın tepesindeymiş.

Bir gün uzak bir ülkede bir kuş sürüsü Simurg'un kanadından bir tüy bulmuş. Onun var olduğunu anlayan dünyadaki tüm kuşlar toplanmışlar ve hep birlikte Simurg'un huzuruna gidip, yolunda gitmeyen şeyler için yardım istemeye karar vermişler.

Kuşlar, hep birlikte göğe doğru uçmaya başlamışlar.

İsteği ve sebatı az olanlar, dünyevi şeylere takılanlar yolda birer birer dökülmüşler. Yorulanlar ve düşenler olmuş. Önce Aşk Denizi'nden geçmişler sonra Ayrılık Vadisi'nden uçmuşlar. Hırs Ovası'nı aşip, Kıskançlık Gölü'ne sapmışlar. Kuşların kimisi Aşk Denizi'ne dalmış, kimisi Ayrılık Vadisi'nde kopmuş sürüden. Kimi hırslanıp düşmüş ovaya, kimi kıskanıp batmış göle.

Önce Bülbül geri dönmüş, Güle olan aşkını hatırlayıp; Pa-pağan o güzelim tüylerini bahane etmiş (oysa tüyleri yüzünden kafese kapatılmış); Kartal yükseklerdeki krallığını bırakamamış; Baykuş yıkıntılarını; Balıkçıl Kuşu bataklığını özlemiş...

Ve nihayet beş vadiden geçtikten sonra gelen altıncı vadi Şaşkınlık ve sonuncusu, yedinci vadi olan Yok Oluş Vadisi'nde bütün kuşlar umutlarını yitirmiş.

Kafdağı'na vardıklarında geriye sadece otuz kuş kalmış.

Simurg'un yuvasını bulunca öğrenmişler ki "Simurg" "otuz kuş" demekmiş. Onların her biri birer Simurg'muş.

Otuz kuş anlamışlar ki aradıkları kendileridir ve gerçek yolculuk, kendine yapılan yolculuktur.

Evet, efsane bu kardeşlerim.

Şimdi sıkı durun lütfen.

Biz bir grup İzci Lideri bu hikâyeyi gerçek kıldık. Türkiye İzciliği'ni küllerinden yeniden yarattık.

Bugün ve yarın Küçükkuşu'da yapılacak olan toplantının öneminden söz etmeye devam edecek olursam:

Türkiye, içinden geçtiği son derece ağır taassup ve bağnazlık iklimine karşın, çağdaş dünyanın içinde yer almak zorundadır.

Bu nedenle, izciliğimiz de yüzünü Batı'ya dönmeli, bilimsel, kültürel, sanatsal gelişmeleri dikkatle takip etmeli, çocuklarının çağdaş dünya ile iletişimini tesis etmelidir.

Karanlıkla aydınlığın coğrafyamızda sürdürdüğü mücadele yüz elli yıldır sürüyor.

Ülkemizin her sınıf atlama, medeni ülkeler arasında yer alma çabasında, birileri ayağımızdan tutup aşağı çekiyor ve ne yazık ki bunda başarılı da oluyor.

Neyse ki, her zaman bir grup aydın, ilerici genç kadın ve adam çıkıp, tıpkı "Simurg söylencesinde" olduğu gibi el ele veriyor ve güzel ülkemizi aydınlık geleceğe taşıyor.

Çünkü, biliyoruz ki, aksi takdirde Ortadoğu, Afrika ya da Arap coğrafyaları gibi kuraklaşırız. Can damarlarımız kesilir. Köle oluruz, yok oluruz.

Bilimden, sanattan, kültürden uzaklaşmış ülkeler, çocuklarına aydınlık bir gelecek sunamazlar.

Bu nedenle, Türkiye İzcilisi'ni bilimsel, çağdaş temeller üzerinde, ülkeler arasında dostluk, kardeşlik köprüleri kurmak üzere tesis ettik.

Din, dil, ırk, cinsiyet ayrımlarını bu nedenle elimizin tersiyle süpürüp attık.

Geçen süre zarfında, attığımız her adımda yukarıda anlata geldiğim prensipler doğrultusunda hareket ettik.

Ve kuşkusuz, bu süreklilik gerektirir!

Küçükkuyu Toplantısı işte bu sürekliliği sağlamamız açısından son derece önemli bir etkinliktir.

Genel kurullarımızdan, seçimlerimizden, kurslarımızdan, kamplarımızdan, kısacası yaptığımız her etkinlikten daha önemlidir.

Çünkü burada fikir, düşünce üretilir. Bilgi alışverişinde bulunulur. Çağdaş İzciliğimiz'in geleceği dokunur.

Geçtiğimiz dönemlerde, Türkiye İzciliği'nin en büyük zaaflarından biri de gelişmeyi ve geliştirilmeyi hep Dünya Bürosu'ndan beklemesiydi.

Edilgenlikli! Kopyacılıktı! Yönlendirilmekti!

Bir tür çeviri bürosu olmak yetiyordu izciliğimize. Aslında bu bile becerilemedi. Çünkü, dil bilen insanların büronun geliştirdiği bilgileri günü güne izlemesini gerektiriyordu ki, maalesef bu kadarı bile yapılamadı.

Kaldı ki, bu iş ancak büronun içinde bulunularak gerçekleştirilir.

Yani, büroya ne kadar katkı verirsiniz o kadar alabilirsiniz. Katkınız derecesinde varsınızdır.

Maalesef, basiretsiz ellerde, Türkiye İzciliği Dünya İzciliği'nden koptu.

İzciliği yönetenler, kendilerini 50 yıl önce üretilmiş bilgiler ve metinlerle çalışırken daha konforlu hissettiler. Gelişen dünyaya gözlerini kapattılar.

Ezberledikleri onlara yetiyordu!

Böyle olunca, Türkiye İzciliği'ni de kendileri gibi eskimiş bilgilere mahkûm ettiler.

Bugün derneklerimiz bunun tamamıyla yanlış bir yaklaşım olduğu düşüncesindeler.

Dil bilen liderlerimizle, Batı'daki gelişmeleri nefes alır gibi izliyor hatta o gelişmelere katkılarda bulunuyoruz.

Çünkü biliyoruz ki, üreten siz olmazsanız, başarıyı yakalayamazsınız.

Kopyacılıkla geleceğin dünyası, izciliği tesis edilemez.

Özgün üretimlerin tartışılacağı, yerli yerine oturtulacağı platformlar, Küçükkuyu Toplantısı gibi çalışmalar bu nedenle çok önemli.

Bu hafta sonunda, Küçükkuyu'da çok önemli bir görevi gerçekleştirmek için toplandık. Çünkü biz Simurg'uz.

Türkiye İzciligi'ne yeniden hayat veren Zümrüdüanka'larız.

Dilerim çalışmalarımız başarılı olsun, izciliğimizin ateşi dört bir yana yayılsın.

NEREDEN NEREYE?

10 MART 2019

14'ten 15'e 1,
15'ten 16'ya 2,
16'dan 17'ye 3,
17'den 18'e 4,
18'den 19'a 5...

Birlikteliğimiz dört yılı doldurup 5. yılına giriyor.

Yukarıdaki yılları, geçen sürenin pek de öyle hafife alınamayacağını belirlemek için teker teker yazdım.

“Dört yıl bitti, beşe girdik” de diyebilirdim pekâlâ.

Öyle değil. Hafife alınamayacak önemde dört yıl bitti beşe girdik.

Neler mi Yaptık?

Kısaca söyleyeyim neler yaptığımızı:

Dünyaya entegre olduk mesela.

Ülkenin neredeyse tamamına şu veya bu şekilde eriştik. Kimi şehirlerde beş ayrı yerde derneğimiz var, kimi şehirlerde temsilcilerimiz dernekleşmek için çaba sarf ediyor.

Her yıl, her düzeyde dünya kadar kurs açtık. Buralardan liderler çıkmasını sağladık.

Kendi lider portföyümüzü oluşturduk. Bunu çok önemişiyoruz. Gözlerini bizimle açmış çok sayıda lidere sahibiz.

Ünitelerimiz izciliklerini BP metoduna göre sürdürüyor. Doğada yaparak, yaşayarak öğreniyoruz. Aşama eğitimlerimizi sürdürüyoruz. Akran eğitimini uyguluyoruz.

İzci'si olan İzcilik yapıyoruz. Bu Türkiye İzçiliği'nin bana soracak olursanız en büyük hastalığıydı.

Avrupa'da WOIS'i teşkilatlandırdık. Şimdi İngiltere'de de varız. Birçok ülkeyle temasımız sürüyor. Bunu Türkiye İzcileri olarak başardık. Böyle olunca, dünya teşkilatında etkimiz arttı. Türkiye İzçiliği saygınlığı olan bir düzey yakaladı.

ISO gibi çok önemli kuruluşlar bize güvendi. Onların yeterlilik belgelerine sahibiz.

En önemlisi, kendi göbeğimizi kendimiz kesiyoruz!

Bunun ne kadar önemli bir durum olduğunu Türkiye İzçileri gayet iyi biliyorlar.

Bakan'ımız, Müsteşar'ımız, Şube Müdürü'müz, Daire Müdürü'müz yok!

İçişleri Bakanlığı'nın Dernekler Masası'na bağlı olarak bir sivil toplum kuruluşu olarak çalışıyoruz. Yönetim Kurulu'muzu, Başkan'ımızı, Kurullar'ımızı demokratik usullerle seçiyor, denetliyor, gerektiğinde değiştiriyoruz.

Demokrasi Ne Demek?

Demokrasiyle yönetiliyoruz. Ben özellikle bu özelliğimizi çok önemişyorum.

Derneklerimiz var, Genel Kurul'a temsilci gönderiyorlar, yetki de sorumluluk da Genel Kurul'da. Uygulamayı Başkan, Yönetim Kurulu ve Kurullar yapıyor.

Bizim izciliğimizde eskinin bir hastalığı tekrarlanmıyor. Bilerek, isteyerek bu hastalığın hortlamasına izin vermedik. Bizim derneklerimizde ben kaç yıllık izciyim biliyor musun, sen kaç tahtalısın bakalım gibi sorular sorulmuyor, sorulmasına izin verilmiyor.

Onlardan yararlanmıyor muyuz? Yararlanıyoruz kuşkusuz, deneyime, bilgiye sonsuz saygımız var. Kurullarımız tam bu tür bilgi ve deneyim yüklü Lider Ağabeylerimiz ve Ablalarımız için.

Hareketimize dernek yöneticilerinden oluşan Genel Kurul'umuz yön veriyor.

Dernek yöneticilerini ise derneklerin üyeleri seçiyor, birileri tarafından atanmıyorlar.

Bizde yukarıdan aşağıya doğru olan her şeye karşı hoşnutsuzluk var.

Aşağıdan yukarıya doğru tam bir demokrasi istiyoruz. Kurduk. Koruyoruz. Üzerine titriyoruz.

Bu demokrasi bizim güvencemiz.

Neden güvencemiz? Yoksa güvenceye ihtiyacımız mı var?

Evet var ve şunun için: Bir dolu İzci ve Lider, bu çatı altında izcilik yapılsın diye/yapmak için bir araya geldik. Bunu bize yaptırarak olan Genel Kurul kontrolündeki Yönetim Kurulu, Kurullar ve Başkan.

Hepimiz bir olup bu sorumluluğu, bir grup kardeşimize bir süre için devrettik.

İsteğimiz doğrultusunda gidebilmesi için onların sorumluluklarını yerine getirmesi, Genel Kurul'un da yetkisini kullanması gerekiyor.

Hep dediğim gibi, karşılıklı olarak haklar ve sorumluluklar meselesi.

Kullanılması halinde medeniyet demek.

Kullanılmaması, ihmal edilmesi, yok sayılması, görmezden gelinmesi halinde doğa toplumu olduk, bir başka deyişle bittik demektir.³

Kendimizi Kabul Ettirmemiz

Geçen dört yıl içinde, kelimenin tam anlamıyla ensemizde boza pişirildi.

Bizim beklentimiz birlikte boza yapmaktı ama olmadı.

Ne yazık ki büyük İzcilik Camiamız, bizlerin beklentisine karşılık vermedi.

Haksızlık etmemek için, büyük bir kısmı deyip geçeyim.

Bugünden geçmişe doğru baktığımda, bunun en büyük nedeninin tam da Doğu toplumlarına özgü şu özellikler olduğunu düşünüyorum:

Bir şey yapılacaksa biz yaparız, çünkü bu iş bizden sorulur-culuk.

Siz kimsiniz ki iyi bir şey yapasınız, en iyisini biz yaparızcılık. Yapsınlar da görelimcilik.

Yaptıkları zaman burun kıvrımacılık.

Su akar yolunu bulurculuk.

³ 2020'nin ilk günlerinden itibaren, yukarıda yazdıklarımın önemi ortaya çıktı. Kervan yolda düzülür misali kurduğumuz yapının, seçimle işbaşına gelen yönetim kurulu ve başkanı keyfi davranışlar sergilemeye başladı. Kitabımın başına koyduğum "Sondan Başlamak" başlıklı yazımda uzun uzun sözünü ettiğim kriter yoksunlukları nedeniyle dernekler yok sayılmaya, ekonomik sorunlar ve demokratik talepler görmezden gelinmeye başlandı. Olağanüstü genel kurul talebi savsaklandı, denetim kurulunun denetleme isteği engellendi, sahte dernek kuruluşları yapılarak yönetimde kalma yolu benimsendi. Hasılıkelam, iş çıkırından çıktı. Bu durumda, yönetiminde bulunduğum WOIS sürece ağırlığını koydu. Türkiye'de yoluna yeni bir oluşum ile devam etmek kararını aldı.

Sonunda nasıl olsa bize gelirlercilik.

Daha yüzlerce, bizi Doğu toplumu olarak kalmak zorunda bırakan, gelişmiş medeniyetler düzeyinden uzak kalmamıza yol açan neden sayabilirim. Saymayacağım.

Demek istediğim, “birlikte boza yapmak” yerine “ensede boza pişirmek” metodunu benimseyenler nedeniyle, geçen dört yılımız pek de asude beste geçmiş sayılmaz.

İtiştik, kakıştık, kavga ettik ama teslim olmadık!

Olamazdık!

Belki kendimiz için bir şey yapmaya çalışıyor olsaydık, ayıp olur, kırılmasınlar, darılmasınlar, ne olacak ölümlü dünya, hukkukumuz var, bunca yıl birlikte izcilik yaptık filan gibi laflara sarılıp vazgeçebilirdik.

Ama öyle değildi.

Güzel ülkemizin çocuk ve gençlerinin iyi yapılan Türkiye İzciliği'ne ihtiyacı vardı.

Bu bir sorumluluk ve görevdi.

Bu nedenle, durduğumuz yerden geri adım atmadık. Aldık başımızı, tam da izcilere yakışır bir biçimde, hür maviliklerin bittiği yere kadar koştuk.

Şimdi oradayız:

Kampımızı kurduk, ocağımız yanıyor. İsli çaydanlığımız ateşin üzerinde. Ülkemizin mahallelerinden, köylerinden, şehirlerinden, yaylalarından yeniden İzci Marşları duyuluyor.

Canımız gibi sevdiğimiz Türkiye'miz, yani hepimiz için, sadece kendi ülkemiz değil, dünya ülkelerine de örnek teşkil edebilecek bir İzcilik Federasyonu inşa ettik.

Evet, mutluyuz.

Bitti mi İşimiz?

Hayır, yeni başlıyor.

Bir tür insan ve topluluk vardır, hevesini alır, bırakır gider.

Bir tür insan vardır kendisine yeni eğlencelikler bulur.

Bir tür insan vardır, zaman içinde bulunduğu topluluğa başkalarını tercih eder.

Çoğaltmak mümkün. Zamanınızı almak istemiyorum.

Demek istediğim, biz onlardan değiliz.

Çünkü bu “iş” kendimiz için yapmıyoruz. Zevk meselesi değil anlayacağınız. Memleket meselesi.

Öte yandan, bu bir resim değil ki “Yaptık bitti!” deyip durara asalım. Veya bir kitap değil ki “Okuduk bitti!” olsun.

Devamlılığı olan, dinamik bir sosyal sorumluluktan bahsediyoruz.

Günümüzün izcileri büyüyecek, iyi yurttaş olacaklar.

Ama, hiçbir zaman bitmeyecek geriden gelenler.

Bitmesin de zaten!

Bu nedenle, federasyonumuzu tahkim etmemiz, büyütmemiz, yenileşmesini sağlamamız, değişen ihtiyaçlara göre her gün yeniden şekillendirmemiz lazım.

İşte bu nedenle, içinde yaşadığımız toplumu, dünyayı, yenilenen eğitim metotlarını, dünyanın başka yerlerindeki İzcilik Federasyonları’nın neler yaptığını dikkatle izlememiz gerekiyor.

Burada da konuyu açıp dallandırıp budaklandırmak mümkün ama söyleyegeldiğim gibi lafı uzatmak istemiyorum.

İşimiz çok.

Epeydir dillendirdiğimiz gibi söyleyecek olursam, meşgulüz.

Lafımı bitirmeden söyleyeyim:

Eğer meşgul değilseniz size gelmek istiyoruz.

Biliyorsunuz, biz hep birlikte İzci'yiz.

Nice yeni yıllarda, on yıllarda, elli yıllarda, yüz yıllarda
buluşmak dileğiyle...

TÜRKİYE İZCİLİĞİ'NDE YENİ DÖNEM

17 NİSAN 2019

Hepimizin bildiği ve özellikle içinden geçtiğimiz dönemde faturasını ağır bir biçimde ödeyerek öğrendiği gibi, ülkelerin toplumsal hayatları ve eğitim kurumları, hâkim olan siyasal iklimden etkilenir.

“İzcilikle siyasetin ne alakası var?” dediğinizi duyar gibi oluyorum. Evet, var.

Ülkeleri yöneten siyasi aktörler, bulundukları ülkelerin vatandaşları için bir iklim yaratırlar ve her şey ama her şey bu iklimden alabildiğine etkilenir.

Geçen yirmi yıllık süre zarfında, ülkemizin ondan önceki yirmi yılındakinden çok farklı bir iklimi yaşayarak görmedik mi?

Sosyal hayatımız, eğitim kurumlarımız, spor dünyamız, uluslararası ilişkilerimiz, ekonomimiz, şehirlerimiz bu iklimden etkilenmedi mi?

Kuşkusuz etkilendi!

İzcilikten hareket ederek söyleyecek olursam, mesela artık Milli Eğitim Bakanlığı'nda izcilik yapılmıyor. Kapandı.

Gençlik ve Spor Bakanlığı'na bağlı olarak çalışan TİF'te ise yapılan izcilik değil.

Bu iklim kazayla ortaya çıkmadı. Bilerek ve istenerek yaratıldı.

Güzel ülkemiz ne yazık ki son derece zor bir yirmi yılı geride bırakmak üzere.

Bunun işaretlerini görüyor, yaşamaya başlıyoruz.

Yaşı bana yakın olanlar, Türkiye’de izciliğin “İzcilik” gibi yapıldığı günleri hatırlar.

Hiç kuşumuz yok ki, bir medeniyet projesi olan izcilik karpımızı çalan yeni iklimden etkilenecek ve yeniden eski görkemli günlerine dönecek.

Güzel ülkemizin kırlarında yine İzci Ateşleri yanacak, yine İzci Şarkıları, İzci Marşları söylenecek.

Hepimizin malumu, coğrafyamızda insanlar ellerindekinin kıymetini bilmezler, kaybedince de arkasından ağlarlar.

Hem toplumsal hem de bireysel boyutlarda ne hikmetse bu hep böyle olur!

Toplumsal boyutta yaşadığımız bir kaybı örnek gösterip size “Köy Enstitüleri” diyeceğim ve biliyorum siz de karşılık olarak bana “Ah, ah!” diyeceksiniz.

Ben ulusal düzeyde yapılan Liseler Arası Halk Oyunları Yarışmaları’nı, Müzik Yarışmaları’nı, her mahallenin bir futbol takımının olduğu, mahalle maçlarının yapıldığı zamanları hatırlıyorum. Çocuklarımızın başarılı olmaları için nasıl çırpındığımızı, benzeri aktivitelerin toplum tarafından ne kadar ilgiyle izlendiğini bir düşünün. Ben hatırlıyorum ve özlüyorum.

Her okulun, mahallenin, kentin izcilerinin 23 Nisan’ları, 19 Mayıs’ları şenlendirdiği zamanlar dün gibi aklımda.

Sizin değil mi?

Hafta sonları sokağa çıktığımızda, sağda solda mutlaka bir izci grubunu hafta sonu kampına giderken görür, el sallardık.

Bütün bu saydıklarım, az önce sözünü ettiğim “ülkenin içine girdiği iklim” nedeniyle yok oldu. Bir başka deyişle bilerek ve istenerek kurban edildi.

Tabii ki bilerek ve istenerek yapıldı!

Bu güzelliklerin yerlerini nelerin aldığını, geçen yirmi yıl boyunca Türkiye’de prim yapan uğraşların hangileri olduğunu burada saymayacağım. Biliyorsunuz.

Geçmiş geçmişte kaldı.

Güzel ülkemiz yirmi yıl gecikmeyle de olsa, kararını aydınlıktan yana verdi.

Ülkemizin neredeyse bütün büyükşehirlerinde, ilçelerinde, mahallelerinde umut yeniden filizlendi.

Kuşkusuz, modern toplum yapısının pek çok unsuru gibi, izcilik de bundan etkilenecek.

İzcilik, tıpkı Köy Enstitüleri ve pek çok bugün esamisi bile okunmayan öteki kurum gibi, ülkemizin modernleşmesine büyük hizmetlerde bulundu.

Görünen o ki bundan sonra da öyle olacak!

Bilenler biliyor, bilmeyenler için bir satırla söyleyeyim, anaokuldan üniversiteye kadar, çocuk ve gençlerin geliştirilmesini hedefleyen izcilik, bunu son derece kendine özgü bir metotla yapar.

(Burada bu metodun ne olduğunu anlatarak zamanınızı almak istemiyorum. İzcilik Camiası, dileyen herkese, bu konuda bilgi vermek üzere hazır ve hevesli.)

Dünya, yüz küsur senedir uygulanagelen bu metoda gözü gibi bakıyor ve her bilimsel gelişmeden yararlandırıyor.

İzcilik, bugünün trend olmuş bütün meşhur outdoor sporlarının atası.

İçinden dünya kadar disiplin çıkarttı.

Ayrıca, dünyanın neredeyse bütün ünlü şirketlerinin, “ekip çalışması” adı altında personeline vermeye çalıştığı bilgilerin arka planında da bizim metodumuz var.

Dünya çapında 40 milyon civarda üyesi bulunan bir Gençlik Hareketi olarak, verdiğimiz ilhamı ve ardından gelen gelişmeleri zevkle izledik, izlemeye devam ediyoruz.

Size bir örnek vererek “İzcilikte Yeni Dönem” başlığını koyduğum bu yazımı ete kemiğe büründürmek istiyorum.

İzciliğin anavatanı olan İngiltere’de bugün 300 binin üzerinde izci var. Bu durumda, İngiltere’de yaşayanların iki yüzde birinin izci olduğunu söyleyebiliriz.

Üstelik İngiltere bizim gibi genç bir nüfusa da sahip değil.

Peki, Türkiye’de kaç izci var dersiniz?

Neden böyle söylediyimi izcilikle ilgili olanlar yakından biliyor. Bilmeyenler için, az önce de dediğim gibi “izcilikte neyin doğru neyin yanlış olduğunu-Türkiye’de geçen yıllarda neyin yanlış yapıldığını” tekrar tekrar anlatmaya hazırız.

Çalışmalarını Gençlik ve Spor Bakanlığı’na bağlı olarak sürdüren TİF, henüz izciliğin bir spor olmadığını bile farkında bile değil.

Başta söylemiştim, tekrarlayayım. Milli Eğitim Bakanlığı, okullardan “gereksiz” olduğu için izciliği söküp atmış vaziyette.

Bilin bakalım neden?

Hepimiz, okullarda izciliğin yerine “daha gerekli” nelerin konulduğunun gayet iyi farkındayız.

Neden mi böyle oldu?

Cevabı çok zor değil: Ülkemizin sosyal hayatına taassup ve bağınazlık iklimi hâkim olsun istendi de onun için!

Neyse ki, ülkemiz, büyük ölçüde kandırılarak düşürüldüğü bu uçurumun dibinden, bugün itibariyle tırmanmayı becermiş bulunuyor.

İftihar ederek söylüyorum ki, Türkiye İzcileri, ülkemizin içine girdiği ve hepimizin solumak zorunda kaldığı o ağır iklime ilk karşı çıkan sosyal kuruluşların ilki oldu.

Bundan tam on yedi sene önce, merhum Selahattin Soysal Ağabey'imizin yaktığı meşale, bugüne kadar hiç sönmedi.

İzciliği modern toplumun bir unsuru olarak sürdürmek amacıyla, güzel ülkemizin, kendisini ülkesinden sorumlu hissedən İzci Liderleri, o gün bugündür bu meşaleyi yakmayı sürdürüyor.

Köprülerin altından çok sular aktı ve bugün, Türkiye İzciliği'nin medarıiftiharı halini almış sivil birçok derneğe sahibiz.

Beş yaşını süren, rüştünü ispat etmiş, yüzü aydınlığa ve bilime dönük, önüne İzcilik Metodu'nu koymuş bir dolu İzcilik Derneği.

Din, mezhep, dil, ırk, cinsiyet ayrımı yapmadan, ülkesinin uygarlığın bir parçası olduğunun bilincinde ve liderlerinin yaş ortalaması tam da olması gerektiği gibi alabildiğine düşük.

Tamam sayımız İngiltere örneğinde olduğu gibi üç yüz binlerde değil ama bunun nedeni biz değiliz, ülkemizin yaşamak zorunda kaldığı ve şükürler olsun ki geride bırakmaya başladığımız o ağır iklim.

Kuşkusuz çok daha kötü olabilirdi. Atalet içinde bekleseydik, bugün yükseltebileceğimiz bir meşalemiz bile olmayabilirdi.

Hep söylerim, şimdi bir kez daha söyleyeceğim:

Karanlığa küfretmektense bir mum yakmak evladır!

Övünerek söylüyorum ki, ülkemizin Gerçek İzciler'i, on yedi yıldır, işte tam da bunu yapıyor. En ağır şartlar altında bile, yani "Yollar uzun, dikenli, taşlı olsa da", güzel ülkemizin toplumsal aydınlanmasına katkı sağlamak için, karanlığı yaktığı-mız binlerce, on binlerce mumla aydınlattık.

Bunu, sivil federasyonumuzun, bugün yirmiye yakın ilde çalışıyor olmasından da anlayabilirsiniz.

Şimdi yine "Türkiye İzciliği'nde Yeni Dönem" lafıma, yani yazımın başlığına döneceğim.

Değerli İzciler ve İzci Dostları,

Bugün, ülkemizin aydınlık ufuklara doğru yelken açtığını sevinerek görüyoruz.

İllerimize, ilçelerimize baktığımızda, bir medeniyet şarkısı söylemek üzere kollarını sıvamış, gözleri pırıl pırıl belediye başkanlarımızı görüyor, seviniyoruz.

Sayıları çok ama ben burada iki örnekle yetineceğim:

Birincisi kuşkusuz İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Sayın Ekrem İmamoğlu.

Zamanında onun verdiği destekler sonucunda Beylikdüzü'nde izcilik hem nicelik ve hem de nitelik olarak İngiltere seviyesini yakaladı hatta aştı.

İkincisi ise İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Sayın Tunç Soyer.

Böyle dünya kadar başka örnek var ama burada lafı çok uzatarak tahammül sınırınızı zorlamak istemiyorum.

Şimdi de size, beklediğimiz, umut ettiğimiz gibi gelişirse, ulaşmak istediğimiz şu 200’de bir oranının, ne anlam ifade ettiğini söylemeye çalışayım.

İstanbul’da 16 milyon İstanbullu yaşıyor. Bu da bize, bu kentimizde ulaşmamız gereken izci sayısının 80.000 (bir de yazıyla yazayım: seksen bin) olduğunu gösteriyor.

Önümüzdeki beş yıl içinde bu rakama ulaşabilir miyiz bilemem.

Ama şunu biliyorum: Güzel İstanbul bir gün mutlaka 80.000 izciye sahip olmalı.

Gördüğünüz gibi tereddütlüyüm. “Olacak!” demiyorum.

O halde, neden tereddütlü konuştuğumu da söylemem lazım:

İzcilik “Haydi 80.000 izcimiz olsun!” dediğimizde, şıp diye gerçekleşebilecek bir gençlik hareketi değil.

Biz sırtına üniforma geçirilmiş, “Sen izci oldun!” denilerek izci olunan bir gençlik hareketi değiliz.

Çünkü izcilik, çok özel eğitimlerden geçmiş liderlerle yapılabilecek, bütün dünyada aynı normları kullanan, tanımı Adan Z’ye yapılmış uluslararası bir gençlik hareketi.

Öyleyse, yarından tezi yok, kendimize yeni yol arkadaşları bulmamız lazım.

Derhal, kentimizin ve ülkemizin her köşesinde İzci Lideri Eğitimi’ne başlamamız gerekiyor. Mesela İstanbul’da, her ay 50-100 İzci Lideri’ni camiamıza kazandırmamız lazım.

Ve onlarla yeni üniteler kurmalı, üniteleri velilerle ve İzcilik Gönüllüleri ile desteklemeliyiz.

Hasılıkelam, az önce söylediğim marşta olduğu gibi, yollar uzun, dikenli ve taşlı.

Ama bizim de işimiz uzun yollarda, dikene ve taşa aldırma-
dan yürümek. Öyle değil mi?

Tıpkı 17 yıldır yaptığımız gibi!

İzcilik Tarihi, geride bırakmak üzere olduğumuz bu dönem
için de, Türkiye İzcileri'nin karanlığa teslim olmadığını, etrafa
ışık saçtığını bir gün mutlaka yazacak.

Tıpkı Osmanlı'da, Cumhuriyet'in kuruluş yıllarında oldu-
ğu gibi.

Osmanlı'nın Sahici Keşşafı 1912'den bu yana hiç eksik ol-
madı ve hep sorumlulukla hareket etti.

İzci büyüklerimizin çoğunu Çanakkale'de şehit verdik. Bi-
lenler biliyor, hangi İzci Oymakları'mızın İzci Odaları'nı kilitle-
yip topluca savaşa gittiğini.

Bugün, şerefle dalgalandırdığımız sancaklarımız onların ka-
nıyla süslü!

O günden bugüne, Kurtuluş Savaşı'nda kaybettiğimiz izci
büyüklerimizle sadece övünmedik, aynı zamanda onlar gibi ol-
maya çalıştık.

“Yeni Dönem” diye adlandırdığımız zaman diliminde de gö-
revimiz neyse, tam olarak ve layıkıyla yapmaya çalışacağız.

Her zaman olduğu gibi taassup ve bağnazlıkla savaşacak, ül-
kemizi muasır medeniyetler seviyesine ulaştıracacağız.

Demem o ki Değerli İzci Kardeşlerim ve İzci Dostlarımız,
güzel ülkemizin değerlisi olan çocuk ve gençlerimizi aydınlık
ufuklara koşturmak işi bizi bekliyor.

Her zaman olduğu gibi.

YURTDIŞINA AÇILMAK

27 MAYIS 2019

Eğlenceli ve verimli bir haftayı daha geride bıraktık.

İngiltere’de bir grup lideri “Tahta İşaretli” hale getirdik.

Burada uzun uzun bu çalışmamızda nelerin olup bittiğini filan anlatmayacağım. Anlatmak istediğim, girdiğimiz yolun ne kadar zorlu ve bir o kadar da zevkli olduğu.

Türkiye, bir zamanlar “İzcilik Kültürü” olan bir ülkeydi.

Benim çocukluğumda ve gençliğimde böyleydi mesela.

Bizden yaşları daha genç olanlar –ki şimdi orta yaşlılar– bu kültürün devamını getirdiler.

Buna karşılık, son yirmi yılda feci bir şey oldu!

İzciliğin kurumsal kültürü yok edildi. Koca bir yapı kül haline getirilip havaya savruldu.

Bu durum tabii sadece gözbebeğimiz “İzcilik” için geçerli değil.

Aslında her şey hepimizin gözünün önünde oldu. Türkiye’nin bütün kurumlarında “işlerin nasıl yürüyeceği ya da yürümeyeceği” eskisinden “sözde farklı” bir biçimde tarif edilmeye çalışıldı.

Ama olmadı. Tersine, gemi karaya oturdu.

Bunu kimin ve neden yaptığına/yapamadığına girmeyeceğim. Çünkü, cevabını hepimiz biliyoruz.

Üzerinde durmak istediğim, kurumların kültürlerinin ne kadar önemli olduğu ve aslında ne çok zaman ve emek verilerek inşa edildiği.

Biz Türkler, tıpkı öteki Doğu toplumları gibi “gemileri yakmak” meraklısıyız.

Geçen yirmi yıl zarfında, birileri kendilerini büyük bir toplumsal savaşın içinde hissetmiş olsa gerek, eskiye dair ne varsa yok etti.

Bundan izciliğimiz de etkilendi. Milli Eğitim’de izcilik artık yok. Düşünebiliyor musunuz, kocaman bir kurum bir gecenin içinde sırra kadem bastı.

TİF’e gelince, orada da kurumsal kültürü temsil edebilme kabiliyetine sahip ne kadar lider varsa kapı dışarı edildi. Yerlerine “yenileri, yeni bir anlayışla” yetiştirilmeye çalışıldı.

Bir şeyi yıkmak kolay, yerine yenisini koymak zordur. Bilgi, kültür, fedakârlık ve en çok da “eskiden ders almayı” gerektirir.

Hepimizin bildiği gibi: “Geçmiş olmayanın geleceği olmaz!”

Tam da bu nedenle, Batılı toplumlar hiçbir şeyi yıkıp yeniden yapmıyor, geliştiriyorlar.

Bizde öyle değil!

İktidarı ele geçiren, kendisini de dev aynasında gördüğü için (komplekslilik hali) başlıyor her şeyi “kafasına göre” yapmaya.

Esasen, kafa olsa bile son derece zor bir durumdan söz ediyoruz.

Kaldı ki kafa dediğimiz nesne, ancak kültür, bilgi, öngörü gibi bir dolu girdiyle çalışabiliyor.

Neyse.

Geldik bugüne.

İngiltere’de, çalışmalar sürerken, yeni jenerasyon izciliğimizin emekleme evresini yavaş yavaş geride bırakmaya başladığını hissettim.

Liderlerimiz artık aynı dilden konuşuyor, sorunları aynı metotlarla çözüyorlar.

Bütün bunlar kurumsal kültürün yerleşmeye başladığının habercisi gibi...

Bunu çok önemsiyorum.

Hepinizin teslim edeceği gibi, kendine özgü kültüre sahip olmayan herhangi bir yapının, kurum haline gelmesi mümkün değil.

Biz bu konuda epey şanslıydık.

Birincisi, geçmişî fazla olmasa da müktesebatını oturtmuş WOIS gibi bir federasyonun şablonu üzerine, kendi yol haritamızı oturtma fırsatımız oldu.

İkincisi, sayıları fazla olmasa da Türkiye’de izciliğin başarılı bir şekilde icra edildiği dönemlerde izcilik yapmış liderler WOIS için kolları sıvadılar.

Böylece, yeni liderler portföyümüz oluşmuş oldu.

Şimdi bu genç liderler her yerde aynı dili konuşuyor, sözgelemi “başarı” ya da “başarısızlıktan” söz edilecekse aynı kriterlere başvuruyorlar.

Bu durumun, giderek WOIS İngiltere için de geçerli olacağını tahmin ediyorum.

WOIS Avrupa’nın en önemli hedefi, üye ülkelerin standardizasyonunu sağlamak. Bunun için geçen hafta İngiltere’de ger-

çekleştirdiğimiz çalışmadan hepimiz önemli çıkarsamalarda bulunduk.

Bunu da önemsiyorum. Çünkü çok uzun bir zamandır ülkemiz izciliği izole bir hayat sürüyordu.

Zamanında önemli uluslararası çalışmalarda bulunmuş, bazılarının ev sahipliği yapmış olan ülkemizin, özellikle son yirmi yıldır içinde bulunduğu durum, tek kelimeyle söylenecek olursa vahim.

“Vahimdi” demem daha doğru. Çünkü geçen dört yıl içinde, izciliğimiz WOSM kanalıyla olmasa da WOIS kanalıyla dünyaya yeniden açıldı. Başka ülkelerde izcilik nasıl yapılıyor, nelerden vazgeçmişler, neleri daha çok öne çıkartıyorlar artık biliyoruz.

Kuşkusuz ülkelerin durumu birbirlerinin tıpatıp aynısı değil. Dolayısıyla, öteki ülkelerde gördüklerimizi bir biçimde yerleştirmemiz de gerekiyor. Bunun için de büyük bir uğraş içindeyiz.

Hasılıkelam, İngiltere’de yaptığımız çalışma ve benzeri başkalarıyla birlikte kurum kültürümüz giderek yerine oturmaya başlıyor.

Sıra bu kültürü layıkıyla ve tam anlamıyla yerine oturtmakta ve tabii yurt sathında yaygınlaştırmakta.

Şüphesiz yollar uzun, dikenli ve taşlı.

Biz de dikensiz gül bahçesi beklemiyoruz zaten.

DÜNYADA AKTİF OLMAK

9 TEMMUZ 2016

Önce İngiltere'ye el attık.

İzciliğin beşiğinde WOIS olmazsa olmazdı. Bu ülkede yaptığımız lider eğitimleriyle yeterli sayıda lider adayını lider haline getirdik. Ardından çalışmalar başladı. Liderleri Wood Badge'li hale getirmek gerekiyordu. Onu da yaptık. Üstelik Gilwell Park'ta.

Aktif çalışmalar bir ivme kazandırdı. Ermenistan, Portekiz ve İspanya WOIS'e katılacaklarını açıkladılar. Ardından birkaç ülke ile daha görüşmeler başladı.

Şimdi, Latin Amerika ve Uzak Asya'dan sonra Avrupa'da da güçlenmiş bir WOIS mevcudiyetinden söz edersek abartmış olmayız.

Bütün bunları nasıl mı yaptık?

Var olan sahiden kâbus gibi durum nedeniyle ağlama duvarının önünde bekleşmedik. Ne mendil tüketimine katkı verebildik ne de “Biz var ya biz, bir zamanlar kaplandık...” edebiyatıyla geçmişimize güzellmeler yaparak bir ömür tüketebilirdik.

İdeallerimiz, yapılması gereken işlerimiz vardı.

Türkiye'nin, hatta dünyanın çocukları ve gençleri bizi bekliyordu.

Kollarımızı sıvadık, bir avuç genç ama ülkesini seven, onun için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayacak İzci Lideri'yle İzcilik Sancağı'nı omuzladık.

Üstelik bu işi bu kez dünyada da söz sahibi olmak üzere de yaptık.

Meğerse çalışınca oluyormuş!

Türkiye'nin beklemeye, bakalım ne olacak diye "pinekleme-ye" zerre kadar tahammülü yok.

Çünkü biz durunca, çocuklarımız ve gençlerimiz de duruyor.

Bakın ülkenin genel haline.

Öyleyse, çocuklarımıza ve gençlerimize karşı sorumluluklarımızı yerine, her ne şart altında olursa olsun getirmeliyiz.

Neyse ki, az önce de dediğim gibi bir grup kendisini ülkesinden ve ülkesinin izciliğinden sorumlu hisseden genç kadın ve adam kolları sıvadı ve hakikaten tarih yazdı.

Ülkemizde neler yaptığımızı, hangi şehirlerde kaç çocuk ve gence ulaştığımızı, yetiştirdiğimiz lider sayısının hangi rakamlara vardığını yazılarımı izleyenler biliyor.

Şu kadarını söyleyeyim: Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın İzcilik Federasyonu'nun gücü, artık nallarımızı toplamaya bile yetmiyor.

GENÇLİĞİN BAŞARI ÖYKÜSÜ

26 TEMMUZ 2019

Beş yıl önce bir avuç “arı” (siz onu “İzci” diye okuyun) bir kovan yapmaya koyuldular...

Ve gelindi bugüne.

Şimdi güzel ülkemizin dört bir yanında bal veren dünya kadar arı kovanımız var.

İzcilik yapmış olanlar ortaya konan bu başarının hiç de kolay bir iş olmadığını anlayacaklardır.

Devlet desteksiz ne Gençlik ve Spor’a ne de Milli Eğitim’e bağlı olmadan bu tür bir başarıya imza atacak olana, sadece Türkiye’de değil dünyada da şapka çıkartılır.

Bunu peşinen kabul etmemiz lazım.

Ben de öyle yapıyor, beş yıl süreyle çelik çarık ve çelik asa koşturan aslan misali genç kadın ve erkek İzci Liderleri’ne şapka çıkartıyorum.

Ortaya konulmuş olan başarı küçümsenmeye gelmez.

Böyle yaparsak, haksızlık etmiş oluruz.

Neden mi?

Gelin size neden olduğunu tam olarak söyleyeyim:

Genç İzci Liderleri bu başarıya “her şey yolundayken” imza atmadılar.

Herkes üzerlerine geldi, en çok da dost dayığı yediler.

Yanında duracaklarını zannettikleri arkalarını dönüp gittiler.

“Türkiye’de izciliği benden başka kimse yapamaz, yaptıramaz!” diyenler dört bir koldan, üstelik davalar açarak üzerlerine geldi.

Bütün bu engelleme çabalarına karşın, ülkelerini her zaman daha yukarıya, her zaman daha aydınlığa taşımanın sevdasıyla yaşayan bu gençler, gecelerini gündüzlerine eklediler ve büyük bir başarıya imza attılar.

Bu büyük başarı öyküsü hepimizin gözünün önünde yazıldı.

Türkiye İzcilik Tarihi’ne altın harflerle kazındı.

Şimdi güzel ülkemizin dört bir yanında yine kamplar kuruyor, izciler yine güzel şarkıları ve marşlarıyla ovaları, yaylaları, dağları şenlendiriyor.

Her zaman en iyiye layık olan çocuklarımız ve gençlerimiz, iyi eğitilmiş liderlerin önderliğinde, evrensel değerlerle, çağdaş bir Türkiye inşa etmek için çaba gösteriyor.

Tanıyıyım!

Bu noktaya hiç de kolay gelinmedi!

Yeni jenerasyon izciliğin tek güvencesi, adanmış hayatlarını ve kendilerine olan güvenlerini ortaya koyan bir avuç genç İzci Lideri’ydi.

Yüz yıllık tarihe sahip bütün İzcilik Camiası’nın kendilerine kuşkuyla baktığı zamanlarda, onlar hep Büyük Önder’in kendilerine vermiş olduğu vazifeyi hatırladılar.

Giriştiklerinin karanlıkla aydınlığın, kötülle iyinin, geçmişle geleceğin mücadelesi olduğunun farkındaydılar.

Ya susacak, sineceklerdi ya da tersini yapacaklardı.

Tersini yapmaya karar verdiler!

Ve beş yılda geline nokta aşağıda gördüğünüz tablodur.

Yeni jenerasyon Genç Türkiye İzcileri, böylelikle bir önemli işi daha becermiş oldular:

Herkese, çalışıldığında olduğunu gösterdiler.

Enseyi karartarak bir başarı öyküsü yazılamayacağının, ancak tam tersinin olabileceğinin en güzel örneği *bizim çocuklar*.

Bütün bunlar benim, sizin, hepimizin gözünün önünde oldu.

Şimdi sizden ricam onları alkışlamanız.

Çünkü, bu *çocuklar* bu alkışı hak ediyorlar.

FOTOĞRAFLARI İYİ OKUMAK

10 AĞUSTOS 2019

Yeşilin korunmasıysa mesele, bana vatanın korunması gibi geliyor.

Eminim, çoğumuza da öyle geliyordur.

Ve vatansa söz konusu olan, gerisi teferruattır.

İzcilerimiz, Kaz Dağları'nın yok edilmesine karşı tüm duyarlılıklarıyla “meseleyi” mahallinde izlediler ve müdahil oldular.

Olmaya da devam ediyorlar.

Böylesi durumlarda “İzci siyaset yapmaz!” filan gibi beylik sözler anlamını yitiriyor.

İzcilik tabiatıyla siyasi bir kuruluş değildir. Her siyasi görüşten gençleri ve liderleri bir arada tutuyor olması anlamında tabiatıyla bir üst kurumdur.

Öte yandan, en başta da söylediğim gibi, söz konusu vatan toprağıysa, tarafsız kalınmaz.

Söz konusu olan çocuklarımıza, torunlarımıza ve geleceğimize miras olarak bırakacağımız yeşilimizse, kimse izcilerden sessiz kalmalarını, “Siyasete bulaşmayalım!” demelerini beklemesin.

“Ne için izcilik yapıyoruz?” sorusu burada büyük önem kazanıyor.

İzcilik vasıtasıyla, ülkemizi bulunduğu yerden daha da ileriye götürecek çocuk ve gençlerin, geleceğin toplum liderlerinin yetişmesine önayak oluyoruz.

En kısa biçimde söylenecek olursa: İzcilik toplum lideri yetiştirir.

İşte bu nedenle Kaz Dağları'ndayız.

Liderlerimiz orada oyun oynamıyor. Bir sorumluluğu yerine getiriyor. Ülkesinin geleceğine sahip çıkıyor. Bu anlamda yukarıda yaptığımız tanıma uygun davranıyor: Toplum liderliğini yerine getiriyor.

Bu anlamda ülkenin kaderine oynayanların yanında duruyor ve “Birlikteyiz! Aynı şekilde düşünüyoruz!” mesajı veriyor.

Türkiye İzcileri'nin bu tür fotoğrafları çok iyi okuması lazım.

Yeni nesil İzci Liderleri görevlerinin başındalar ve Türkiye'nin her yerindeler.

Kimse bu tür fotoğraflara bakarak “İzciler siyasete bulaşıyor” diye endişelenmesin.

Kaz Dağları'na giden, ülkenin yeşiline sahip çıkan her siyasi figürün yanında seve seve dururuz.

Bundan da emin olunsun!

Siyaseten ayrımımızı partilerden yana yapmıyoruz, iyiden, doğrudan, güzelden yana olanla olmayanı ayırıyoruz.

Ülkesinin çocuklarına ve gençlerine gelecek vaat edenle etmeyeniyi ayırarak yapıyoruz.

Yeni Nesil İzciler taraftır!

İyi ya da kötü hangisi olursa olsun siyasal iktidarların “bir dediğini ikiletmeyen” eski, köhneleşmiş anlayışı geride bıraktık.

Siyasal iktidarlar ya da siyasal muhaliflerle hangi noktalarda buluşuyoruz ya da ayrılıyor, ona bakıyoruz.

Biz çağdaşıktan yanayız. Yüzümüz Batı medeniyetlerine dönük. Bilimin ışığında ilerliyoruz.

Ülkemizin taassup ve bağınazlığın bataklığına çekilmesine karşıyız.

Bu düşüncede olan herkesle, her yerde birlikte hareket ederiz.

Bunu bir memleket meselesi olarak telakki ediyoruz.

Söz konusu vatan, bugün için Kaz Dağları ve gerisi teferruat.

“EY VATAN, GÖZYAŞLARIN...”

1 EYLÜL 2019

31 Ağustos 2019 Cumartesi günü, çeşitli bölgelerden ve yurtdışından gelen İzci Liderleri’yle, Ataşehir’de, epeydir hazırlandığımız “21. Yüzyıl Buluşması”nı gerçekleştirdik.

BİBDER tarafından planlanan bu çalışmada çok sayıda liderimiz deneyimlerini paylaştılar. Böylece, her birimiz bir diğeri-mizden yeni ve önemli bir sürü değerli bilgi aldık.

Üstelik bir “sergi” açtık ve bir de “forum” yaptık.

Gün biterken kafalarımız kazan gibi olmuştu ama değdi.

Tüm etkinliklerden biraz söz edeceğim ama en başta mutlaka söylemek istediğim bir şey var, daha önce de birkaç kez söylemiştim:

Yapıyoruz ve Oluyor

Beş sene öncesine kadar, muhtelif platformlarda on sene sü-reyle aralıksız konuşmuştuk.

O zamanlar konuşunca olacağını zannediyorduk. Olmu-yormuş.

“O onu dedi, bu bunu dedi, kim ne dedi, dediyse dedi de-mediye demedi, ama daha önce öyle dememişti, yok demişti, dememişti...”

Sonunda çene yapmaktan vazgeçtik. Kollarımızı sıvadık ve bir sivil toplum örgütü olarak izciliği kurmak üzere “işe” giriştik.

Yapamayacağımızı söyleyen “dostlarımız” da “Yaptırmayacağız!” diyen düşmanlarımız da oldu.

Yılmadık. Mücadele ettik.

Sonunda geldik bugüne.

Artık, Türkiye’nin güçlü bir İzcilik Federasyonu var.

Tam da hayalini kurduğumuz, her bir ilmeğini dokurken düşlediğimiz gibi:

Çağdaş, güncel, ihtiyaçlara dönük, çocukları ve liderleri köreltmeyen, memleketin ve dünyanın meselelerini gözeten, izciliği yerli yerine oturtan ve daha birçok meziyeti olan bir federasyon hayal ediyorduk.

Gerçekleştirdik.

Beş yıl emek verdikten sonra, gönül rahatlığı içinde, bugün evet oldu, yaptık diyebiliriz.

Henüz hayal ettiğimiz lider, ünite ve izci sayısına ulaşabilmiş değiliz ama beş yıl da atla deve değil.

Bütün medeni ülkelerde her iki yüz yurttışa bir izci düşer. Bu noktaya gelmek için önümüzde yürümemiz gereken uzun, dikenli ve taşlı bir yol var.

Belki bu hedefe hiçbir zaman ulaşamayız.

Ama total karınca misali, yolunda öleceğimizden hiç şüphemiz yok.

Kimsenin de olmasın.

Bu noktaya tabii ki kolay gelinmedi.

Geçen beş yılın her ayında, her haftasında, her gününde ve her dakikasında emek var!

Ülkesinin karanlıklar içinde savrulup gittiğini gören, bunu acı içinde iliklerinde ve kemiklerinde hisseden genç insanlar, kendi kendilerine, bu gidişi durdurma görevi verdiler.

(Kim bilir, belki de Ulu Önder'in Nutuk'unu hatırlamış, gereğini yapmak zorunda hissetmişlerdir.)

Bir avuç genç insan, İzci Lideri, karanlığı yaratanlar kendileri olmasa da geriletmek için çaba göstermezlerse sorumluluğa ortak olacaklarının bilincindeydiler.

Karanlığa küfretmenin hiçbir işe yaramayacağını, bunun yerine bir mum yakmalarının daha hayırlı olacağını düşünüp kollarını sıvadılar, el ele verdiler, birbirlerine yardımcı oldular ve bugünlere gelindi.

Sancılı bir beş yıldır. Bunu söylememiz lazım.

Destekçileri, sadece ve sadece gözleri parıldayarak kendilerine bakan çocuklardı.

Biraz gurur duyarak ama daha çok da kızarak söylüyorum, bu yolda onlara kimse ama kimse destek olmadı.

Yeni jenerasyon İzci Liderleri geçen beş yılda tarih yazdılar.

Türkiye gençlerinin ve toplumunun önüne bir model koydular.

Örnek oldular.

“Her şey kötü gidiyor!” diye dertlenmenin değil “çalışarak her şeyi daha iyi hale getirmenin” mümkün ve değerli olduğunu gösterdiler.

“Hele dur bir bakalım ne olacak?” diyerek on sekiz yılı heba edenler, umarız ve dileriz yapılanlardan ilham alırlar, hiç olmazsa bundan sonra yaşayacakları hayatı ziyan etmezler.

Çünkü, daha işin başındayız.

Yolumuz az önce de söylediğim gibi uzun, dikenli ve taşlı.

DOĞUM YAPMAK GÜZELDİR

21 EYLÜL 2019

Bugün şahane bir şey oldu, Bumerang doğdu.

Bumerang, Bakırköy’de faaliyet gösterecek yeni İzcilik Derneği’mizin adı.

Biliyorsunuz Bakırköy Türkiye’nin en büyük ilçesi. Orada olmasak olmazdık. Nihayetinde oldu. Bunun için Nilüfer, Özlem ve Hüseyin Liderlerimiz’e ne kadar teşekkür etsek az.

Dişleriyle, tırnaklarıyla kazdılar ve izciliği Bakırköy’de de var ettiler.

Yazının başlığına dönecek “doğum” üzerine konuşacak olursam, Bumerang’ın BİDOSK’tan doğduğunu söylemem lazım.

BİDOSK’u artık herkes biliyor. İlk göz ağrılarımızdan biri. Beylikdüzü’ndeki müthiş derneğimiz. Bu derneğimiz adeta bir “lider üretim merkezi” gibi çalıştı ve eminim bundan sonra da çalışmayı sürdürecektir.

Birçok etkinliğe yaptığı katkıların yanı sıra BİDOSK’tan Büyükçekmece derneğimiz epey önce doğmuştu. Şimdi sırada Avcılar var. Eli kulağında. Birkaç hafta içinde onu da anons edeceğiz.

Ataşehir’deki derneğimiz de öyle. O da yeni doğumlar yapmaya hazırlanıyor.

Hasılıkelam: İstanbul aldı başını gidiyor.

Okullardan, gevezelik etmenin bazen işimizi zorlaştırdığını bildiğimden, şu aralar hiç söz etmeyeceğim.

Bugün yeni derneğimizi açarken çok eğlendik.

Ayrıca kendimize olan güvenimizi de pekiştirmiş olduk.

Daha da önemlisi, hepimiz birbirimizin gözlerinde o kararlılığı bir kez daha gördük.

Biz bu işi yaptık, yapıyoruz, yapacağız.

Ülkemizin çocuklarını aydınlıkla, medeni dünyanın normlarıyla mutlaka buluşturacağız.

Neler mi yapacağız?

Mesela kızlı erkekli, el ele tutuşarak şarkı söylemelerini sağlayacağız.

Mesela bilimle, kültürle buluşmalarına önayak olacağız.

Mesela onları bağınazlık ve taassup temsilcilerinin ellerine bırakmayacağız.

Mesela medeni bir dünyanın parçası haline getireceğiz.

Biz bunları son beş yıldık yaptık, yapıyoruz.

Oluyor!

Daha da iyisi olacak.

Çünkü nedeni var:

Türkiye yirmi yıl kadar önce üzerine örtülmüş olan ölü toprağını silkelemeye başlıyor.

Bunu artık hepimiz görüyor, hissediyoruz.

Ülkemiz kendisi için çizilmiş, hiç de hak etmediği bu berbat yolda daha fazla yürüyemez.

Biz izciler bu yolun ne olduğunu kendi tecrübemizle gördük, biliyoruz.

Bundan on sekiz yıl önce, Türkiye İzcilik Federasyonu’nun kapısının önüne ne hukuk ne de adalet tanınarak konulduk.

Daha da Türkçe olarak söyleyeyim:

Çok sevdiğimiz, pek çoğumuzun çocukluğumuzdan bu yana zevkle yaptığımız izcilikten, cebren ve hileyle uzaklaştırıldık.

Hayatında boynuna izci fuları takmamış, bir kez kampa gitmemiş, izci yetiştirmemiş olanlar bizim yerimizi aldı.

İzci kamplarında beş vakit namaz kılınır oldu, etkinlik olarak da Kuran eğitimi verildi.

Bu sadece izcilikte yapılmadı.

Sadece biz değil, dünya kadar vatan evladı severek yaptıkları işlerinden, güçlerinden, hobilerinden uzaklaşmak zorunda kaldılar.

Kimler bunu sessizlikle karşıladı, kimler sineye çekti bilemem ama biz izciler çekmedik.

Ne mi yaptık?

Şunu yaptık:

Hiçbir zaman boyun eğmeyeceğimizi yüksek sesle haykırdık!

Biz varsak Gerçek İzcilik de olacak dedik!

Böyle olunca, bir medeniyet projesi olan izciliği, Türkiye İzcileri olarak en ufak bir destek görmeden, dışlarımızla tırnaklarımızla sıfırdan “sokakta” yeniden kurduk.

İftiharla söylüyorum, bugün izciliğimiz, TİF’i geride bırakmıştır!

Bir başka deyişle “sokak çocuğu izciler”, “bakanlığın kayırdığı izcileri” her açıdan yenmiş, geride bırakmıştır.

Türkiye’de artık bir sivil toplum kuruluşu olarak izcilik vardır ve bunu bu ülkenin genç izcileri, Gazi Mustafa Kemal Atatürk’ün Gençliğe Hitabe’sine kulak vererek yapmışlardır.

Bumerang İzcilik ve Rekreasyon Derneği, Bakırköy’deki çocukları izci yaparak onları medeni dünya ile buluşturacak.

Yetiştireceği liderlerle, tıpkı BİDOSK ve Ataşehir örneklerinde olduğu gibi yeni doğumlar yapacak.

Göreceksiniz, güzel kentimiz İstanbul’un ve sevdalısı olduğumuz vatanımızın her yerinde, yine izci kıyafetleri giymiş, doğayı seven, koruyan, insanlığa hizmet eden, her türlü olumsuzluğa karşı daima hazır gençler göreceksiniz.

Lütfen bundan sonra etrafınıza daha dikkatli bakın.

Gördüğünüz izcilere “Siz WOIS’li misiniz?” diye sorun.

Mutlaka “Evet!” diyecekler.

Lütfen onları kucaklayın.

Çünkü güzel ülkemizin çocuklarının “iyilikle kucaklaşmaya” epeydir ihtiyacı var.

Hasılıkelam, Yeni Jenerasyon İzçiler işbaşında.

Hepinizi selamlıyorlar.

İLK INDABA⁴ TOPLANTIMIZ

14 EKİM 2019

Değerli Cengiz Çekdemir Önderim ve sevgili Kardeşlerim, hepinizi en iyi İzcilik dileklerimle selamlıyorum.

Böylesine “anlam” yoğunluğu yüksek bir toplantıda bulunduğum için mutluyum.

“Anlam” kelimesini özellikle seçtim.

Çünkü İzcilik, baştan sona bir “anlam” kurumu. Müktesebatının “bir çocuktan iyi bir insan yaratmak” üzerine kurulu olmasının nedeni de bu.

Okullar, çocukları meslek sahibi olmaya hazırlıyor. Bu yolda o kadar meşguller ki, iyi insan olmadan elde edilecek mevki ve makamların “içlerinin boş olacağını” akıllarına bile getiremiyorlar.

Sadece okullar değil, başka kurumlar da önlerine bizimki gibi bir hedef koymuyor.

Oysa, dünyada ve ülkemizde sadece çevre kirlenmiyor, iklim bozulmuyor, gündelik hayata ve insan ilişkilerine dair birçok insani değer de her geçen gün biraz daha kirleniyor.

Öyleyse, dünyanın izciliğe ve izcilere olan ihtiyacı bugün dünkünden daha fazla.

⁴ Açılış konuşması olarak yapıldı. Indaba, Afrika yerlilerinin sorunlarını çözmek, uzlaşmak için kullandıkları bir yöntem. İzcilikte, “Eğitimci Liderlerin Toplantısı” anlamında kullanılıyor.

Biraz da bu nedenle olsa gerek, yeni jenerasyon izci liderleri, epeydir dünyanın her yerinde etekleri tutuşmuş gibi “çocuklardan ve gençlerden iyi birer insan yaratmanın” peşinde koşuyor.

Mesela neler yapıyorlar?

Çocukların ve gençlerin “buyurulan, emir verilen” bireyler olarak yetişmelerinin önüne geçmeye çalışılıyorlar.

Tersine, her konu hakkında fikir yürüten, sorgulayan, kendi kendine “Daha iyisi acaba ne olabilir?” diye düşünen, eğer farklı bir fikre sahipse bunu korkmadan, çekinmeden ifade edebilen nesiller yetişsin diye uğraşıyorlar.

Kolektif olarak elde edilen ortalama başarıların, bireysel olarak elde edilen çok büyük başarılardan daha değerli olduğunun altını çiziyorlar.

(Üzerine çok uzun konuşulması, kafa yorulması gereken “Ne yapıyorlar? Ne yapmamız lazım?” başlıklı bu konuyu, daha uzun soluklu sohbetlere bırakıp, yeniden “anlam” kelimesine dönmek istiyorum.)

Eğer bir “anlam”dan söz ediyorsak, orada aynı zamanda “içerik” de olması gerekiyor.

İçerik dolu olmayan laflardan, duruşlardan, davranışlardan ve bunların üzerine bina edilmiş, bir başka deyişle “içeriksiz” kuruumlardan hiç kimseye ve topluma yarar gelmez.

Görünüşte ortada “laf, duruş, davranış, kurum” olur ama bütün bunlar havanda su dövmekten ileriye gitmez.

Bizim özelimizde ifade edecek olursam, sağlam bir içeriğe sahip olmazsak, “çocuklardan ve gençlerden iyi insanlar yaratmaya dair düşüncelerimiz” ham bir hayal olmaktan öteye gitmez.

Pek çok Amerikan ya da İngiliz filminde, filmin iyi kahramanı için “O bir boy scout” denildiğine rastlamışsınızdır. Ame-

rikan mahkemelerinde izcilere yemin ettirilmez. Yine bu ülkede, üniversiteye girecek gençler için izcilik fazladan bir özellik kabul edilir.

Şüphesiz, bunlar durup dururken verilmiş kararlar değil.

İzcilik kurumu olarak öyle bir duruş sergilersiniz ki, ülkenizin sinemacıları, hukuk camiası, üniversiteleri sizi görmezden gelemez.

Üzülerek söylüyorum, ülkemizde izcilik, uzun yıllardır uygulanan yanlış metotlar nedeniyle henüz özlediğimiz noktaya gelebilmiş değil.

Bugün, burada bulunuyor olmayı, işte tam da bu nedenle önemsiyorum.

Burada yeşerteceğimiz ruhun, ülkemizde yeniden ve güçlü bir biçimde kurulmaya başlanan izciliğe önemli katkılarda bulunacağına inanıyorum.

Öyleyse, gelelim sözünü ettiğim ruhun ne olduğuna ya da bu kavramdan ne anlamamız gerektiğine:

Bu toplantılara katılmak için mutlaka iki, üç, dört tahtalı olunması gerektiğini artık biliyoruz.

Hepimiz, burada, her yeni basamakla birlikte izciliğin künhüne biraz daha varan İzci Liderleri olduğunu varsayıyoruz, umut ediyoruz.

Çünkü ancak böyleyse, buradan neşet edecek fikirler ve düşüncelerle ülkemiz izciliğine doğru yön gösterebiliriz.

Aksi takdirde, başlarda da belirttiğim gibi, bu kurum da “göstermelik bir kurum” olmaktan ileriye gitmez.

Her birimizin, burada bulunmamızın anlamını idrak etmemiz halinde, “umut olduğu” kanaatindeyim.

Sonuçlarını şüphesiz ilk günde ya da ilk birkaç yılda görme-yeceğimiz bir süreçten söz ediyorum.

Öte yandan, hangi konuda olursa olsun “kurucu kuşakların” kaderi budur. Çabaları gelecek nesiller içindir.

Eğer böyleyse, bugün açılışını yaptığımız, bugün ilkinin yaptığımız Indaba toplantılarının öncelikle kendisini anlamlı hale getirmesi gerekir.

Bu anlam bizden bağımsız, yani teorik olarak şüphesiz var. Bize düşen, bunu pratikte de var etmek.

Peki bu nasıl olacak?

Öncelikle, en azından bundan böyle İzci Liderleri’nden sadece “gerçekten umut vaat edenlerin” İki Tahta yoluna sokulması lazım.

Üç Tahta, vakti gelenlerin değil “emeğini esirgemeyenlerin” ulaşabileceği bir seviye olmalı.

Ve sadece, izciliği en yüksek düzeyde temsil edebilecek olanlar Dört Tahta ile taçlandırılmalı.

Ancak böyle olursa, “anlamlı bir üretim ortamına” ulaşma umudundan söz edebiliriz.

Geçen beş yıllık kuruluş aşamamızda pek çok nedenle yeteri kadar sıkı tutamadığımız bu süreci, bugün ilkinin gerçekleştirdiğimiz toplantılar dizisi sayesinde telafi etmemiz gerekiyor.

Hepimizin bildiği gibi, istenen noktaya ulaşabilmemiz için öncelikle iyi niyetle çaba göstermeliyiz.

İzcilik için geçen beş yıldır gösterdiğimiz muhteşem çaba, bunun teminatı.

Derneklerimiz, Dernekler Kanunu’na uygun çalışıyorlar.

Bu mekanizma sayesinde düşerek, kalkarak, mücadele ederek bugüne ulaşmayı başardık.

Böyle de devam edeceğiz.

Buna karşılık, Gilwell Topluluğu’nun işi federasyonu ve dernekleri yönetmek değil.

Federasyon ve derneklerin verimli bir biçimde çalışabilecekleri içeriği üretmek.

Bir başka deyişle “İzciliğin Ruhu’nu” İzci Liderleri’ne, dolayısıyla izcilere aktarmak için çaba göstermek. Bir anlamda, İzcilik Akademisi olmak.

Burada “izciliğin geçmişten gelen yüksek meziyetlerini açığa çıkartmak, içselleştirmek ve güncel bilgilerle donatmak” için bulunuyoruz.

Bu da Eğitim ve Program’la sağlanacak. Zaten tam da bu nedenle Önderimiz’in sağ ve sol kolları Eğitim ve Program.

Bu iki önemli yapıya vereceğimiz her destek, Türkiye İzciliği’ne yeni artılar olarak geri dönecektir.

Değerli Cengiz Çekdemir Önderim, bu ilk toplantımızın açılış konuşmasını yapma görevini bana verdiğiniz için size teşekkür ediyor, tüm kardeşlerime çok başarılı bir hafta sonu diliyorum.

Hepinizi en iyi izcilik dileklerimle selamlıyorum.

İZCİLİK VE SİYASET

28 ARALIK 2019

Bir deyiş, bir fıkra ve bir de anekdot söyledikten sonra sadece geleceğim.

Değişim şu: “Oynayamayan gelin yerim dar, bahçeye çıkarttıklarında da yenim dar dermiş.”

Fıkram şöyle: Bütün uluslardan beşer onar temsilci cehen-nemde kurulmuş kazanlarda fokur fokur kaynatılıyormuş. Her birinin başında da bir zebani. Sadece bir kazanın başında kimse yok. O bölümün denetleyicisi gelip “Neden bu kazanın başında bir zebani yok!” diye kükremiş. Demişler ki: “Sayın denetçi, o kazanda Türkler kaynıyor. Biri biraz başını yükseltecek, kazandan çıkmayı deneyecek olsa, ötekiler onu ayaklarından aşağıya çekiyor. Bu nedenle Türklerin kaydığı kazana bir zebani koymaya gerek kalmadı.”

Anekdot da kendimden: Oğlum ortaokulda okuyordu. Türkçesi üç geliyor diye dertlendim öğretmeniyle konuşmaya gittim. Ne dese beğenirsiniz? “Dert etmeyin. Sizin oğlunuzun anadili Türkçe değil nasıl olsa.” (Bu arada eşim İngiliz ve öğretmen de bunun farkında.) “Hocam bu çocuk Türkiye’de doğdu, babaannesi, babası, bütün arkadaşları Türk...” filan demem hiçbir işe yaramadı. Tutturmuştu bir kere “Annesi İngiliz, anadili İngilizce” diye... Aklıma şöyle bir soru sormak geldiyse de sormadım: Yani şimdi Hindistan’dan yeni doğmuş bir yetim

çocuk alsak, Trakya'da bir köye versek anadili Hintçe olduğu için Türkçesi zayıf mı olacak? O gün Türkçe hocasını çok zora sokmamak için bu soruyu sormadım ama içimden “Vah benim güzel vatanım!” dedim.

Deyişleri, fıkraları, anekdotları çoğaltabiliriz. Sizler de yapabilirsiniz bunu. Çünkü şahane bir dilimiz var. Sonsuz miktarda “hikâye” anlattırarak kadar zengin hayatlar yaşıyoruz ve sizlere dünya kadar malzeme üretme “kapasitesine” sahip cevval insanlarımız da bunun cabası.

Geleyim niye yukarıdakileri seçip anlattığıma:

Bundan on beş sene (fazlası olabilir) önce, Selahattin Soysal Ağabey'imizin önderliğinde, bir grup iyi niyetli İzci Lideri olarak yola çıktık. Sayımız kısa zamanda yüzleri buldu. Başladık toplantılar yapmaya. Bir, iki, üç...

En azından benim içinde bulunduğum on yıla yakın süre içinde, bu toplantılardan onlarcasına imza attık. Fikirler, projeler havada uçuştı.

Bu işin bir de uygulamasının olması lazım, öyle değil mi?

Ne hikmetse hep geldik, fikri işe dönüştürme noktasında takıldık kaldık.

Çünkü konuşmak kolaydır, yapmak zor!

“Oynayamayan gelin” deyişini bunun için anlattım.

Cehennemde kaynayan kazanlar ve Türklerin içinde bulundukları nevi şahsına münhasır kazan fıkrasını ise, liderlerimizin durmaksızın, bıkmaksızın, usanmaksızın ayağından aşağıya çekiliyor olmasıyla özdeşleştirdim.

Keyiften değil, büyük bir ihtiyaçtan hareketle yola koyulduğumuzun bilinmesine rağmen, ne hikmetse “kaynayan kazan” fıkrasında olduğu gibi davrananlarımız hiç eksik olmadı.

TİF'i anlıyorum. WOIS'e bağlı izcilik onun yol açtığı ihtiyaca karşılık düştüğü için, oldurmamaya çalışması son derece anlaşılır bir durum.

Ötekilere mana vermem ise, yukarıda anlattığım gibi “fıkralara konu olan davranış tarzımız” sayesinde mümkün olabiliyor.

Neyse ki bir avuç ateş gibi genç İzci Lideri vardı da kazanın altında bulunanların bütün çekiştirmelerine rağmen dışarıya çıkıp iş görür hale gelebildi.

Gelelim oğluma dair anekdotu neden anlattığıma:

Zekâsından endişe etmediğim bir eski İzci Kardeşim, ilk günden bu yana diline doladığı “izciliğe siyaset bulaştırılma” tekerlemesini söylemekten bıkmadı usanmadı.

Öyle anlattım olmadı, böyle anlattım olmadı.

O kadar ki kendi kendime “Acaba anlatmamda kusur mu var?” diye bile sordum.

(Biraz da o nedenle bu kez deyiş, fıkra, anekdot metoduna başvurdum.)

Değerli İzci Kardeşlerim, Ağabeylerim ve Ablalarım,

Hepimizin bildiği gibi, izcilik kendine özgü felsefesi olan bir çocuk eğitim metodu. Bu metot yüz küsur yılda olgunlaştı. Kim tarafından uygulanırsa uygulansın, kötü niyetli olunması halinde dünyanın her yerinde aynı sonuçları verir. Kaldı ki (üç aşağı beş yukarı) aynı tekniklerle, yöntemlerle, programlarla çalışır.

Dediğim gibi, dünyanın her yerinde de bu böyledir. Ülkelelerin gelişmişlik düzeyleri biraz değişikliklere yol açsa da amaç, temel prensipler, yol değişmez.

Türkiye’de yeni jenerasyon izciliğin ihtiyaç haline gelmesinin nedeni de zaten buydu!

Türkiye’de “kamu izciliğini” eline geçirenler, üzerine titre-
diğimiz bu felsefi sistemi yerle bir ettiler, ortaya bir ucube koy-
dular.

Buna bir şekilde karşılık/son verilmesi gerekiyordu!

Tam bu noktada, benim ve öteki lider arkadaşlarım için çok
önemli olan bir noktaya vurgu yapmam lazım:

Çağdaş, yüzü Batı’ya dönük, akılcı dernekler eliyle yöneti-
liyoruz. Bu da kurumlarımızı tabiatıyla Atatürkçü, vatansever,
modern insanların buluşma noktası haline getiriyor... Böyle
olunca işbirliği yapabileceği partnerleri de kendiliğinden bu
düşünceye olanlardan seçiyor.

Zaten tersi tuhaf olurdu!

Bazen üniversiteler, gerektiğinde başka kültür kurumları,
belediyeler vs.

Ve “belediye” lafı geçtiğinde, “İzciliğe siyaset bulaşıyor!” di-
yen kardeşim, başlıyor alarmı kurulmuş saat gibi “Zarrrrrrr!”
diye çalmaya.

Neden? Çünkü “belediye” lafı geçti de onun için.

Yahu arkadaş, dünya kadar üniversiteyle, kültür kurumuyla,
engellisi engelsizi dernekle işbirliği yapıyoruz canın sıkılmıyor
da neden sadece “belediye” denince senin alarm çalmaya baş-
lıyor?

Neden tam da ve sadece bu kelime yüzünden bir “İzciliğe
siyaset bulaşıyor!” lafıdır tutturup yürüyorsun?

Ben de biliyorum nedenini, kendisi de.

Siz de bilin diye yukarıdaki deyişi söyledim.

Kastım şuydu: Bu arkadaşımız bir türlü oynayamıyor. Ne
evin içinde ne de bahçede. İlla bir bahane üretiyor. Ya yeri dar
geliyor ya da yeni. Kendisi oynayamadığı için, oynayanlara kızı-
yor. Dilim varmıyor ama kıskanıyor bile diyeceğim geliyor tam
bu noktada.

Fıkramı hatırlıyorsunuzdur. Kazanın altından yukarıdakileri aşağıya çekme çabasında olanları anlatıyordu.

Bu eski izci kardeşimizin durumu anlattığım fıkra ile bire bir örtüşüyor. Kazandan çıkartmayacak ya, bir cevvaliyettir sormayın.

Ama farkında değil ki cin şişeden çıktı. İzciliğimiz kazandan kurtuldu. Hür maviliklerin bittiği yere doğru koşuyor.

(Bu arada, boş verin “nitelik”, “nicelik” laflarına... Nitelik niceliği getirir, nicelik niteliğin pekişmesini sağlar. İyi ellerde tabiatıyla. Ve bizde o iyi ellerden fazlasıyla var.)

Anekdotla, oğlumun anadilinin İngilizce mi Türkçe mi olduğuna biraz daha devam etmek istiyorum.

İzciliğin kendine özgü bir felsefesi var. Eğer TİF örneğinde olduğu gibi kötü/art niyetli değilseniz, bu felsefenin özünü oynamazsınız, oynatmazsınız.

Derneklerimizin içinde çeşitli görevlerde bulunan, hayatlarını izciliğe vakfetmiş çeşitli yaşlardan kadroya baktığınızda, bu felsefeye “göz misali” sahip çıktığını anlamanız gerekir.

Bir başka deyişle Türkiye İzciliği geçen yüz yıllık mazisinde neyse ki sadece bir tane izcilik muhafızı yetiştirmiş değil. Onlarcası, yüzlercesi içinden yetiştirdiğimiz bu güzide ocağın ateşini sürdürmek, arkadan gelecek nesillere pür/saf bir biçimde iletmek için çaba sarf etmeyi sürdürüyor.

Ama işte bir arkadaşımız var ki deyişte olduğu gibi bir türlü oynayamıyor ve oynayanları fıkradaki gibi paçasından çekmeye çalışıyor...

Başarılı olamayınca, bu kez anekdotta anlattığım gibi hedef saptırıyor, “İzciliğe siyaset bulaştı!” diye söyleniyor.

Öyle değil güzel kardeşim.

Sen tıpkı oynayamayan gelin misali yan çiziyorsun, kazandakiler gibi paçadan çekmeye çalışıyorsun, oğlumun Türkçe hocası gibi, bir çocuğun anadilinin annesinin konuştuğu dil olduğunu zannediyorsun o kadar.

Öyle değil sevgili kardeşim.

Derneklerimizin içindeki ak saçlılar, Baden Powell'in çizgisinden milim şaşılmaması için gecelerini gündüzlerine katıyor, Selahattin Soysal Ağabey'imizin yolunda ilerlenmesi için her şeyi, her dakika ve cin gibi gözlüyor, gereken müdahaleleri yapıyorlar.

Sana tavsiyem:

Artık biraz sen de oyna. Bırak fıkralarda olduğu gibi paçadan çekmeyi.

İzciliğe siyaset bulaştırılmadığının, siyasete, izciliğin yapılabilir olmasını sağlamak için izcilik bulaştırmanın peşinde olduğunun sen de gayet iyi farkındasın.

Bu nedenle karanlığa küfretmekle yetinme, hemen bir mum yak.

Bu vesileyle, bütün izci kardeşlerime çok iyi bir 2020 diliyorum. İzcilikle dolu olarak...

BAŞKA BİR İNSAN FORMU: İZCİ LİDERİ

22 NİSAN 2020

İzci olunur da izci kalınır mı onu bilmem.

Çünkü izcilik, sahiden büyük, kocaman bir yürek gerektirir.

İlköğretimde, lisede, üniversitede, kendin için izcilik yapı-yorken kolaydır, eğlencelidir, hatta çok eğlencelidir.

Sıra lider olmaya geldiğinde, o zaman hakikaten özveri, bazı durumlarda canveri gerektirir.

Geçtiğimiz bir haftadır, güzel ülkemizin 10'dan fazla şehri 20'ye yakın ilçesinde, hatta İngiltere ve Kıbrıs'ta, İzci Liderleri işte tam da bu özveriyi, canveriyi gerçekleştirdiler.

Büyük hazırlıklardan sonra, izcilerini “Evde İzci Kampı”na çıkarttılar.

Kelimenin tam anlamıyla, olmazı oldurdular.

Ne mi yaptılar?

Çocuklara tek tek evlerinden ulaştılar, “TBMM’nin Kuruluşunun 100. Yılı” temasıyla “Evde kampa gidiyoruz!” çağrısında bulundular.

Böyle olunca ismi hazırdı kampın: 100. YIL GURURU

Öncesinde arma çalışması yapıldı, program üzerine günlerce konuşuldu, işbölümü gerçekleştirildi.

Arkasından varılan sonuçlar izcilere teker teker tarif edildi.

Sabahleyin erkenden buluşup kampa doğru yola çıkmak ne kolaymış meğer!

Benim sizlere yazdığım şu dakikalarda, “100. Yıl Gururu, Evde İzci Kampı” devam ediyor.

Az önce açılış törenindeydim. Baltanın kütüğe vurulmasını, eski isimleriyle söyleyeceğim “Öbek, Oba, Ekip” başlarının tek-mil vermelerini izledim.

Tabii ki saygı duruşu ve ardından İstiklal Marşı’mız.

Kamp ateşine de katılacağım tabii ki. Sanal olarak.

Değerli İzci Liderleri,

Hepimiz biliyoruz, bizler başka bir formuz.

Şöyle söylemeye çalışayım: Bir normal, bildiğimiz insanlar var bir de biz İzci Liderleri.

Covid-19 belasına boğazımıza kadar batmışken, çocuğumuz, kardeşimiz, annemiz, babamız, işimize (ya da işsizliğimiz) gücümüze (ya da güçsüzlüğümüz) dair binlerce sorunla boğuşurken, bir de izcilerimizi düşünürüz mesela.

Kendimizi, onların mutluluklarını da gözetmek, eve kapanmış hallerine iyi gelmek zorunda hissederiz.

Şartlar ne olursa olsun, “Buradayız, seninle birlikteyiz!” demek isteriz izcilerimize.

Bu büyük bela nedeniyle güle oynaya kampa gidemiyor, kırlarda koşup oynayamıyor, çadırımızı kuramıyorsak da kulaklarına “Bakin, pencerelerimizden aynı yıldızlara bakıyoruz” diye fısıldamak isteriz.

Birkaç gündür Türkiye İzcileri bunu beceriyorlar.

Becermeye devam edecekler.

Değerli İzci Kardeşlerim,

Hakikaten son derece zor günlerden geçiyoruz.

İkinci Dünya Savaşı'nı yaşamadım ama annemden babamdan hikâyelerini dinledim.

Sonra okudum da tabii.

Birinci Dünya Savaşı'nda ve 1929 Büyük Buhranı'nda neler olduğundan da haberdarım.

Büyük Deprem'i yaşadım. Siz de yaşadınız.

Sanıyorum, bunlarla karşılaştırılacak kadar, hatta daha da büyük bir “insanlık durumu”yla karşı karşıyayız.

Toz duman bir dağılsın, daha iyi karşılaştırabileceğiz ne yaşamakta olduğumuzu!

Öte yandan, izcilerimizin bugünlerde bizlere her zamankinden daha fazla ihtiyacı var. Bunun da farkındayız.

“100. Yıl Onuru, Evde İzci Kampı” biraz da bu ihtiyaç göz önünde bulundurularak tasarlandı.

Dediğim gibi, şu anda sürüyor.

Ben kimseye hissettirmeden aralarından ayrıldım, ellerimi yıkadım, bilgisayarımın başına oturdum.

Bu kampımızın teması: “Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin kuruluşunun yüzüncü yılının idrak edilmesi.”

Bir de tabii “Evde kamp yapılabilir miymiş?” onu görmek, yerinde tespit etmek.

İnternet teknolojilerinin gelişmiş olması hakikaten işimizi çok kolaylaştırıyor. Video konferans sistemleri sayesinde, hepimiz sanki aynı kamp alanında gibiyiz.

Bir tuşa dokunduğumuzda güzeller güzeli İstiklal Marşı'mız ve şanlı bayrağımız bütün evleri dolduruyor.

Arka planda, çocuklar çadırlarını kurmuş, programlarını basıp duvarlarına yapıştırmışlar bile.

Hangi gün ve saat neler yapılacak, belli.

Lafi uzatmak istemiyorum.

Türkiye İzçileri kimi zaman fırtınada, borada, kimi zaman da Covid’li günlerde ama her zaman görev başında.

Bizler “Yollar uzun, dikenli ve taşlı olsa da...” İzciyiz. Öyle değil mi?

Bu vesileyle, hepinize dostlukla sarılıyorum.

Covid’siz günlerde, gerçek izci kamplarında, sahici kamp ateşi sohbetlerinde buluşmayı diliyorum.

Kalın sağlıcakla, kalın izcilikle.

HİÇBİR KAMP ATEŞİNDEN BU KADAR ZEVK ALMAMIŞTIM

24 NİSAN 2020

Malum dün gece kamp ateşimiz vardı.

23 Nisan Haftası'nın içine yerleşen, tüm Türkiye'yle birlikte, balkonlardan, pencerelerden söylenecek İstiklal Marşı'mız ile noktalanacak kamp ateşimizden söz ediyorum.

100. Yıl'da, 1000 İzci ile gerçekleşen kampımız, tabiatıyla, video konferans sistemiyle yapıldı.

Konferans kısmına, program kaldırmadığı için üniteleri temsilen ancak birkaç izci katılabildiyse de isim alınarak yaptırdığımız arma sayısından anlıyoruz ki bu etkinliğimize en az 1000 izci katılım gösterdi.

Bu şu demek: Hafta boyunca, derneklerimize bağlı ünitelerimizde, toplamda 1000 İzci tıpkı bir kampta olduğu gibi “yaparak, yaşayarak” izcilik faaliyetinde bulundular.

Kamp ateşi sürerken, internet teknolojilerinin henüz izcilerin süratini yakalayamadığını düşündüm.

Önce bir kampta olduğu gibi, canlı olarak tekmil verilmesine çalışılmış, netice alınamayınca bunların kısa filmler olarak yayınlanmasına karar verilmişti.

Ufak tefek aksaklıklara rağmen, bu plan gerçekleşti.

Öte yandan her izcinin evinde yaptığı kısa filmler sahiden izlenmeye değerdi.

İlerde bir zaman, Covid-19’lu bu sıra dışı kampımıza dair mutlaka bir sergi açmamız gerekiyor.

Covid-19 hepimizi evlerimize tıktı tıkmasına ama bir konuyu da idrak etmemizi sağladı.

İstenince oluyormuş!

Çok da iyi oluyormuş!

Evlerde kurulan çadırlar, yapılan yemekler, resimler, söylenen şarkılar, okunan şiirler internet teknolojileriyle birleşince, demek “evde kamp”lar bile muhteşem bir şölen haline dönüşebiliyormuş.

Değeli İzci Liderleri,

23 Nisan kuşkusuz çok önemli ve değerli. “100. Yılında 23 Nisan” daha da önemli ve değerli.

Gözbebeğimiz izciliğimizi, en imkânsız gerçekleştirebilmek, izci gibi davranabilmek, yaşayabilmek de onlara keza.

Dün akşamki kamp ateşinden bunu öğrendim.

İzcilerini kendi çocukları gibi-kadar seven, hatta yeri geldiğinde kendi çocuklarının bile önüne koyan İzci Liderleri, dün akşam muhteşem bir sınav verdiler.

Tıpkı, Covid-19’un önüne kendisini siper eden güzel ülkemiz Türkiye’nin, elleri öpülesi Tıp Ordusu gibi!

Bu kadar büyük bir fedakârlığa hakikaten övgüyle karşılık vermemiz gerekiyor!

Lütfen bunu siz de yapın.

Kendinizi çok kısa bir süre için bile olsa, bu cefakâr liderlerin yerine koyun lütfen.

İşiniz, gücünüz, anneniz, babanız, çocuklarınız ve bir de izcileriniz...

Her birimizin evlerimizde yaşadıklarımızı bir gözden geçirin, ne demeye çalıştığımı anlayacaksınız.

İzcilerimiz, her biri kendi evinde Covid-19'un ne olduğunu çözmeye çalışan canlarımız...

Yarın Covid-19 bitecek ve bizler izcilerimize de izciliğe karşı da görevimizi layıkıyla başarmış olmanın vereceği hazla başımız dik yürüyeceğiz.

Bunun için çok mutluyum.

Covid-19 koşullarında bile izcilerini terk etmeyen, onları evlerinde unutmayan 1000 ÇİÇEK BAKICISI'na (siz bunu İzci Lideri olarak okuyun) buradan saygılarımı ve sevgilerimi göndermek istiyorum.

Bugünlerde soldurmadıkları izcilerini, ilerleyen günlerde eminim daha da büyük bir sevgiyle kucaklayacaklar.

Son olarak, dün akşam sanal ortamda yaşadığım kamp ateşinin, ömrüm boyunca yaşadıklarımın en unutulmazı ve değerlisi olduğuna vurgu yapmak istiyorum.

Davetlisi olduğum için çok şanslıydım. Çok zevk aldım.

Nice mutlu kamp ateşlerinde bulunmak dileğiyle, en iyi izcilik dileklerimi gönderiyorum.

UZUN, DİKENLİ, TAŞLI YOL

28 NİSAN 2020

“Marifet iltifata tabidir” demiş atalarımız. Bugünkü Türkçeye “Başarı ödüllendirilmelidir” diye çevirebiliriz.

Tabii ki ödül vermek makamında, mevkiinde değilim ama nedense izcilikle ilgili yapılan her işe, konulan her tuğlaya mutlaka olumlu bir karşılık vermeye çalışıyorum.

İzci miyim, neyim?

Verdiğim tepkiler “beğendiğimi söylemekten”, “çılgılık atma-ya” kadar çeşitli dozlarda oluyor.

Öyle ya da böyle ama ruh durumuma göre mutlaka pozitif bir davranışta bulunuyorum.

Geride bıraktığımız 23 Nisan’da heyecanım yükseldi mesela!

Pek yapmadığım bir şey yaptım, iki yazı üst üste yazdım.

Etkinliklerden çok etkilenmiş olmalıyım...

Bu ruh halim devam ediyor...

Size bu yazımda bir genç liderden söz edeceğim. Sevde Hazal’dan.

Minicikken yemin ederek izciliğe başlamış olan Sevde Kardeşimiz, bugün AİF çatısı altında görev yapan çiçeği burnunda bir lider.

Acar mı acar!

Hep söylüyorum, “İzci Lideri başka bir insanlık formudur” diye ya, Sevde Liderimiz sanki bunun somutlaşmış hali gibi.

Anlatacağım neden böyle olduğunu...

Ama önce başka bir şey söylemek istiyorum:

Çünkü “başka insanlık formu” ile ne kastettiğimin tam anlaşılmasında yarar var.

Bayanlar, Baylar ve Çocuklar,

Üzerine konuştuğumuz konu, çocuk ve genç!

Şakası olmayan bir mesele yani.

İyi yetişmiş çocuktan ve gençten, meziyetleri yüksek olan bir topluma ulaşıyor. Bir başka deyişle, çocukları ve gençleri ihmal edilmiş toplumların iflah olmaları mümkün değil.

İşte bu kadar önemli bir konu çocuk ve genç!

Ve izcilik, çocuk ve gencin “iyi yetişmesini sağlayacak” en muhteşem enstrüman.

Bu nedenle bilimden, spordan, güzel sanatlardan, müzikten filan ayrı tutuyoruz izciliği. İçinde bilimi, sporu, güzel sanatları, müziği de bulunduran ama çalışmalarını “kendine özgü bir ahlak felsefesinin” ışığında sürdüren “çok özel bir disiplinden” söz ediyoruz.

Toplumun diğer kesimlerine, hatta kimi izcilik çevrelerine anlatabiliyor muyuz emin değilim ama böyle!

İzciliğin andı, töresi, selamı tam da bu “ahlak felsefesi”nin bir yansıması esasen.

İzci ve lider eğitim metotlarımıza, uyguladığımız programlara bir kere alıcı gözüyle bakmak bile, bunun böyle olduğunu anlamamızı sağlamaya yetebilir ama olmayınca olmuyor işte.

Neyse, uzatmayacağım. Konum bu değil.

Konum Sevde Hazal Lider.

Başka deyişle “bir başka insanlık formu olan İzci Lideri” üzerine konuşmak istiyorum.

Futbol, futbol sahası yoksa biter mesela. Basketbol, dağcılık, mağaracılık da öyle...

Spor dışında da böylesi dünya kadar örnek verebilirim size.

Müzik hocası parası ödenmediğinde dersleri keser. İnternet üzerinden de olsa böyledir.

Ama izcilik böyle bir kurum değil!

Parayla pulla işi olmaz izciliğin. Şanla şöhretle de...

Biz çocuklarımızı “izciliğe kabiliyetli olanlar” arasından almayız mesela.

İzciliğin olağanüstü kabiliyetine inanırız da onun için!

Çocuğu ve genci gerekiyorsa son derece alt toplum kesimlerinden, gözümüzü kapatarak alır, bize genellikle korkularak emanet edilmiş “sümüklü bir velet”ten bir beyefendi ve hanımefendi yaratırız.

Biz yaratmayız tabii, İzcilik Metodu yapar bunu!

Eğitimini görerek geliştığımız, yetiştığımız “ruh halini” çocuğumuza, gencimize aktarırız o kadar.

“Ben bugün bir iyilik yaptım liderim...” diye koşturarak gelir ertesi gün.

Yine uzatmayacağım...

Bırakırsanız anlatacak çok şeyim var ama ne olduğunu hepimiz biliyoruz nasıl olsa...

Sevde Hazal Lider işte o özel Ruh'a sahip olan liderlerimizden biri. Belki de en gencimiz.

Covid-19 koşullarında, yemin etme zamanı geldiği halde edememiş olan izcilerini yalnız bırakmayan, böylece hem ülkeyi ve hem de dünya tarihinde bir ilki başarmış bir İzci Lideri Sevde Hazal.

Türkiye İzcilik Camiası'na büyük bir gururla takdim ediyorum!

Dediğim gibi, Sevde henüz çiçeği burnunda, genç mi genç bir lider.

Şöyle düşünün:

Kendi anneniz, babanız, kardeşleriniz, komşularınız, akrabalarınız var... Arkadaşlarınız da ona keza...

Covid-19 belasıyla ilgili olarak onlara yetmeye çalışıyorsunuz...

İzcilerinizi de ihmal etmiyorsunuz bu arada...

Arada bir soruyorlar size “Liderim bizim yemin törenimiz ne zaman olacak? Zamanı gelmişti de... Hani tören yapacaktık?” filan diye.

İzciliğin bugüne kadar görmediği, tanımadığı, bilmediği eve servis bir Yemin Töreni!

Olur mu? Olur!

Yemin etme sırası gelmiş çocuklarının evlerini, elinde takılacak fularlar ve güzeller güzeli bayrağımızla ziyaret eden bir İzci Lideri getirin gözünüzün önüne...

Çakı gibi!

Ev halkı içeride, izci kapının önünde... Sosyal mesafeye dikkat!

“Tanrı’ya ve vatanıma karşı vazifelerimi yerine getireceğim, İzcilik Töreni’ne uyacağım...”

Sevde Liderimiz “aday” izcilerini “İzci” haline getirmiş, Yurt ve Dünya İzcilerinin Kardeşi yapmıştır..

Gönül rahatlığı içinde Covid-19’un yaşandığı sokağa çıkıp, evine gidebilir artık.

Yeni izci, o gece fuları başucunda olmak üzere uyuyacaktır...

Anlattığım bir kahramanlık öyküsü değil değerli okurum!

Başka bir insanlık formu olan İzci Lideri, Sevde Hazal.

Kendisine çıktığı uzun, dikenli, taşlı yolda başarılar diliyor, sevgiyle, saygıyla sarılıyorum.

İZCİLİK BÜYÜK BİR MACERADIR

24 EYLÜL 2020

Değerli Kardeşim Serkan Fitilcan'ın kitabını ilgiyle, beğenerek okudum. Beynine, eline, emeğine sağlık.

Serkan Kardeşim'in kitabını birçok nedenle önemsiyorum.

Öncelikle biz İzci Liderleri mutlaka yazmalıyız. Yazmamız birkaç nedenle önemli, öncelikle bilgilerimizi, tecrübelerimizi sonraki kuşaklara aktarmamız gerekiyor ki her seferinde Amerika'yı yeniden keşfetmeyelim. Bir de tabii yaşadığımız dönemdeki tanıklıklarımızı yazdığımızda geleceğe belge de bırakmış oluyoruz.

Zamanı geldiğinde araştırmacılar Serkan Fitilcan gibi liderlerin yazdıklarından hareketle tarih yazacaklar!

Serkan Kardeşim'in kitabını önemsememin bir nedeni de sayfalarında izciliğe olan sevdasını ve buna karşılık gösterdiği özveriyi, çırpınışı ciddiyetle hissetmem.

O da hepimiz gibi yemin etmiş...

Mesela ben de onunla aynı duygular içinde Ocakbaşı Yardımcısı olduğumu gösterir bordo kordonumu takmıştım. Sanıyorum onun kitabını ya da benim bu yazımı okuyup da zamanında Ocakbaşı Yardımcıları'na ait bordo kordonunu takmış olanlar aynı duyguları hissedeceklerdir.

Kardeşimin kitabının her sayfasında izciliğin ne büyük macera olduğunu hissedebiliyorsunuz.

Gerçekten de öyle: Her kamp ayrı bir maceradır!

Ben de hem Oymak kamplarımnda hem de Ocak kamplarımnda bunu yoğun bir biçimde hissetmiştim. Hissetmeyenimiz yoktur herhalde.

Bu sözleri etmekten muradım, izciliğin bir çocuğa ve gence ne kadar çok hitap eden bir aktivite olduğu. Bu duygu onu yönlürececek, giderek yaşam tarzı olmasını sağlayacaktır.

Özgüveni gelişmiş, yardımsever, başkalarının meselelerini kendi meselesi olarak gören ve daha bir dolu erdemle yetişmiş bir insana varmanın adıdır izcilik.

Bunu Serkan Kardeşim'in kitabında alabildiğine hissettim.

Gelelim Madalyonun Öteki Yüzüne

İzcilik bir taraftan da hayal kırıklıkları mesleğidir. Meslektir diyorum çünkü bir kere İzci Lideri olunca hep İzci Lideri kalıyorsunuz. Arada bir bunu hayatınızı, ailenizin hayatını idame ettirmenizi sağlayan mesleğinizin bile önüne koyuyorsunuz.

Bazen kurumunuzdan, yani İzcilik'ten ayrı kaldığınız, hatta bunu çok uzattığınız dönemler olabiliyor ama yine de kalbiniz hep ait olduğunuz, yetişmenize öneyak olmuş o kurumla birlikte atıyor.

Böyle olmasının nedeni, az önce sözünü ettiğim o kurumda yaşamış olduğunuz "Büyük Macera" duygusu.

Bir de tabii bu duyguyu sizinle birlikte milyonlarca çocuğun ve gencin yaşamış olduğuna dair bilgi ve bunun ortaklaşa bir ruh hali olduğuna dair duygu.

Bakın "Çağrı Marşı"na, bu duyguyu başka hangi gençlik hareketinde hissedebilirsiniz?

“İzciliğin ateşidir
Kalplerimizi yakan sıcaklık
Söndürme onu haydi kardeşim gel
Birlik olalım kuvvet bulalım.
Kardeşliğin sevincidir
Kalplerimizde yanan bu ışık
Uçuşan alevlerin arkasından
Sen de gel dost olalım, sen de gel.”

Düşünsenize bir, bu duygularla donanmış, sizin yolunuzdan geçmiş, geçmekte olan, geçecek milyonların daha olduğunu...

Onların ne yaptıklarını, nasıl yaptıklarını merak ediyorsunuz haliyle. Siz olsanız ne yapardınız, hayallerini kuruyorsunuz doğal olarak.

Az önce izcilik bir taraftan da hayal kırıklığı mesleğidir dedim ya, bu Serkan Liderim’in kitabında çok ama çok belli oluyor...

Kendisini İzcilik Gönüllüleri Derneği toplantıları için Ankara’ya gidiş gelişlerimde tanımıştım. Bu tanışıklık kalbimin bir köşesinde sıcaklığını muhafaza ediyor, hep de edecek.

Bu söylediklerim sadece Fitilcan Liderim için değil bütün kardeşlerim, akranlarım, ağabeylerim ve ablalarım için de geçerli. Çünkü biz İzci Yemini ederken “bütün izcilerin kardeşi” olduk, bu yolda emek verdik.

Ben bu duyguyu gerçekten hissetmeyenlerin bir süre sonra izcilikle yollarını ayırdıklarını düşünüyorum. Bana soracak olursanız, kalıcı olanlar şu “Kardeşlik” kavramını yüreklerinde sahiden hissetmiş olanlar.

Buna rağmen neden başka kurumlarda olduğu gibi İzcilik’te de çekişmeler, alıp verememeler, kızgınlıklar, küskünlükler, hatta kavgalar oluyor?

Doğrusunu söylemek gerekirse ben bunu izciliğe değil, iyi yetişmemiş İzci Liderleri'ne bağlıyorum. İyi yetişmekten kastımın ne olduğunu burada uzun uzun anlatmayacağım. Kastımın ne olduğunun anlaşılması için birkaç satırla değinip geçeceğim.

Fitilcan Lider'le ortak yanımız, onun da benim de Ocakbaşı Sertifikam'ı Erdoğan Gürbıyık Lider'in rahleyi tedrisinden geçerek almış olmamız. Sonradan birçok ulusal etkinlikte Erdoğan Liderim'in yardımcılığını yapmıştım. Ben de tıpkı Serkan Liderim gibi Rahmetli Gürbıyık Liderim'den çok şey öğrendim. Mesela ne mi öğrendim?

İzciliğin teknik iz işaretlerinin, iyi çadır kurulması, bir kampın iyi yönetilmesinin ötesinde, çocuk ve gençleri "iyi yetişmiş insanlar haline getirmek" olduğunu öğrendim.

Görüldüğü gibi bu cümlede iki kısım var: İlk kısmı teknik, ikinci kısmı ise kişisel olgunluğu ifade ediyor. Yüksek kültür seviyesinden bahsediyorum!

Neyse lafı çok uzatmayacağım. Sadede gelecek olursam:

Serkan Liderim'in kitabını hepimize düşünme fırsatı verdiği için çok sevdim.

Bir de "İzcilik Sevdası"nın nasıl bir duygu olduğunun, gelecek kuşaklara kalacak belgesi olduğu için çok önemsedim.

Eline, beynine, emeğine sağlık Fitilcan Liderim. Yenilerini bekliyoruz.

BİRBİRİMİZE BAĞLAYAN NEHİR

7 KASIM 2020

İzci-Gözlükçü Ekrem Kardeşim'i kaybedince düşüncelerim harekete geçti...

Hep böyle olmaz mı zaten?

Bir şey olur ve görünmez bir el sizi alır geçmişe götürür...

Zihninizde İstanbul surlarını canlandırın ve Yedikule Kapısı'ndan, Topkapı'dan ve Edirnekapı'dan Çemberlitaş'a doğru birer düz çizgi çizin.

İşte size Tarihi Yarımada'nın atardamarları!

Ben, ötekiler ve birkaç gün önce Gökyüzü Oymağı'na uğurladığımız Kardeşimiz Gözlükçü Ekrem işte bu damarların içinde doğduk, nefes aldık...

Gözlükçü Ekrem gibi, yolu izciliğe çıkmış çocuklardık.

İçimizde yok yoktu. Hatırlanamayacak kadar eski İstanbullu olanlardan tutun da dün (1960'lı yıllar) aziz kente ulaşmış olana kadar.

Arnavut'u, Boşnak'ı, Tatar'ı ve daha bir dolu kökenden fiş-kırıp geleni...

Çocuksanız, gençseniz sadece oyun oynayarak bile birleşirsiniz!

Zaman geçecek renkler ve zevkler ayrılacak, yollar daha az kesişmeye başlayacaktır...

Biz de çocuktuk ve gençtik işte!

Ve “dünyanın en zevkli oyunu” izciliği oynuyorduk.

O yıllarda “oyun” olarak oynadığımız bu muhteşem “gençlik hareketi”nin dünyanın en mühim eğitim metotlarından biri olduğunun farkında mıydık?

Çok da emin değilim.

Savaş’la yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Fatihliydi.

Ben Beyazıt ile Kumkapı’yı birleştiren Gedikpaşa Caddesi’ne açılan Çadırcılar Çeşmesi Sokak’ta otururdum.

Fatih’le Eminönü arasında mekik dokuyan 86 ile 34 numaralı otobüsler Beyazıt’tan geçerci.

Hangi yolu kullanırdık, nasıl bir vesile yaratırdık hatırlamıyorum ama Savaş’la birlikte arada bir yolumuzu Gözlükçü Ekrem’in dükkânına çıkartırdık.

Bugünlerde sohbet-muhabbet deniliyor ya... Onun için olmalı.

İzcilik konuşurduk tabii...

Önümüzdeki en yakın kamp hangisi? Nereye gideceğiz? Kaç kişi olacağız?

Açılacak kurslar... Katılacağımız törenler...

Bir fotoğraf.

Katıldığımız bir törenden sonrası olmalı, Galatasaray Lisesi’nin bahçesindeyiz... Ekrem Kardeşim’le yan yanayız yine.

Alttaki sırada, sağdan ikinci Ekrem. Ben onun solundayım. Diz çökmüşüm. Gözlüklü olan. Ekrem de gözlüklü.

Ekrem'i kaybedince eskiye doğru, fotoğraflar üzerinden yolculuğa çıkıyorum.

Aynaya baktığımda nasıl şaşıırıyorsam, yeni fotoğrafları gördüğümde de öyle şaşıırıyorum.

Sevgili Ekrem'in ölümüne dair fotoğraflara şaşkınlıkla bakıyorum... Aklımnda hiç de böyle değil... Ama Savaş da, Turgut da, Hasan da değil ki! Her gün aynada görmeme karşın ben bile değilim...

Eski fotoğraflara geri dönüyorum... Ekrem'i belleğimdeki gibi görmek için...

İşte onlardan biri daha. Pendik tren istasyonunda çekilmiş olan. Gözlükçü Ekrem sol başta bulunan Hasan'ın yanında. Sağında Savaş var. Ben de aynı sırada sağ baştayım.

Dumlupınar 81'liydi sevgili Ekrem. TİB'liydi ve Deniz İzcisi'ydi.

Elimdeki fotoğraf Barbaros Deniz Ergin İzci Ocağı İzcisi olduğumuz yıl çekilmiş. 1973 öncesi olmalı. Barbaros, Dumlupınar'ın devamıdır zaten.

Ardından Boğaziçi'ni kurmuştuk. Sene 1973'tü ve Boğaziçi Köprüsü o yıl açılmıştı. İsmimizi de ondan almıştık.

"Ekrem" dedim ya az önce, olmadı. Gözlükçü Ekrem'di çünkü o bizim için. İçimizde yüz tane Ekrem olduğu için değil. Biz onu öyle tanıdığımız için. Hep bir gözlükçü tezgâhının arkasındaydı Ekrem...

Savaş'ın arada bir "Gözlükçü Ekrem'e uğrayalım!" sözleri yankılanıyor kulaklarımda.

Uğrardık.

Her zamanki güler yüzü, ıslıl ıslıl gözleriyle sanki hep ve sadece bizi bekliyormuş gibi davranırdı.

Bizans'tan kalan taşların üzerine Osmanlı'nın inşa ettiği, Cumhuriyet'e miras kalan, bugünkü adı Birlik Vakfı olan "Türkiye Muallimler Birliği" buluşma noktamızdı.

Yeniçeriler Caddesi, Çemberlitaş, 43 numara.

Arkasında kocaman bir bahçesi vardı o zaman. Havaalar iyiyse çalışmalarımızı orada yapardık. Kötüyse İzci Odası'nda.

Hafta sonuna gelmeden kamp malzemeleri hazırlanmış olurdu...

Elimde başka bir fotoğraf... Pavli Adası (biz Mankafa Adası derdik) olmalı...

Ekrem ayaktakilerin arasında soldan üçüncü. Hasan'ın solunda. Ben de ortadakilerin arasında soldan üçüncüyüm...

Arkada kocaman bir çadır.

Sahi, o çadırın direklerini nasıl götürmüştük acaba oraya? İnanın, hiç hatırlamıyorum!

Kaç gün kalmıştık? Ne yemiştik? Hatırlamıyorum.

Hatırladıklarım da var tabii...

Sevgili Gözlükçü Ekrem'in pırıl pırıl parlayan, her zaman gülen gözleri, özenle taranmış saçları...

Güzel çocuktuk. Güzel çocuklardık.

Ve bizi birbirimize bağlayan bir nehir vardı: İzcilik.

